UNIVERSITATEA ROMÂNO – AMERICANĂ

FACULTATEA DE DREPT

L I C E N Ţ Ă 2026

Autori:

Drept civil anul I - conf. univ. dr. Bazil Oglindă;

- conf. univ. dr. Ciprian-Raul Romiţan;

Drept civil anul II - conf. univ. dr. Ciprian-Raul Romiţan;

- conf. univ. dr. Bazil Oglindă;

Drept civil anul III - lector univ. dr. Oana Florentina Ispas;

Drept procesual civil - conf. univ. dr. Bazil Oglindă;

Drept penal. Partea generală - prof. univ. dr. Norel Neagu;

Drept penal. Partea specială - prof. univ. dr. Constantin Duvac;

Drept procesual penal - conf. univ. dr. Mihai Olariu.

TESTE GRILĂ

(ORIENTATIVE)

DREPT CIVIL – ANUL I

1. Legea civilă nouă:

a) se aplică întotdeauna situațiilor juridice născute înainte de intrarea ei în vigoare, dacă se încheie orice fel de act după intrarea în vigoare a legii noi;
b) de regulă retroactivează;
c) se aplică tuturor prescripțiilor începute la data intrării în vigoare a legii noi, cu condiția ca acestea să nu fie împlinite;
d) este aplicabilă și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării sale în vigoare derivate din obligația legală de întreținere.

2. Decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi:

a) sunt parțial supuse dispozițiilor legale care le-au instituit;
b) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale noi;
c) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale sub care se împlinesc termenele;
d) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

3. Dispozițiile legii noi se vor aplica:

a) efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, în toate cazurile;
b) efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, chiar dacă acestea nu subzistă după intrarea în vigoare a legii noi;
c) efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din căsătorie, filiație și obligația legală de întreținere, dacă aceste situații subzistă după intrarea în vigoare a legii noi;
d) actelor juridice nule sau anulabile potrivit legii vechi, care pot fi considerate valabile potrivit legii noi.

4. Capacitatea de folosință:

a) este aptitudinea persoanei de a avea drepturi și obligații civile;
b) este aptitudinea persoanei de a încheia singură acte juridice civile;
c) se poate dobândi anticipat de către minorii care au împlinit vârsta de 16 ani, în anumite condiții;
d) este restrânsă în cazul minorului care a împlinit vârsta de 14 ani, fără nicio excepție.

5. În ceea ce privește capacitatea de exercițiu:

a) minorul în vârstă de 11 ani nu poate să încheie acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa, cu încuviințarea părinților sau a tutorelui;
b) minorul lipsit de capacitate de exercițiu poate invoca și singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa;
c) minorul în vârstă de 11 ani poate dispune singur de veniturile realizate din îndeletnicirile artistice și sportive;
d) acțiunea în anulare a actului juridic încheiat de către minor nu poate fi exercitată de către ocrotitorul legal al acestuia.

6. Consimțământul părților trebuie să fie:

a) serios, chiar dacă nu este exprimat în cunoștință de cauză;
b) liber și serios, indiferent dacă este sau nu exprimat în cunoștință de cauză;
c) serios, liber și exprimat în cunoștință de cauză;
d) doar liber și exprimat în cunoștință de cauză;

7. Consimțământul este viciat:

a) în caz de eroare, dol, nerespectarea formei autentice, lipsa capacității de folosință;
b) numai în caz de eroare, dol și leziune;
c) și atunci când dolul provine de la reprezentantul, prepusul ori gerantul celeilalte părți;
d) în caz de eroare, dol, violență sau leziune, sancțiunea fiind nulitatea absolută a contractului.

8. Eroarea nu este esențială:

a) când poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de către partea care invocă eroarea;
b) când poartă asupra naturii contractului;
c) când poartă asupra obiectului contractului;
d) când poartă asupra identității persoanei.

9. Partea care se află într-o eroare esențială poate cere:

a) anularea contractului, dacă se afla în eroare la momentul încheierii contractului sau la orice moment ulterior până la data executării obligațiilor principale ale părților;
b) anularea contractului, dacă se afla în eroare la momentul încheierii contractului;
c) poate cere adaptarea contractului numai dacă eroarea a intervenit ulterior semnării contractului;
d) nulitatea absolută a contractului, dacă partea care este victima erorii a fost de bună-credință la data încheierii contractului.

10. Contractul poate fi anulat pentru eroare dacă faptul asupra căruia a purtat eroarea:

a) putea fi, după împrejurări, cunoscut cu diligențe rezonabile;
b) privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului;
c) privește dispoziții legale accesibile și previzibile;
d) privește un element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de către cel care o invocă sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta.

11. Consimțământul este viciat prin dol:

a) doar atunci când partea s-a aflat într-o eroare provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părți;
b) când cealaltă parte a omis, în mod fraudulos, să îl informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care se cuvenea să i le dezvăluie;
c) doar dacă eroarea în care s-a aflat una dintre părți a fost esențială;
d) chiar dacă eroarea nu este provocată de către cealaltă parte sau de către reprezentantul, prepusul sau gerantul celeilalte părți, ci poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de către cel care o invocă.

12. În cazul dolului comis de un terț:

a) partea care este victima unui dolului unui terț poate cere anularea contractului, dacă cealaltă parte a cunoscut dolul la încheierea contractului;
b) dolul se presupune doar relativ;
c) manoperele frauduloase pot avea loc și ulterior semnării contractului, afectând consimțământul victimei la îndeplinirea obligațiilor asumate prin contract;
d) partea care este victima dolului poate cere anularea chiar dacă cealaltă parte nu a cunoscut sau, după caz, nu ar fi trebuit să cunoască dolul la încheierea contractului.

13. Dolul:

a) poate fi reținut în toate cazurile în care cealaltă parte omite să îl informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care se cuvenea să i le dezvăluie;
b) partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol nu poate cere anularea contractului, decât dacă eroarea în care s-a aflat a fost esențială;
c) poate duce la anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat partea nu este esențială;
d) dolul se presupune.

14. Pentru a se putea reține violența, ca viciu de consimțământ, este adevărat că:

a) temerea trebuie să fie indusă doar de către cealaltă parte, nu și de către un terț;
b) temerea insuflată este de așa natură încât partea amenințată să creadă că, în lipsa consimțământului său, bunurile sale ar fi expuse unui pericol, chiar dacă pericolul nu este grav și iminent;
c) violența trebuie să fie îndreptată împotriva celeilalte părți, nu și împotriva soției sau ascendenților părții;
d) violența poate fi îndreptată și împotriva unei personae apropiate, precum soțul, soția, ascendenții sau descendenții părții al cărei consimțământ a fost viciat.

15. În materia violenței, ca viciu de consimțământ:

a) sancțiunea este anularea contractului sau răspunderea autorului violenței pentru prejudiciile cauzate, cele două nefiind cumulative, în nicio situație;
b) simpla temere izvorâtă din respect nu atrage anularea contractului;
c) contractul încheiat de o parte aflată în stare de necesitate poate fi anulat și dacă cealaltă parte nu a profitat de această împrejurare;
d) temerea insuflată prin amenințarea cu exercițiul unui drept făcută cu scopul de a obține avantaje injuste nu constituie violență.

16. Consimțământul a fost viciat prin violență atunci când:

a) partea este amenințată că va fi data în judecată dacă nu își îndeplinește obligațiile asumate;
b) partea încheie contractul din cauza temerii insuflate prin amenințarea cu exercițiul unui drept, făcută cu scopul de a obține avantaje injuste;
c) contractual este încheiat de o parte aflată în stare de necesitate, chiar dacă cealaltă parte nu a profitat de această stare;
d) se reține existența temerii reverențiale, fără a exista violența fizică.

17. Nu constituie motiv de anulare a actului juridic civil:

a) violența săvârșită de un terț, dacă partea al cărei consimțământ nu a fost viciat nu cunoaște și nici nu ar fi trebuit să cunoască violența săvârșită de către terț;
b) violența săvârșită de un terț, dacă partea al cărei consimțământ nu a fost viciat cunoaște sau, după caz, ar fi trebuit să cunoască violența săvârșită de către terț;
c) amenințarea cu exercițiul unui drept, făcută cu scopul de a obține avantaje injuste;
d) încheierea unui contract de către o parte aflată în stare de necesitate, dacă cealaltă parte a profitat de această împrejurare.

18. Nu pot fi atacate pentru leziune:

a) contractele sinalagmatice;
b) contractele comutative;
c) contractele nenumite;
d) contractele aleatorii.

19. Actul juridic civil nu poate fi anulat pentru leziune atunci când:

a) una dintre părți, profitând de lipsa de experiență a celeilalte părți, stipulează în favoarea sa o prestație de o valoare considerabil mai mare, la data încheierii contractului, decât valoarea propriei prestații;
b) minorul își asumă o obligație excesivă prin raportare la starea sa partimonială;
c) minorul își asumă o obligație excesivă prin raportare la avantajele pe care le obține din contract ori la ansamblul circumstanțelor;
d) leziunea nu depășește jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată majoră.

20. Potrivit Codului Civil:

a) partea al cărei consimțământ este viciat prin leziune poate solicita doar anularea contractului;
b) în cazul în care partea al cărei consimțământ este viciat prin leziune solicită anularea contractului, instanța nu poate dispune menținerea acestuia, dacă cealaltă parte oferă, în mod echitabil, o reducere a propriei creanțe;
c) dreptul la acțiunea în anulare pentru leziune se prescrie în termen de un an de la data încheierii contractului;
d) anulabilitatea contactractului pentru leziune poate fi invocată oricând pe cale de excepție.

21. Obiectul obligației:

a) trebuie să fie întotdeauna determinat, sub sancțiunea nulității relative;
b) poate fi ilicit, dacă obiectul contractului este licit;
c) este prestația la care se angajează debitorul;
d) îl reprezintă operațiunea juridică precum vânzarea, locațiunea, împrumutul sau alte asemenea.

22. Contractul nu este valabil dacă:

a) la momentul încheierii sale, una dintre părți se afla în imposibilitatea de a-și executa obligația;
b) bunurile ce constituie obiectul derivat al acestuia aparțin unui terț;
c) bunurile ce constituie obiectul derivat al acestuia sunt în circuitul civil;
d) obiectul contractului este determinabil.

23. Cauza contractului:

a) este ilicită când este contrară legii și ordinii publice;
b) este ilicită atunci când contractul este doar mijlocul pentru a deroga de la o normă legală dispozitivă;
c) valabilă nu se prezumă în nicio situație;
d) trebuie să fie prevăzută expres în contract.

24. Sancțiunile în materia cauzei contractului includ:

a) nulitatea absolută, în cazul lipsei cauzei;
b) nulitatea relativă, în cazul cauzei imorale comune;
c) nulitatea absolută, în cazul cauzei imorale, dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască;
d) nulitatea absolută, în cazul cauzei ilicite, chiar dacă nu este comună și cealaltă parte nu a cunoscut-o și nici nu trebuia, după împrejurări, să o cunoască.

25. Dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, iar acea formă nu a fost respectată:

a) contractul este nul absolut;
b) contractul este nul relativ;
c) contractul este nenumit;
d) contractul este valabil.

26. În materia nulității:

a) instanța nu este obligată să invoce nulitatea absolută din oficiu;
b) nulitatea relativă poate fi invocată, pe cale de acțiune sau pe cale de excepție, numai în termenul de prescripție stabilit de lege;
c) nu pot fi instituite și/sau suprimate cauze de nulitate prin acordul părților;
d) contractul lovit de nulitate absolută este considerat a nu fi fost niciodată încheiat, pe când contractul lovit de nulitate relativă nu va mai fi considerat valabil pentru viitor.

27. Nulitatea relativă:

a) poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție;
b) nu poate fi invocată din oficiu de instanța judecătorească;
c) va fi invocată din oficiu de instanța judecătorească, obligatoriu;
d) intervine în cazul încheierii unui contract cu încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes general.

28. În ceea ce privește nulitatea actului juridic civil, este adevărat că:

a) nulitatea absolută poate fi invocată oricând, doar pe cale de acțiune;
b) nulitatea relativă poate fi invocată pe cale de acțiune numai în termenul de prescripție stabilit de lege;
c) nulitatea relativă poate fi invocată oricând, pe cale de acțiune;
d) partea căreia i se cere executarea contractului poate opune nulitatea relativă a acestuia numai în termenul de prescripție stabilit de lege.

29. În cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este:

a) nul absolut;
b) valabil;
c) anulabil;
d) suspendat.

30. Clauzele contrare legii cuprinse într-un contract și care nu sunt considerate de lege ca fiind nescrise:

a) atrag nulitatea contractului în întregul său numai în situația în care sunt, prin natura lor, esențiale;

b) atrag nulitatea contractului în întregul său numai dacă sunt, prin natura lor, esențiale sau dacă, în lipsa acestora, contractul nu s-ar fi încheiat;
c) atrag întotdeauna nulitatea contractului în întregul său;
d) atrag întotdeauna nulitatea parțială a contractului;

31. În ceea ce privește restituirea prestațiilor, ca efect al nulității actului, este adevărat că:
a) dacă bunul supus restituirii a pierit fortuit, debitorul obligației de restituire este liberat de această obligație, în toate cazurile;
b) dacă obligația de restituire provine din culpa debitorului, el nu poate fi liberat de obligația de restituire, în niciun caz;
c) dacă debitorul obligației de restituire este de rea-credință, el este liberat de restituire dacă dovedește că bunul ar fi pierit și în cazul în care, la data pieirii, ar fi fost deja predat creditorului;
d) restituirea prestațiilor se va face întotdeauna în natură.

32. În ce privește modalitățile obligațiilor, condiția:
a) este suspensivă atunci când îndeplinirea ei determină desfiinţarea obligaţiei;
b) se prezumă a fi suspensivă ori de câte ori scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar putea îndeplini;
c) rezolutorie ce depinde exclusiv de voința debitorului nu este valabilă;
d) se consideră neîndeplinită dacă partea interesată de îndeplinirea condiției determină, cu rea-credință, realizarea evenimentului.

33. În ceea ce privește condiția, este adevărat că:
a) obligația contractată sub condiție suspensivă ce depinde exclusiv de voința creditorului nu produce niciun efect;
b) obligația contractată sub condiție suspensivă ce depinde exclusiv de voința debitorului produce efecte;
c) obligația contractată sub condiție suspensivă simplă potestativă din partea debitorului nu produce efecte;
d) obligația contractată sub condiție suspensivă simplă potestativă din partea creditorului sau din partea debitorului produce efecte;

34. În materia termenului, ca modalitate a obligațiilor:

a) plata nu se poate cere înainte de împlinirea termenului suspensiv;
b) acesta poate fi stabilit de părți sau prevăzut de lege, însă nu poate fi stabilit de instanță;
c) plata executată de bunăvoie și în cunoștință de cauză înainte de împlinirea termenului suspensiv este supusă restituirii;
d) renunțarea la termen sau decăderea din beneficiul termenului face ca obligația să se stingă.

35. Este adevărat că:

a) decăderea din beneficiul termenului a unui debitor solidar este opozabilă celorlalți debitori;
b) ca regulă, termenul profită creditorului;
c) cererea pentru stabilirea termenului nu este supusă prescripției extinctive;
d) ceea ce s-a executat de bunăvoie și în cunoștință de cauză înainte de împlinirea termenului nu este supus restituirii.

36. Debitorul nu este decăzut din beneficiul termenului dacă:

a) se află în stare de insolvabilitate;
b) constituie garanții suplimentare în favoarea creditorului, ce depășesc cu mult valoarea debitului;
c) din culpa sa, nu mai satisfice o condiție considerată esențială de creditor la data încheierii contractului;
d) nu constituie în favoarea creditorului garanțiile promise.

37. Dreptul la acțiune este prescriptibil atunci când privește:

a) acțiunea privind apărarea unui drept nepatrimonial, cu excepția cazului în care prin lege se dispune altfel;
b) prejudicial adus mediului înconjurător;
c) acțiunea în constatarea existenței unui drept;
d) acțiunea în constatarea nulității absolute a unui act juridic.

38. Renunțarea la prescripție:

a) se poate face cât timp prescripția nu a început să curgă;
b) nu se poate face dacă prescripția s-a împlinit;
c) poate fi și tacită, dar trebuie să fie neîndoielnică;
d) este valabilă, chiar dacă este făcută de cel lipsit de capacitatea de a se obliga.

39. În ceea ce privește renunțarea la prescripție, nu este adevărat că:

a) după renunțare, începe să curgă o nouă prescripție de același fel;
b) dacă partea îndreptăţită renunţă la beneficiul termenului scurs până la acea dată, sunt aplicabile dispoziţiile privind întreruperea prescripţiei prin recunoaşterea dreptului;
c) renunţarea îşi produce efecte numai în privinţa celui care a făcut-o;
d) renunţarea poate fi invocată împotriva codebitorilor solidari ori ai unei obligaţii indivizibile sau împotriva fideiusorilor.

40. În materia prescripției:

a) organul de jurisdicție competent nu poate invoca prescripția, chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului;
b) se poate renunța la prescripție cât timp nu a început să curgă;
c) renunțarea la prescripție poate fi doar expresă;
d) este valabilă clauza prin care părțile declară o acțiune ar fi declarată prescriptibilă chiar dacă, potrivit legii, aceasta este imprescriptibilă.

41. În materia regulilor aplicabile prescripției extinctive, este adevărat că:

a) este permisă orice clauză prin care fie direct, fie indirect o acţiune ar fi declarată imprescriptibilă, deşi, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă;
b) este permisă orice clauză prin care fie direct, fie indirect o acţiune declarată de lege imprescriptibilă ar fi considerată prescriptibilă;
c) în limitele şi condiţiile prevăzute de lege, părţile care au capacitatea deplină de exerciţiu pot, prin acord expres, să modifice durata termenelor de prescripţie sau să modifice cursul prescripţiei prin fixarea începutului acesteia ori prin modificarea cauzelor legale de suspendare ori de întrerupere a acesteia, după caz;
d) termenele de prescripţie nu pot fi reduse sau mărite, prin acordul expres al părţilor.

42. Prescripția dreptului la acțiunea în anularea actului juridic începe să curgă:

a) în caz de violență, din ziua în care aceasta a fost descoperită;
b) în cazul dolului, din ziua în care acesta a încetat;
c) în caz de eroare, din ziua când cel îndreptățit, reprezentantul său legal sau cel chemat de lege să îi încuviințeze sau să îi autorizeze actele a cunoscut cauza anulării, însă nu mai târziu de 18 luni din ziua încheierii actului juridic;
d) în cazul violenței, nu mai târziu de 18 luni de la data încheierii actului juridic.

43. Se prescrie în termen de 2 ani dreptul la acţiune în cazul:

a) raporturilor de asigurare sau reasigurare;
b) profesioniştilor din alimentaţia publică sau hotelierilor, pentru serviciile pe care le prestează;
c) avocaţilor, împotriva clienţilor, pentru plata onorariilor şi cheltuielilor;
d) notarilor publici şi executorilor judecătoreşti, în ceea ce priveşte plata sumelor ce le sunt datorate pentru actele funcţiei lor.

44. Cursul prescripției se întrerupe:

a) între soți, cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt;
b) cât timp debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia;
c) pe întreaga durată a negocierilor dintre părți, indiferent de obiectul negocierilor;
d) prin orice act prin care cel în folosul căruia curge prescripția este pus în întârziere.

45. Prescripția este întreruptă:

a) prin recunoaștere, însă doar dacă aceasta este expresă;
b) prin recunoaștere tacită, ce rezultă fără echivoc din manifestări precum: plata parţială a datoriei, achitarea, în tot sau în parte, a dobânzilor sau penalităţilor, solicitarea unui termen de plată şi altele asemenea;
c) dacă hotărârea judecătorească și-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obţine executarea silită;
d) dacă cel care a introdus cererea de arbitrare a renunțat la ea.

46. Prescripția nu începe să curgă, iar, dacă a început să curgă, se suspendă:

a) printr-un act voluntar de executare sau prin recunoaşterea, în orice alt mod, a dreptului a cărui acţiune se prescrie, făcută de către cel în folosul căruia curge prescripţia;
b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată sau de arbitrare;
c) între părinţi, tutore sau curator şi cei lipsiţi de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă ori între curatori şi cei pe care îi reprezintă, cât timp durează ocrotirea şi socotelile nu au fost date şi aprobate;
d) prin constituirea ca parte civilă pe parcursul urmăririi penale sau în faţa instanţei de judecată până la începerea cercetării judecătoreşti.

47. De la data când cauza de suspendare a încetat:

a) începe să curgă o nouă prescripție de același fel;
b) prescripția își reia cursul, socotindu-se pentru împlinirea termenului și timpul scurs înainte de suspendare;
c) prescripția își reia cursul, fără a se lua în considerare timpul scurs înainte de suspendare;
d) prescripția se consideră îndeplinită.

48. În ceea ce privește întreruperea prescripției, este adevărat că:

a) efectele întreruperii prescripţiei nu profită celui de la care emană actul întreruptiv;
b) efectele întreruperii prescripţiei profită celui de la care emană actul întreruptiv și nu pot fi opuse decât celui împotriva căruia a fost îndreptat un asemenea act, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel;
c) dacă prescripţia a fost întreruptă prin recunoaşterea dreptului de către cel în folosul căruia curgea, efectele întreruperii nu profită celui împotriva căruia a curs;
d) întreruperea prescripţiei împotriva debitorului principal sau contra fideiusorului produce efecte doar în privinţa fideiusorului.

49. În materia decăderii, este adevărat că:

a) cel în favoarea căruia a fost stipulat termenul de decădere prin contract poate să renunțe, după împlinirea termenului, la beneficiul decăderii;
b) părțile pot renunța anticipat la termenele de decădere de ordine publică;
c) părțile pot renunța, după începerea cursului lor, la termenele de decădere de ordine publică;
d) părțile pot modifica prin convenție termenele de decădere de ordine publică, micșorându-le sau mărindu-le, după caz.

50. Termenele de decădere:

a) pot fi stabilite doar prin voința părților;
b) nu pot avea ca izvor decât legea;
c) sunt supuse suspendării și întreruperii în toate cazurile prevăzute de lege pentru suspendarea și întreruperea prescripției;
d) ca regulă, nu sunt supuse suspendării şi întreruperii, dacă prin lege nu se dispune altfel.

51. În materia capacității de folosință a persoanei fizice:

a) capacitatea de folosință începe la nașterea persoanei și încetează odată cu moartea acesteia.
b) capacitatea de folosință începe la nașterea persoanei și încetează odată cu instituirea tutelei speciale;
c) drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el se naște viabil;
d) drepturile copilului sunt recunoscute de la naștere.

52. În materia capacității de exercițiu a persoanei fizice:

a) minorul dobândește, prin căsătorie, capacitate deplină de exercițiu;
b) în cazul în care căsătoria este anulată, indiferent dacă este de bună sau de rea credință, minorul păstrează capacitatea deplină de exercițiu dobândită prin căsătorie;
c) pentru motive temeinice, autoritatea tutelară poate recunoaște minorului care a împlinit vârsta de 16 ani capacitatea deplină de exercițiu.
d) niciuna dintre afirmațiile de mai sus nu sunt corecte.

53. Au capacitate de exercițiu restrânsă:

a) majorul care beneficiază de consiliere judiciară;
b) majorul care beneficiază de măsura tutelei speciale;
c) minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani;
d) niciun răspuns nu este corect.

54. Persoana fizică cu capacitate de exercițiu restrânsă:

a) încheie acte juridice singură, fără nicio încuviințare, aviz sau autorizație;
b) încheie acte juridice singură, dar cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorelui iar în cazurile prevăzute de lege, şi cu avizul consiliului de familie, dacă există, şi autorizarea instanței de tutelă;
c) nu poate încheia singură acte de conservare;
d) încheie singură orice acte de dispoziție.

55. Copilul:

a) din căsătorie va lua numele de familie comun al părinților săi;
b) din căsătorie nu poate în nicio situație să ia numele de familie al mamei;
c) din căsătorie nu poate în nicio situație să ia numele de familie al tatălui;
d) din căsătorie va lua exclusiv numele de familie al mamei.

56. În materia numelui:

a) numele de familie se dobândește prin efectul filiației şi nu poate fi modificat;
b) numele de familie nu poate fi modificat prin efectul schimbării stării civile;
c) numele de familie al copilului părăsit de către mamă în spital, iar identitatea acesteia nu a fost stabilită, se stabilește de instanța de tutela;
d) numele de familie al copilului găsit, născut din părinţi necunoscuţi, se stabilește prin dispoziția primarului comunei, oraşului, municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti în a cărui rază teritorială a fost găsit.

57. În materia declarării judecătorești a morții:

a) cel dispărut în împrejurări deosebite, cum sunt inundaţiile, cutremurul, catastrofa de cale ferată ori aeriană, naufragiul, în cursul unor fapte de război sau într-o altă împrejurare asemănătoare, ce îndreptăţeşte a se presupune decesul, poate fi declarat mort, dacă au trecut cel puţin 1 an de la data împrejurării în care a avut loc dispariţia;
b) cel dispărut în împrejurări deosebite, cum sunt inundaţiile, cutremurul, catastrofa de cale ferată ori aeriană, naufragiul, în cursul unor fapte de război sau într-o altă împrejurare asemănătoare, ce îndreptăţeşte a se presupune decesul, poate fi declarat mort, dacă au trecut cel puţin 2 ani de la data împrejurării în care a avut loc dispariţia;
c) atunci când este sigur că decesul s-a produs, deşi cadavrul nu poate fi găsit sau identificat, moartea poate fi declarată prin hotărâre judecătorească, fără a se aştepta împlinirea vreunui termen de la dispariţie;
d) în cazul în care o persoană este dispărută şi există indicii că a încetat din viaţă, aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, dacă au trecut cel puţin 6 luni de la data primirii ultimelor informaţii sau indicii din care rezultă că era în viaţă.

58. În materia declarării judecătorești a morții:

a) cel dispărut este socotit a fi în viaţă, dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă;
b) cel declarat mort este socotit că a încetat din viaţă la data pronunțării hotărârii declarative de moarte;
c) dacă cel declarat mort este în viaţă, se poate cere, în termen de 6 luni, anularea hotărârii prin care s-a declarat moartea;

d) niciun răspuns nu este corect.

59. În privința actelor încheiate de minor:

a) actele juridice ale minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă se încheie de acesta, cu încuviințarea părinților și cu avizul consiliului de familie;
b) actele juridice ale minorului fără capacitate de exercițiu se încheie de acesta, cu încuviințarea părinților și cu autorizarea instanței de tutelă;
c) actele juridice ale minorului fără capacitate de exercițiu se încheie, în numele acestora, de reprezentanții lor legali, în condițiile prevăzute de lege;
d) minorul nu poate încheia niciun act de dispoziție.

60. Minorul care a împlinit vârsta de 14 ani:

a) poate încheia singur acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa;
b) nu poate încheia acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa;
c) poate încheia acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa, cu încuviințarea părinților sau a tutorelui, precum şi cu respectarea dispoziţiilor legii speciale, dacă este cazul;
d) niciun răspuns nu este corect.

61. În materia consiliului de familie:

a) alcătuirea consiliului de familie nu se poate modifica, niciodată, în timpul tutelei;
b) instanța de tutelă poate constitui un consiliu de familie după consultarea părinților minorului;
c) consiliul de familie se va institui și în cazul ocrotirii minorului prin darea în plasament;
d) consiliul de familie supraveghează modul în care tutorele își exercită drepturile și își îndeplinește îndatoririle cu privire la persoana și bunurile minorului.

62. Tutela minorului se instituie atunci când:

a) unul dintre părinți decedează;
b) unul dintre părinți decedează, iar celălalt este necunoscut;
c) unul dintre părinți beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială;
d) unul dintre părinți beneficiază de tutelă specială, iar celălalt locuiește în altă localitate.

63. Care afirmație este corectă:

a) persoana care beneficiază de consiliere judiciară poate fi numită tutore;
b) părintele nu poate desemna persoana care ar urma să fie numită tutore al copiilor săi;
c) ca regulă, tutela este o sarcină gratuită;
d) numirea membrilor consiliului de familie se face fără acordul acestora.

64. Are capacitate de exercițiu restrânsă:

a) George care încă nu a împlinit 14 ani;
b) Marian în vârstă de 30 de ani, față de care s-a instituit în urmă cu 6 luni, măsura de ocrotire a tutelei speciale;
c) Maria care are vârsta de 17 ani și care a născut;
d) niciun răspuns nu este corect.

65. Actul făcut singur în timpul minorității:

a) poate fi confirmat de minorul devenit major;
b) poate fi conformat de minorul care a împlinit 14 ani;
c) poate fi confirmat de minorul care a împlinit 16 ani;
d) nu poate fi confirmat.

66. George are capacitate de exercițiu restrânsă, astfel că el poate:

a) încheia singur numai acte de conservare;
b) încheia singur acte de dispoziție care sunt de mică valoare;
c) încheia singur orice tip de acte de administrare;
d) niciuna din variantele de mai sus nu sunt corecte.

67. Numele de familie al persoanei fizice:

a) se stabilește de primar în toate cazurile, la momentul înregistrării copilului;
b) nu se poate modifica pe cale administrativă;
c) se dobândește prin efectul filiației;
d) nu poate fi modificat prin efectul schimbării stării civile.

68. Care din următoarele afirmații sunt greșite:

a) sunt supuşi unor măsuri speciale de ocrotire minorii;

b) sunt supuşi unor măsuri speciale de ocrotire cei care, deşi capabili, din cauza bătrâneţii, a bolii sau a altor motive prevăzute de lege nu pot să îşi administreze bunurile şi nici să îşi apere interesele în condiţii corespunzătoare;
c) ocrotirea majorului are loc prin instituirea măsurii consilierii judiciare sau a tutelei speciale ori a curatelei sau a unei alte măsuri prevăzute de lege;
d) ocrotirea minorului se realizează numai prin părinţi.

69. George este major și este părinte, el poate desemna tutorele:
a) prin act unilateral sub semnătura privată;
b) printr-o declarație dată în prezența viitorului tutore;
c) prin testament;
d) părintele nu poate desemna tutorele.

70. Mirel, minor care a împlinit vârsta de 14 ani și față de care s-a instituit măsura de ocrotire a tutelei, poate :
a) încheia actele juridice prin reprezentantul legal;
b) încheia actele juridice cu încuviințarea scrisă a tutorelui sau, după caz, a curatorului, și, dacă este cazul, cu autorizațiile și avizele cerute de lege;
c) încheia orice act singur fără să aibă nevoie de o încuviințare sau autorizare;
d) să garanteze obligaţiile altuia.

71. Dobândirea capacității depline de exercițiu se poate realiza:
a) de drept, la împlinirea vârstei de 17 ani, dar numai dacă minorul a încheiat anterior un contract individual de muncă;
b) prin încheierea de către minor, cu respectarea tuturor condițiilor de validitate, a unei căsătorii;
c) prin hotărâre a autorității tutelare, atunci când există motive temeinice și minorul a împlinit 16 ani;
d) niciun răspuns nu este corect.

72. Actele de stare civilă întocmite de o persoană care a exercitat în mod public atribuțiile de ofițer de stare civilă, cu respectarea tuturor prevederilor legale, chiar dacă acea persoană nu avea această calitate:
a) sunt valabile în toate cazurile;
b) nu sunt valabile;

c) sunt valabile numai în cazul în care beneficiarii actelor nu cunoșteau, în momentul întocmirii lor, lipsa acestei calități.
d) sunt valabile chiar și în cazul în care beneficiarii actelor cunoșteau, în momentul întocmirii lor, lipsa acestei calități.

73. Care afirmație este greșită:

a) tutela se exercită numai în interesul minorului atât în ceea ce priveşte persoana, cât şi bunurile acestuia;
b) în cazul în care tutori sunt 2 soţi, aceştia răspund împreună pentru exercitarea atribuţiilor tutelei;
c) minorul pus sub tutelă are domiciliul la tutore;
d) cel numit tutore nu poate refuza în niciun caz continuarea tutelei.

74. Ana are trei copii, George în vârstă de 10 ani, Ion în vârstă de 15 ani și Ioana în vârstă de 18 ani. La decesul soțului său, care este și tatăl celor 3 copii, Ana:

a) este numită tutore pentru cei trei copii;
b) este numită tutore doar pentru George și Ion;
c) este numită tutore doar pentru George, deoarece numai el este lipsit de capacitate de exercițiu;
d) niciun răspuns nu este corect.

75. Maria are trei copii, George și Ion, frați gemeni în vârstă de 10 ani, născuți în cadrul căsătoriei cu Emil, și Ioana în vârstă de 18 ani, născută în cadrul căsătoriei cu Vasile, de care a divorțat înainte de a se căsătorii cu Emil. La decesul Mariei instanța:

a) numește un tutore pentru cei trei copii ;
b) numește un tutore pentru George și Ion;
c) îl numește tutore pentru George și Ion pe Emil;
d) niciun răspuns nu este corect.

76. Care afirmație este greșită:

a) nu pot face parte din organele de administrare și de control ale persoanei juridice persoanele fizice care nu au împlinit 18 ani, dar care au dobândit anterior capacitate deplină de exercițiu;
b) nu pot face parte din organele de administrare ale persoanei juridice persoanele fizice declarate prin actul de constituire incompatibili să ocupe o astfel de funcţie;
c) nu pot face parte din organele de administrare ale persoanei juridice persoanele fizice față de care s-a instituit măsura de ocrotire a tutelei speciale;

d) pot face parte din organele de administrare ale persoanei juridice persoanele fizice cu capacitate de exercițiu deplină.

77. Hotărârile persoanei juridice contrare legii, actului de constituire ori statutului:

a) pot fi atacate în justiţie doar dintre membrii organelor de conducere sau de administrare care nu au participat la deliberare;
b) pot fi atacate în justiţie doar dintre membrii organelor de conducere sau de administrare care au votat împotrivă;
c) pot fi atacate în justiție în termen de 10 zile de la data când a avut loc ședința;
d) niciun răspuns nu este corect;

78. Persoana juridică:

a) încetează prin fuziune;
b) se poate înființa numai pe o perioadă determinată;
c) are același patrimoniu cu cel al organelor de conducere;
d) încetează doar prin declararea nulității.

79. Nulitatea persoanei juridice:

a) are ca efect încetarea acesteia;
b) are caracter retroactiv;
c) atrage nulitatea actelor juridice încheiate în numele persoanei juridice anterior momentului operării nulității;
d) poate fi opusă terților de către fondatorii sau asociații în toate cazurile.

80. În materia nulității actelor emise de organele persoanei juridice:

a) hotărârile contrare legii pot fi atacate în justiție doar de membrii organelor de conducere care nu au participat la deliberare ori care au votat împotrivă și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință;
b) hotărârile contrare legii, actului de constituire ori statutului pot fi atacate în justiție doar de membrii organelor de administrare care nu au participat la deliberare ori care au votat împotrivă și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință;
c) administratorii nu pot însă ataca hotărârea privitoare la revocarea lor din funcție;

d) hotărârile și deciziile contrare legii, actului de constituire ori statutului pot fi atacate în justiție de oricare dintre membrii organelor de conducere sau de administrare care nu au participat la deliberare ori care au votat împotrivă.

81. În materia confirmării actului anulabil:

a) minorul devenit major nu poate confirma actul făcut singur în timpul minorității;
b) persoana cu privire la care a încetat măsura consilierii judiciare poate confirma actul făcut în perioada în care se afla sub ocrotire;
c) persoana cu privire la care a încetat măsura de ocrotire a tutelei speciale nu poate confirma actul făcut în perioada în care se afla sub ocrotire;
d) actul nu poate fi confirmat în nicio situație.

82. În materie de domiciliu:

a) domiciliul minorului, în toate cazurile, este la părinții săi;
b) domiciliul minorului nu poate fi stabilit la bunici;
c) domiciliul persoanei care beneficiază de tutelă specială este la o instituție de ocrotire, în toate cazurile;
d) domiciliul minorului poate fi și la o instituție de ocrotire.

83. Capacitatea de folosință a persoanei fizice:

a) încetează la data instituirii măsurii de ocrotire a tutelei speciale;
b) este aptitudinea persoanei fizice de a avea doar drepturi civile;
c) este aptitudinea persoanei fizice de a avea drepturi și obligații civile;
d) începe la data împlinirii vârstei de 14 ani;

84. Are capacitate de exercițiu restrânsă:

a) minorul care are vârsta de 15 ani;
b) persoana fizică care beneficiază de măsura de ocrotire a tutelei speciale;
c) minorul care a fost de bună-credință la încheierea căsătoriei, în cazul în care căsătoria a fost anulată;
d) niciuna dintre variantele de mai sus nu sunt corecte.

85. În materia declarării pe cale judecătorească a morții:

a) dacă cel declarat mort este în viață, se poate cere, în termenul general de prescripție de 3 ani, anularea hotărârii prin care s-a declarat moartea;
b) cel dispărut este socotit a fi în viață, dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă;
c) în cazul în care o persoană este dispărută și există indicii că a încetat din viață, aceasta poate fi declarată moartă de primar, la cererea oricărei persoane interesate, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață;
d) toate variantele de mai sus sunt greșite.

86. Tutorele poate refuza continuarea tutelei dacă:

a) a împlinit vârsta de 55 de ani;
b) a divorțat;
c) este femeie însărcinată;
d) este mama unui copil mai mare de 8 ani.

87. În materia declarării pe cale judecătorească a morții:

a) dacă hotărârea nu arată şi ora morţii, se socoteşte că cel declarat mort a încetat din viaţă în ultima oră a zilei stabilite ca fiind aceea a morţii;
b) dacă hotărârea nu arată şi ora morţii, se socoteşte că cel declarat mort a încetat din viață în ultima oră a zilei în care s-a pronunțat hotărârea;
c) cel dispărut nu poate fi declarat mort pe cale judecătorească;
d) niciun răspuns nu este corect.

88. Procedura de lichidare a persoanei juridice se declanșează atunci când încetarea persoanei juridice are loc:

a) prin fuziune;
b) prin transformare;
c) prin divizare totală;
d) niciun răspuns nu este corect.

89. În materia reorganizării persoanei juridice:

a) reorganizarea persoanei juridice se realizează doar prin transformare;
b) fuziunea se face doar prin absorbția unei persoane juridice de către o altă persoană juridică;

c) divizarea totală se face prin împărțirea întregului patrimoniu al unei persoane juridice între două sau mai multe persoane juridice care există deja sau care se înființează prin divizare;
d) patrimoniul persoanei juridice care a încetat de a avea ființă prin divizare se împarte, fără nicio excepție, în mod egal între persoanele juridice dobânditoare.

90. Reprezintă cauze de nulitate relativă a persoanei juridice:
a) lipsa actului de înființare;
b) toți fondatorii au fost incapabili la data înființării persoanei juridice;
c) actul de înființare nu prevede denumirea, sediul sau obiectul de activitate.
d) niciun răspuns corect.

91. În materia drepturilor personalității, pot fi considerate ca atingeri aduse vieţii private:
a) utilizarea numelui, a imaginii, a vocii sau asemănării cu o altă persoană;
b) captarea imaginii unei persoane aflate într-un spaţiu privat;
c) rămânerea în locuinţă sau luarea din aceasta a oricărui obiect fără acordul celui care o ocupă în mod legal;
d) difuzarea de reportaje scrise ori audiovizuale privind viaţa personală sau de familie, fără acordul persoanei în cauză.

92. În materia drepturilor personalității:
a) exercitarea dreptului la libera exprimare nu poate fi restrânsă niciodată;
b) nimeni nu poate fi supus vreunor imixtiuni în viaţa intimă, personală sau de familie fără consimţământul său;
c) prezumția de consimțământ nu operează în nicio situație;
d) intrarea în locuinţa celui care o ocupă în mod legal reprezintă atingere adusă vieții private.

93. În materia actelor de stare civilă:
a) actele de stare civilă întocmite de o persoană care a exercitat în mod public atribuţiile de ofiţer de stare civilă, cu respectarea tuturor prevederilor legale, sunt valabile, chiar dacă acea persoană nu avea această calitate, afară de cazul în care beneficiarii acestor acte au cunoscut, în momentul întocmirii lor, lipsa acestei calităţi;
b) actele de stare civilă întocmite de o persoană care a exercitat în mod public atribuţiile de ofiţer de stare civilă, cu respectarea tuturor prevederilor legale, sunt valabile în toate cazurile, chiar dacă acea persoană nu avea această calitate;

c) actele de stare civilă nu pot fi completate;
d) niciun răspuns corect.

94. Care afirmație este corectă:

a) soţul şi soţia pot fi, împreună, membri ai aceluiaşi consiliu de familie;
b) tutorele poate fi membru în consiliul de familie;
c) consiliul de familie poate fi constituit de către instanţa de tutelă numai la cererea persoanelor interesate.
d) în cazul ocrotirii persoanei prin tutelă, constituirea consiliului de familie este obligatorie.

95. Care afirmație este greșită:

a) tutela minorului se instituie atunci când ambii părinţi sunt plecaţi la muncă în altă localitate;
b) tutela minorului se instituie atunci când ambii părinţi sunt decedaţi;
c) tutela minorului se instituie atunci când ambii părinţi sunt necunoscuţi;
d) tutela minorului se instituie atunci când ambii părinţi sunt decăzuţi din exerciţiul drepturilor părinteşti.

96. Care afirmație este greșită:

a) felul învăţăturii pe care minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani o primea la data instituirii tutelei nu poate fi schimbat de acesta decât cu încuviinţarea instanţei de tutelă.
b) consiliul de familie dă avize obligatorii, la solicitarea tutorelui sau a instanţei de tutelă;
c) tutela este o sarcină personală și gratuită, cu excepțiile prevăzute de lege;
d) în procedura de numire a tutorelui, ascultarea minorului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie.

97. În materia exercitării tutelei:

a) înainte de întocmirea inventarului, tutorele poate face, în numele minorului, acte de conservare, acte de administrare și acte de dispoziție ce nu suferă întârziere;
b) tutorele are îndatorirea de a-l reprezenta pe minor în actele juridice, dar numai până când acesta împlineşte vârsta de 14 ani;
c) tutorele are îndatorirea de a-l reprezenta pe minor în actele juridice, dar numai până când acesta împlineşte vârsta de 16 ani.
d) tutorele are îndatorirea de a-l reprezenta pe minor în actele juridice, dar numai până când acesta împlineşte vârsta de 18 ani.

98. În materia exercitării tutelei:

a) tutorele nu poate, în numele minorului, să facă donaţii, cu excepții prevăzute de lege;
b) tutorele poate, fără avizul consiliului de familie şi autorizarea instanței de tutelă, să renunţe la drepturile patrimoniale ale minorului;
c) tutorele nu poate înstrăina, fără avizul consiliului de familie şi fără autorizarea instanţei de tutelă, bunurile minorului supuse pieirii;
d) tutorele nu poate face niciun act de dispoziție cu privire la bunurile minorului.

99. Care afirmație este corectă:

a) este interzisă, sub sancţiunea nulităţii absolute, încheierea de acte juridice între tutore, pe de o parte, şi minor, pe de altă parte;
b) este interzisă, sub sancţiunea nulităţii relative, încheierea de acte juridice între tutore, pe de o parte, şi minor, pe de altă parte;
c) instanța de tutelă stabileşte suma anuală necesară pentru întreţinerea minorului şi administrarea bunurilor sale;
d) consiliul de familie se poate constitui și în cazul ocrotirii minorului prin darea în plasament;

100. În materia curatelei:

a) poate fi numită curator orice persoană fizică;
b) curatela se poate institui numai la cererea celui care urmează a fi reprezentat;
c) instituirea curatelei nu aduce nicio atingere capacităţii celui pe care curatorul îl reprezintă;
d) instituirea curatelei aduce atingere capacităţii celui pe care curatorul îl reprezintă.

DREPT CIVIL – ANUL II

1. În materia clauzei de inalienabilitate:

a) nulitatea clauzei de inalienabilitate stipulate într-un contract atrage nulitatea întregului contract dacă a fost determinantă la încheierea acestuia;

b) transmiterea bunului pe cale de succesiune este oprită prin stipularea inalienabilității;

c) înstrăinătorul nu poate să ceară rezoluțiunea contractului în cazul încălcării clauzei de inalienabilitate de către dobânditor;

d) niciun răspuns nu este corect.

2. Clauza de inalienabilitate:

a) se poate institui doar prin convenție;

b) este subînțeleasă în convențiile din care se naște obligația de a transmite în viitor proprietatea către o persoană determinată sau determinabilă;

c) poate avea ca obiect numai bunuri mobile;

d) niciun răspuns nu este corect.

3. În materia dreptului de proprietate:

a) dreptul de proprietate privată este susceptibil doar de modalități;

b) proprietarul poate renunța, prin declarație autentică, la dreptul de proprietate asupra bunului imobil, înscris în cartea funciară.

c) dreptul de proprietate publică este susceptibil de modalități și dezmembrăminte;

d) dreptul de proprietate privată se stinge prin neuz;

4. În materia acțiunii în revendicare:

a) dreptul la acțiunea în revendicare este imprescriptibil, fără nici o excepție;

b) hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare nu poate fi executată și împotriva terțului dobânditor;

c) reprezintă dreptul proprietarului unui bun de a revendica bunul de la o altă persoană care îl deține fără drept.

d) reprezintă dreptul proprietarului unui bun de a revendica bunul de la posesorul care îl deține cu drept.

5. În cazul admiterii acțiunii în revendicare:

a) pârâtul poate fi obligat numai la plata de despăgubiri;
b) proprietarul este dator să acopere cheltuielile voluptuare făcute de posesorul pârât;
c) proprietarul poate fi obligat, la cerere, să restituie posesorului cheltuielile necesare pe care acesta le-a făcut;
d) cheltuielile utile făcute de posesor nu se restituie.

6. În materia accesiunii imobiliare artificiale:

a) orice lucrare este prezumată a fi făcută de proprietarul imobilului, cu cheltuiala sa și că este a lui, până la proba contrară.
b) în cazul în care lucrarea a fost realizată cu materialele altuia, proprietarul imobilului nu devine proprietarul lucrării;
c) în cazul în care lucrarea a fost realizată cu materialele altuia, proprietarul imobilului poate fi obligat la desființarea lucrării;
d) niciun răspuns nu este corect.

7. În materia limitărilor dreptului de proprietate:

a) proprietarul este obligat să își facă streașina casei sale astfel încât apele provenind de la ploi să aducă o minima ștânjenire proprietarului fondului vecin;
b) orice derogare de la distanța minimă a unei construcții față de linia de hotar se poate face prin acordul părților exprimat printr-un act sub semnătură private;
c) orice arbore trebuie sădit la o distanță de cel puțin 2 metri de linia de hotar;
d) niciun răspuns corect.

8. Proprietarul fondului peste care se întind ramurile arborilor aparținând proprietarului vecin:

a) are dreptul de a le tăia;
b) are dreptul să culeagă fructele produse de aceste ramuri;
c) nu are dreptul de a păstra fructele căzute în mod natural pe fondul său;
d) nu are niciun drept.

9. În materia coproprietății obișnuite:

a) fiecare coproprietar este titularul exclusiv al unei cote-părți din dreptul de proprietate;
b) coproprietarii vor împărți beneficiile și vor suporta sarcinile coproprietății în mod egal, indiferent de cota-parte deținută;

c) fructele produse de bunul comun se cuvin, în toate cazurile, tuturor coproprietarilor în mod egal;
d) fiecare coproprietar poate să facă acte de conservare cu privire la bunul comun doar cu acordul celorlalți coproprietari;

10. În materia coproprietății:

a) când bunul comun are caracter accesoriu în raport cu un bun principal, fiecare coproprietar poate să dispună cu privire la cota sa parte din dreptul de proprietate asupra bunului comun numai odată cu exercitarea dreptului de dispoziție asupra bunului principal.
b) când bunul comun are caracter accesoriu în raport cu un bun principal, fiecare coproprietar poate să dispună cu privire la cota sa parte din dreptul de proprietate asupra bunului comun separat de exercitarea dreptului de dispoziție asupra bunului principal.
c) un coproprietar nu poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate,
d) modul de folosire a bunului comun se stabilește doar de către instanța de judecată.

11. În materia dreptului de trecere:

a) în cazul în care mai multe fonduri vecine au acces la calea publică, trecerea se va face pe oricare dintre aceste fonduri;
b) proprietarul este obligat să permită folosirea fondului său pentru efectuarea unor lucrări necesare fondului învecinat;
c) dreptul de trecere este prescriptibil, în termen de 1 an de la data pierderii accesului la calea publică;
d) dacă lipsa accesului provine dintr-un partaj, trecerea va putea fi cerută oricărui fond învecinat.

12. Dreptul de superficie:

a) este perpetuu;
b) se stinge în toate cazurile în care piere construcția edificată pe teren;
c) reprezintă dreptul de a avea sau de a edifica o construcție pe terenul altuia;
d) niciun răspuns corect.

13. În materia uzufructului:

a) uzufructul în favoarea unei persoane fizice este cel mult viager;
b) uzufructuarul nu are dreptul de a închiria bunul primit în uzufruct;
c) fructele naturale și industriale percepute după constituirea uzufructului aparțin nudului proprietar;

d) obiect al uzufructului îl poate constitui doar bunurile mobile.

14. Convențiile privind suspendarea partajului unui bun aflat în coproprietate:

a) nu pot fi încheiate pe o perioadă mai mare de 5 ani;
b) pentru a fi valabile, indiferent de natura bunului, trebuie încheiate în formă autentică;
c) în cazul imobilelor nu sunt necesare îndeplinirea formalităților de publicitate prevăzute de lege;
d) nu pot fi încheiate pe o perioadă mai mare de 1 an.

15. În materia partajului:

a) partajul făcut fără participarea tuturor coproprietarilor este lovit de nulitate relativă;
b) partajul este valabil chiar dacă nu cuprinde toate bunurile comune;
c) garanțiile constituite de un coproprietar asupra cotei sale părți nu se strămută de drept asupra bunului atribuit acestuia;
d) partajul poate fi făcut doar prin bună învoială.

16. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate:

a) dreptul de superficie se poate constitui pe durată nelimitată;
b) dreptul de uzufruct, indiferent de titular, poate avea o durată de 99 de ani;
c) dreptul de servitute se constituie pe o durată de 30 de ani în cazul în care s-a constituit în favoarea unei persoane juridice;
d) niciun răspuns nu este corect.

17. Dreptul de superficie:

a) nu se poate constitui prin uzucapiune;
b) poate înceta pe calea partajului între titularul dreptului de superficie și titularul dreptului de proprietate asupra terenului;
c) este un drept real imobiliar temporar care poate avea o durată de cel mult 30 de ani și poate fi reînnoit;
d) este un drept real imobiliar temporar care poate avea o durată de cel mult 99 de ani și poate fi reînnoit.

18. În materia restituirii bunului găsit către proprietar, dacă bunul ori prețul nu este pretins de proprietarul originar, bunul sau prețul:

a) revine unității administrativ-teritoriale pe teritoriul căreia a fost găsit;
b) va fi considerat lucru fără stăpân și va intra în proprietatea organului de poliție;

c) va fi considerat lucru fără stăpân și va fi remis găsitorului;
d) va fi considerat lucru fără stăpân și va intra în proprietatea statului.

19. În materia uzufructului:

a) uzufructul se poate constitui doar prin act juridic;
b) uzufructul se poate constitui și în favoarea unei persoane viitoare, dar determinabilă;
c) pot fi date în uzufruct numai bunuri imobile;
d) pot fi date în uzufruct atât bunuri mobile, cât și bunuri imobile.

20. Titularul dreptului de abitație:

a) este dator să plătească, indiferent de partea din locuință pe care o folosește, toate cheltuielile de cultură și reparațiile de întreținere întocmai ca și uzufructuarul;
b) are dreptul de a locui în locuința nudului proprietar împreună cu soțul și copiii săi, chiar dacă nu a fost căsătorit sau nu avea copii la data la care s-a constituit abitația, precum și cu părinții ori alte persoane aflate în întreținere;
c) poate ceda dreptul de abitație;
d) poate închiria bunul mobil ce formează obiectul dreptului de abitație.

21. Conform regulilor prevăzute în Codul civil:

a) distanța minimă la care se poate amplasa o construcție este de un metru față de linia de hotar;
b) nu este permis să se facă fereastră în zidul comun, fără nici o excepție;
c) arborii mai înalți de 2 metri trebuie sădiți la o distanță de cel puțin 2 metri de linia de hotar, cu excepția celor mai mici de 2 metri, a plantațiilor și a gardurilor vii;
d) arborii mai înalți de 2 metri trebuie sădiți la o distanță de cel puțin un metru de linia de hotar.

22. În materia coproprietății obișnuite:

a) contractele de locațiune încheiate pe termen mai mare de 2 ani nu se pot încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor;
b) contractele de locațiune încheiate pe termen mai mare de 3 ani nu se pot încheia decât cu acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor părți;
c) actele de folosință cu titlu gratuit nu se pot încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor;
d) niciun răspuns de mai sus nu este corect.

23. În materia posesiei:

a) acțiunile posesorii nu pot fi introduse și împotriva proprietarului;
b) în caz de tulburare violentă acțiunea posesorie se poate introduce într-un termen de prescripție de 6 luni de la data tulburării;
c) posesorul de bună-credință dobândește dreptul de proprietate asupra fructelor bunului posedat;
d) posesorul de rea-credință nu trebuie să restituie fructele percepute.

24. Dreptul de proprietate asupra unui imobil pot fi înscris în cartea funciară, în temeiul uzucapiunii, în folosul celui care l-a posedat timp de 10 ani, dacă:

a) proprietarul a decedat ori, după caz, și-a încetat existența, indiferent dacă proprietarul era sau nu înscris în cartea funciară.
b) a fost înscrisă în cartea funciară declarația de renunțare la proprietate.
c) a fost înscrisă în cartea funciară declarația de acceptare a proprietății de către terț.
d) nici unul din cazurile de mai sus.

25. Conform regulilor prevăzute în Codul civil:

a) orice construcții, lucrări sau plantații se pot face de către proprietarul fondului numai cu respectarea unei distanțe minime de 60 de cm față de linia de hotar, distanță de la care nu se poate deroga;
b) este obligatorie păstrarea unei distanțe de cel puțin 2 metri între fondul, îngrădit sau neîngrădit, aparținând proprietarului vecin și fereastra pentru vedere, balconul ori alte asemenea lucrări ce ar fi orientate către acest fond;
c) proprietarul fondului peste care se întind ramurile arborilor aparținând proprietarului vecin nu are dreptul de a le tăia;
d) nici un arbore nu poate fi sădit la o distanță mai mică de 2 metrii.

26. Uzucapiunea extratabulară presupune:

a) o posesie de 5 ani;
b) o posesie de 3 ani;
c) o posesie de 10 ani;
d) o posesie de 20 de ani.

27. În materia partajului:

a) creditorii unui coproprietar pot cere instanței împărțeala bunului;
b) creditorii personali ai unui coproprietar nu pot urmării silit cota parte a debitorului din dreptul asupra bunului comun;
c) creditorii care au un drept de garanție asupra bunului comun nu au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi;
d) nici un răspuns nu este corect.

28. În materia drepturilor reale corespunzătoare proprietății private:

a) servituțile nu se sting prin consolidare;
b) bunul ce face obiectul dreptului de uz ori de abitație poate fi închiriat;
c) uzufructul se stinge prin neuzul timp de 10 ani;
d) acțiunea confesorie de superficie este prescriptibilă în termen de 3 ani.

29. În materia uzufructului:

a) uzufructul nu poate privii bunuri consumptibile;
b) fructele naturale percepute după constituirea uzufructului aparțin uzufructuarului;
c) fructele civile se cuvin nudului proprietar în totalitate;
d) fructele industriale percepute după constituirea uzufructului aparțin nudului proprietar;

30. Dreptul de uz reprezintă:

a) dreptul unei persoane de a folosi lucrul altuia și de a-i culege fructele naturale și industriale numai pentru nevoile proprii și ale familiei sale;
b) dreptul unei persoane de a folosi lucrul altuia și de a-i culege fructele numai pentru nevoile proprii;
c) dreptul unei persoane de a folosi lucrul altuia și de a-i culege fructele civile numai pentru nevoile proprii;
d) dreptul de a locui în locuința nudului proprietar împreună cu soțul și copiii săi.

31. Patrimoniul unei persoane fizice:

a) include toate drepturile și datoriile ce pot fi evaluate în bani și aparțin acesteia;
b) include numai drepturile cu valoare patrimonială ce aparțin acesteia;
c) include toate drepturile și datoriile ce aparțin acesteia;
d) include toate drepturile ce aparțin acesteia, inclusiv cele neevaluabile în bani.

32. În materia accesiunii imobiliare artificiale:

a) în cazul în care a realizat o lucrare cu materialele altuia, proprietarul imobilului nu devine proprietarul lucrării, putând fi obligat la desființarea acesteia;
b) în cazul în care a realizat o lucrare cu materialele altuia, proprietarul imobilului devine proprietarul lucrării, neputând fi obligat la desființarea acesteia;
c) în cazul în care autorul lucrării autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia este de bună-credință, proprietarul imobilului are doar dreptul de a cere obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
d) în cazul în care autorul lucrării autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia este de rea-credință, proprietarul imobilului are doar dreptul de a cere desființarea lucrării.

33. În materia dreptului de trecere:

a) trecerea trebuie să se facă în condiții de natură să aducă o minimă stânjenire exercitării dreptului de proprietate asupra fondului ce are acces la calea publică;
b) în cazul în care mai multe fonduri vecine au acces la calea publică, trecerea se va face pe fondul care are calea de acces cea mai scurtă la calea publică;
c) dreptul de trecere este prescriptibil, în termenul general de prescripție;
d) dreptul de trecere nu se stinge în momentul în care fondul dominant dobândește altă cale de acces la calea publică.

34. În materia coproprietății obișnuite:

a) fiecare coproprietar poate să facă acte de conservare cu privire la bunul comun fără acordul celorlalți coproprietari;
b) contractele de locațiune încheiate cu privire la bunul comun se pot încheia doar cu acordul tuturor coproprietarilor;
c) fructele produse de bunul comun se cuvin coproprietarilor în mod egal;
d) modul de folosire a bunului comun se stabilește doar prin acordul părților.

35. În materia dreptului de proprietate

a) riscul pieirii bunului nu poate fi suportat de altă persoană decât de proprietar;
b) proprietarii terenurilor învecinate nu sunt obligați să contribuie la grănițuire prin reconstituirea hotarului și fixarea semnelor corespunzătoare;
c) proprietatea terenului se întinde și asupra subsolului și a spațiului de deasupra terenului, cu respectarea limitelor legale;

d) proprietatea terenului nu se întinde și asupra subsolului și a spațiului de deasupra terenului.

36. Proprietarul terenului de la care o apă curgătoare a smuls brusc o porțiune de mal din teren, alipind-o la terenul altui proprietar riveran:

a) nu pierde dreptul de proprietate asupra părții desprinse dacă o revendică în termen de un an de la data faptului;
b) nu pierde dreptul de proprietate asupra părții desprinse dacă o revendică în termen de trei ani de la data faptului;
c) nu pierde niciodată dreptul de proprietate asupra părții desprinse;
d) pierde dreptul de proprietate asupra părții desprinse din momentul desprinderii, neputând să o revendice.

37. Urmare a admiterii acțiunii în revendicare:

a) cheltuielile utile nu se restituie în niciun caz;
b) posesorul de rea-credință poate fi obligat la restituirea fructelor produse de bun până la înapoierea lui către proprietar, dacă acesta din urmă cere;
c) cheltuielile necesare nu se restituie în niciun caz;
d) proprietarul nu poate fi obligat la restituirea cheltuielilor necesare pentru producerea și culegerea fructelor sau a productelor.

38. În cazul realizării unei lucrări autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia:

a) proprietarul imobilului are dreptul să ceară, în toate cazurile, desființarea lucrării;
b) proprietarul imobilului nu are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul;
c) proprietarul imobilului are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
d) proprietarul imobilului are dreptul la obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care imobilul, teren și lucrare, o are la momentul solicitării.

39. În materia coproprietății obișnuite:

e) în toate cazurile, coproprietarii dețin cote-părți egale din dreptul de proprietate;
f) coproprietarii vor împărți beneficiile și vor suporta sarcinile coproprietății, în mod egal;
g) dreptul de a reclama fructele civile ale bunului comun însușite de un coproprietar este supus prescripției de 1 an;
h) orice act juridic cu titlu gratuit va fi considerat act de dispoziție.

40. În materia dreptului de proprietate privată:

a) dreptul de proprietate privată este susceptibil doar de dezmembrăminte;
b) exercitarea atributelor dreptului de proprietate nu poate fi limitată;
c) dreptul de proprietate privată poate fi dobândit doar prin convenție sau moștenire;
d) dreptul de proprietate privată se poate dobândi și prin efectul unui act administrativ.

41. În materia dreptului de proprietate privată:

a) proprietarii terenurilor învecinate nu sunt obligați să contribuie la grănițuire prin reconstituirea hotarului și fixarea semnelor corespunzătoare;
b) orice proprietar poate să își îngrădească proprietatea, suportând, în condițiile legii, cheltuielile ocazionate;
c) exproprierea este interzisă.
d) niciun răspuns corect.

42. În materia coproprietății obișnuite:

a) hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății nu profită tuturor coproprietarilor;
b) hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari;
c) când acțiunea nu este introdusă de toți coproprietarii, pârâtul nu poate cere instanței de judecată introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de reclamanți;
d) când acțiunea nu este introdusă de toți coproprietarii, pârâtul poate cere instanței de judecată introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de pârâți.

43. În materia partajului:

a) actele încheiate, în condițiile legii, de un coproprietar cu privire la bunul comun rămân valabile și sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului;
b) partajul bunurilor comune se va face numai în natură;
c) partajul nu poate fi făcut decât pe cale judecătorească;
d) niciun răspuns corect.

44. În materia superficiei, la expirarea termenului pentru care s-a constituit:

a) în absența unei stipulații contrare, proprietarul terenului dobândește dreptul de proprietate asupra construcției edificate de superficiar prin accesiune, cu obligația de a plăti valoarea de circulație a acesteia de la data realizării construcției .

b) în absența unei stipulații contrare, proprietarul terenului dobândește dreptul de proprietate asupra construcției edificate de superficiar prin accesiune, cu obligația de a plăti valoarea de circulație a acesteia de la data expirării termenului.
c) când construcția nu exista în momentul constituirii dreptului de superficie, iar valoarea acesteia este egală sau mai mare decât aceea a terenului, proprietarul terenului nu poate cere obligarea constructorului să cumpere terenul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă nu ar fi existat construcția;
d) ipotecile constituite cu privire la teren pe durata existenței superficiei se extind cu privire la întregul imobil în momentul încetării dreptului de superficie.

45. Uzufructul:

a) nu poate fi constituit în favoarea unei persoane juridice;
b) nu poate avea ca obiect și bunuri consumptibile;
c) nu se poate stinge prin consolidare;
d) niciun răspuns corect.

46. În materia accesiunii imobiliare artificiale:

a) lucrările adăugate pot fi doar necesare sau utile;
b) autorul lucrării este de bună-credinţă dacă se întemeiază pe cuprinsul cărţii funciare;
c) în cazul în care a realizat lucrarea cu materialele altuia, proprietarul imobilului devine proprietarul lucrării, dar poate fi obligat la desființarea acesteia;
d) în cazul în care autorul lucrării utile este de bună-credință, proprietarul imobilului devine de drept proprietarul lucrării din momentul efectuării acesteia, fără a fi obligat să facă vreo plată.

47. În materia dreptului de proprietate publică:

a) bunurile proprietate publică sunt doar inalienabile;
b) bunurile proprietate publică pot fi date în administrarea persoanelor fizice;
c) bunurile proprietate publică pot fi concesionate;
d) dreptul de închiriere reprezintă drept real corespunzător proprietății publice.

48. În materia drepturilor reale corespunzătoare proprietății publice:

a) dreptul de folosință asupra bunurilor proprietate publică se acordă, cu titlu gratuit, pe termen limitat;
b) dreptul de folosință asupra bunurilor proprietate publică se acordă, cu titlu gratuit, pe termen nelimitat ;

c) dreptul de folosință asupra bunurilor proprietate publică se acordă, cu titlu oneros, pe termen limitat ;
d) dreptul de folosință asupra bunurilor proprietate publică se acordă, cu titlu oneros, pe termen nelimitat.

49. În materia drepturilor reale corespunzătoare dreptului de proprietate publică:
a) dreptul de administrare încetează odată cu încetarea dreptului de proprietate publică;
b) dreptul de administrare poate înceta numai odată cu încetarea dreptului de proprietate publică;
c) calitatea de concesionar o poate avea doar o persoană fizică;
d) niciun răspuns corect.

50. Care afirmație este corectă:
a) dreptul de uz poate fi cedat;
b) uzufructul poate înceta la cererea nudului proprietar atunci când uzufructuarul lasă bunul să se degradeze;
c) uzufructuarul rentei viagere nu are dreptul de a percepe, pe durata uzufructului său, veniturile dobândite zi cu zi;
d) dacă un coproprietar are capacitate de exercițiu restrânsă el nu poate participa la partaj.

51. Contractul:
a) ca regulă, se încheie chiar dacă acceptarea nu a ajuns la ofertant în termenul stabilit;
b) se poate încheia în mod valabil numai dacă părțile poartă negocieri prealabile;
c) se încheie prin negocierea lui de către părți sau prin acceptarea fără rezerve a unei oferte de a contracta;
d) nu se încheie atunci când părțile s-au pus de acord asupra elementelor esențiale ale contractului, dar lasă unele elemente secundare spre a fi convenite ulterior.

52. În materia impreviziunii:
a) instanța poate dispune adaptarea contractului, cu excepția situației în care schimbarea împrejurărilor putea fi avută în vedere de către debitor, în mod rezonabil, la momentul încheierii contractului;
b) instanța poate dispune adaptarea contractului, singura condiție fiind ca schimbarea împrejurărilor să fi intervenit după încheierea contractului;
c) instanța nu poate dispune în niciun caz adaptarea contractului;

d) instanța nu poate dispune în niciun caz încetarea contractului.

53. Dreptul de a denunța unilateral contractul:

a) poate fi exercitat oricând în cazul contractelor cu executare dintr-o dată;
b) în cazul contractelor încheiate pe durată nedeterminată, poate fi exercitat de oricare dintre părți, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz;
c) în contractul cu executare succesivă, poate fi exercitat cu respectarea unui termen de preaviz de 1 lună, doar după începerea executării contractului;
d) poate fi exercitat doar dacă cealaltă parte își dă consimțământul la momentul denunțării.

54. Pactul de opțiune:

a) nu trebuie să conțină toate elementele contractului pe care părțile urmăresc să îl încheie;
b) nu trebuie încheiat în forma prevăzută de lege pentru contractul pe care părțile urmăresc să îl încheie;
c) trebuie încheiat în forma prevăzută de lege pentru contractul pe care părțile urmăresc să în încheie;
d) nu se încheie prin exercitarea opțiunii în sensul acceptării de către beneficiar a declarației de voință a celeilalte părți, deoarece este nevoie de o nouă manifestare de voință din partea ambelor părți pentru încheierea valabilă a contractului.

55. Promisiunea de a contracta:

a) trebuie să conțină toate acele clauze ale contractului promis, în lipsa cărora părțile nu ar putea executa promisiunea;
b) trebuie încheiată în formă autentică, în situația în care promitentul-vânzător a promis vânzarea unui bun imobil;
c) în caz de neexecutare, dă dreptul beneficiarului la reziliere;
d) constituie convenția prin care părțile se obligă să negocieze în vederea încheierii sau modificării unui contract.

56. În materia stipulației pentru altul:

a) dacă terțul beneficiar nu acceptă stipulația, dreptul său se consideră a nu fi existat niciodată;
b) beneficiarul trebuie să fie întotdeauna determinat;
c) dacă terțul beneficiar nu acceptă stipulația, dreptul său profită promitentului;
d) nici promitentul nici stipulantul nu pot revoca stipulația.

57. Contractul secret, în materia simulației:

a) nu produce efecte nici între părți, dacă nu îndeplinește condițiile de fond cerute de lege pentru încheierea lui valabilă;
b) produce efecte față de terții de bună-credință;
c) produce efecte între părți chiar dacă nu îndeplinește condițiile de fond cerute de lege pentru încheierea sa valabilă;
d) nu poate fi invocat de către terți împotriva părților când contractul secret le vatămă drepturile.

58. Cesiunea contractului:

a) presupune obligația de garanție a cedentului pentru validitatea contractului;
b) nu trebuie încheiată în forma cerută de lege pentru validitatea contractului cedat;
c) poate avea loc chiar și după executarea integrală a prestațiilor;
d) va produce efecte din momentul în care substituirea este notificată cocontractantului cedat, chiar dacă acesta nu a consimțit în mod anticipat la substituire.

59. Nu reprezintă cauză de încetare a contractului:

a) executarea contractului;
b) acordul de voință al părților;
c) expirarea termenului;
d) intervenirea unui risc contractual asumat de una dintre părți.

60. În materia gestiunii de afaceri ca fapt juridic licit, gerantul:

a) moștenitorii gerantului nu sunt ținuți să continue gestiunea, chiar dacă au cunoștință de aceasta;
b) răspunde doar pentru prejudiciile cauzate geratului cu intenție sau din culpă gravă, dacă a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă;
c) este îndreptățit la restituire potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză;
d) este ținut față de terții cu care a contractat, chiar dacă a acționat în numele geratului.

61. Este supusă restituirii plata care:

a) s-a făcut cu titlu de gestiune de afaceri;
b) s-a făcut cu titlu de liberalitate;
c) s-a făcut înainte de împlinirea termenului suspensiv dacă s-a făcut prin dol sau violență;
d) s-a făcut înainte de împlinirea termenului suspensiv dacă s-a făcut prin eroare sau dol.

62. Sunt cazuri de înlăturare a răspunderii civile:

a) situația în care o persoană a cauzat un prejudiciu prin exercițiul abuziv al drepturilor sale;
b) cazul fortuit, chiar dacă părțile au convenit contrariul;
c) situația în care părțile stipulează în contract o clauză prin care se înlătură răspunderea pentru prejudiciu material cauzat altuia printr-o faptă săvârșită cu intenție sau din culpă gravă;
d) situația în care părțile stipulează în contract o clauză prin care se înlătură răspunderea pentru prejudiciile cauzate printr-o simplă imprudență sau neglijență, bunurilor victimei.

63. Este adevărat că:

a) minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani sau persoana care beneficiază de tutela specială nu răspunde de prejudiciul cauzat, dacă nu se dovedește discernământul său la data săvârșirii faptei;
b) minorul care a împlinit 14 ani nu răspunde pentru prejudiciul cauzat, dacă nu se dovedește că a fost lipsit de discernământ la data săvârșirii faptei;
c) minorul care nu a împlinit 14 ani răspunde pentru prejudiciul cauzat, dacă nu se dovedește că a fost lipsit de discernământ la data săvârșirii faptei;
d) cel care l-a determinat pe altul să cauzeze un prejudiciu altuia nu răspunde solidar cu autorul faptei.

64. Persoanele care răspund pentru o faptă prejudiciabilă:

a) cauzată de fapta altuia se pot întoarce împotriva aceluia care a cauzat prejudiciul, chiar dacă acesta din urmă nu este răspunzător pentru prejudiciul cauzat;
b) vor contribui întotdeauna în mod egal la repararea prejudiciului;
c) sunt ținuți divizibil, fiecare pentru procentul de culpă față de cel prejudiciat;
d) sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

65. Repararea prejudiciului:

a) se va face prin echivalent dacă victima nu este interesată de reparația în natură;
b) viitor poate avea loc chiar dacă producerea prejudiciului este îndoielnică;
c) se face întotdeauna în natură;
d) nu poate fi dispusă pentru prejudiciul suferit prin pierderea unei șanse.

66. În materia remiterii de datorie:

a) codebitorii solidari vor continua să răspundă pentru tot, chiar dacă creditorul nu și-a rezervat în mod expres această posibilitate;

b) remiterea de datorie consimțită unuia dintre debitorii solidari îi liberează pe ceilalți codebitori;
c) dacă s-a făcut numai în favoarea unuia dintre codebitorii solidari, ceilalţi rămân ţinuţi solidar faţă de creditor, dar cu scăderea părţii din datorie pentru care a operat remiterea;
d) dacă creditorul și-a rezervat în mod expres posibilitatea de a cere codebitorilor solidari să răspundă pentru tot, aceștia nu vor avea drept de regres împotriva debitorului beneficiar al remiterii de datorie.

67. Solidaritatea:

a) presupune că creditorul nu poate cere plata oricăruia dintre debitorii solidari, aceștia având posibilitatea de a opune beneficiul de diviziune;
b) se prezumă între debitorii unei obligații contractate în exercițiul activității unei întreprinderi, dacă prin lege nu se prevede altfel;
c) se prezumă în toate cazurile, între debitori;
d) presupune că urmărirea pornită contra unuia dintre debitorii solidari îl împiedică pe creditor să se îndrepte împotriva celorlalți codebitori.

68. În materia plății:

a) plata făcută unui creditor incapabil nu liberează pe debitor, chiar dacă profită în totalitate creditorului;
b) debitorul care a executat prestația poate cere restituirea, invocând incapacitatea sa la data executării;
c) plata făcută cu bună-credință unui creditor aparent nu este valabilă, dacă ulterior se dovedește că acesta nu era adevăratul creditor;
d) debitorul care a executat prestația datorată nu poate cere restituirea invocând incapacitatea sa la data executării.

69. Plata:

a) nu stinge obligația atunci când prestația datorată este executată de bunăvoie;
b) făcută unui creditor care este incapabil de a o primi nu liberează pe debitor decât în măsura în care profită creditorului,
c) făcută de un incapabil este întotdeauna supusă restituirii;
d) poate fi făcută doar de către debitor.

70. În lipsa acordului părților, imputația plății:

a) se face întotdeauna de către creditor;
b) facută de către debitor asupra unei datorii, va stinge mai întâi cheltuielile, apoi dobânzile și, la urmă, capitalul datoriei respective;
c) de către debitor se poate face și asupra unei datorii care nu este încă exigibilă cu preferință față de o datorie scadentă, chiar dacă creditorul nu a consimțit la o plată anticipată;
d) în lipsa unei indicații din partea debitorului, se va face de către creditor asupra oricărei datorii, chiar și asupra unei datorii neexigibile.

71. Dacă creditorul refuză, în mod nejustificat, plata oferită în mod corespunzător de către debitor:

a) acesta preia riscul imposibilității de executare a obligației;
b) debitorul nu se poate libera de obligația sa prin consemnarea bunului;
c) debitorul este ținut să restituie fructele culese după punerea în întârziere a creditorului;
d) acesta nu este ținut să acopere cheltuielile de conservare a bunului datorat.

72. Debitorul nu este de drept în întârziere:

a) dacă obligația se naște din săvârșirea unei fapte ilicite extracontractuale;
b) dacă obligația nu putea fi executată în mod util decât într-un anumit timp, pe care debitorul l-a lăsat să treacă;
c) dacă și-a manifestat în mod neîndoielnic față de un terț intenția de a nu executa obligația;
d) dacă nu a executat obligația imediat, deși exista urgență.

73. În cazul debitorului pus în întârziere, căruia prin notificare i s-a oferit un termen de 30 zile pentru executarea obligației, creditorul poate, înainte de expirarea termenului:

a) să treacă la executarea silită a obligației;
b) să ceară daune-interese;
c) să obțină rezilierea contractului;
d) să obțină reducerea propriei obligații corelative.

74. În cazul neexecutării obligației contractuale, debitorul este ținut:

a) la repararea integrală a prejudiciului, chiar dacă creditorul a contribuit la producerea prejudiciului;

b) la plata despăgubirilor pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligență;
c) la repararea prejudiciilor pe care le-a prevăzut sau pe care putea să le prevadă ca urmare a neexecutării, în orice situație;
d) inclusiv la repararea prejudiciilor nepatrimoniale.

75. În cazul în care o obligație constând în plata unei sume de bani nu este executată la scadență:

a) creditorul are dreptul doar la rezilierea contractului;
b) creditorul are dreptul la daune-interese moratorii, de la scadență până la momentul plății, însă numai dacă dovedește un prejudiciu;
c) creditorul are dreptul doar la repararea prejudiciului cauzat prin neexecutare;
d) creditorul are dreptul la daune-interese moratorii, în cuantumul convenit de părţi sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, de la scadență până la momentul plății, fără să dovedească vreun prejudiciu, iar debitorul nu are dreptul să facă dovada ca prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic.

76. Clauza penală:

a) presupune că în caz de neexecutare, creditorul poate cere doar clauza penală;
b) poate fi executată doar dacă creditorul dovedește un prejudiciu;
c) poate fi executată, chiar dacă neexecutarea a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului;
d) debitorul nu se poate libera oferind despăgubirea convenită.

77. Creditorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației, cât și clauza penală, atunci când:

a) penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligației la locul stabilit;
b) executarea obligației a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului;
c) penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligației la timp;
d) creditorul acceptă, fără rezerve, executarea obligației.

78. Rezoluțiunea unilaterală a contractului:

a) poate avea loc oricând;
b) poate opera numai cu acordul ambelor părți contractante;

c) poate avea loc atunci când debitorul se află de drept în întârziere;
d) produce efecte doar pentru viitor.

79. Rezilierea:

a) poate opera de drept în cazurile în care părțile convin astfel;
b) nu poate fi dispusă de instanță;
c) operează retroactiv, ca regulă;
d) prevăzută într-un pact comisoriu, produce efecte fără punerea în întâziere, chiar dacă părțile nu au prevăzut expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezilierea.

80. Nu este considerată nescrisă clauza prin care părțile stipulează că:

a) creditorul are dreptul la rezoluțiune atunci când neexecutarea este de mică însemnătate;
b) creditorul are dreptul la reziliere chiar dacă neexecutarea este de mică însemnătate și nu are caracter repetat;
c) părțile stipulează că rezoluțiunea intervine din simplul fapt al neexecutării, fără a fi necesară punerea în întârziere;
d) subrogația consimțită de creditor operează doar cu consimțământul debitorului;

81. Excepția de neexecutare a contractului:

a) produce efecte, chiar dacă potrivit uzanțelor dintre părți rezultă că partea care o invocă trebuie să execute obligațiile mai întâi;
b) este o cauză justificativă de neexecutare a obligației;
c) poate fi invocată în orice contract, chiar și în contractele unilaterale;
d) poate fi invocată chiar dacă este contrară bunei credințe.

82. Creditorul titular al unei creanțe certe și exigibile poate exercita acțiunea oblică:

a) chiar și cu privire la drepturile și acțiunile strâns legate de persoana debitorului;
b) dacă debitorul său refuză să își exercite drepturile și acțiunile, în prejudiciul creditorului;
c) doar cu consimțământul expres al debitorului său;
d) numai dacă creanța sa este identică din punct de vedere valoric cu valoarea dreptului exercitat prin acțiunea oblică.

83. Acțiunea revocatorie poate fi intentată:

a) oricând, fiind imprescriptibilă;
b) doar dacă creanța este exigibilă la data producerii prejudiciului;
c) dacă creditorul-reclamant dovedește un prejudiciu;
d) față de actele juridice încheiate de debitor, acestea fiind nule în cazul admiterii acțiunii.

84. Cesiunea de creanță:

a) nu poate fi cu titlu gratuit;
b) transferă toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată, cu excepția drepturilor de garanție și accesoriile creanței cedate;
c) nu poate avea ca obiect creanțe declarate netransmisibile de lege;
d) privitoare la o sumă de bani nu poate fi parțială.

85. În ceea ce privește cesiunea de creanță, este adevărat că:

a) este necesar acordul debitorului;
b) debitorul nu are dreptul să fie despăgubit pentru cheltuielile suplimentare cauzate de cesiune;
c) în cazul în care cesiunea i-a devenit opozabilă prin comunicare, debitorul cedat nu mai poate opune cesionarului compensația pe care o putea invoca în raporturile cu cedentul;
d) în cazul în care cesiunea i-a devenit opozabilă prin acceptare, debitorul cedat nu mai poate opune cesionarului compensația pe care o putea invoca în raporturile cu cedentul;

86. În materia preluării de datorie:

a) debitorul inițial este liberat de datorie, chiar dacă noul debitor era insolvabil la data când a preluat datoria;
b) creditorul nu se poate prevala în contra noului debitor de drepturile pe care le are în legătură cu datoria preluată;
c) preluarea datoriei nu are niciun efect asupra existenței garanțiilor creanței, dacă acestea pot fi despărțite de persoana debitorului;
d) noul debitor poate opune creditorului compensația.

87. Novația:

a) presupune că ipotecile care garantează creanța inițială vor însoți noua creanță, chiar dacă aceasta nu s-a prevăzut în mod expres;
b) nu se prezumă, *animus novandi* trebuie să fie neîndoielnică;

c) consimțită de un creditor solidar este opozabilă celorlalți creditori pentru întreaga creanță;
d) care operează între creditor și unul dintre debitorii solidari nu îi liberează pe ceilalți codebitori cu privire la creditor.

88. Compensația:

a) nu operează de plin drept chiar dacă există două datorii certe, lichide și exigibile și care au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile de aceeași natură;
b) are loc atunci când datoria are ca obiect restituirea bunului dat în depozit sau cu titlu de comodat;
c) nu are loc atunci când are ca obiect un bun insesizabil;
d) are loc atunci când creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi.

89. În materia compensației:

a) termenul de grație acordat pentru plata uneia dintre datorii nu împiedică realizarea compensației;
b) termenul de grație acordat pentru plata uneia dintre datorii împiedică realizarea compensației;
c) compensația are loc și în detrimentul drepturilor dobândite de un terț;
d) se poate renunța la compensație în detrimentul drepturilor dobândite de un terț.

90. Confuziunea:

a) operează dacă datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite;
b) care operează prin reunirea calităților de fideiusor și creditor ori de fideiusor și debitor stinge obligația principală;
c) are ca efect stingerea ipotecilor, dacă calitatea de creditor ipotecar și de proprietar al bunului ipotecat se întrunesc în aceeași persoană;
d) stinge drepturile dobândite anterior de terți în legătură cu creanța stinsă.

91. În cazul unui contract ce conține clauze care sunt susceptibile de mai multe înțelesuri:

a) dacă clauza este de adeziune, ea se interpretează întotdeauna în favoarea celui care o propune;
b) acestea nu se pot interpreta niciodată unele prin altele;
c) se aplică întotdeauna principiul *in dubio pro reo;*
d) clauzele standard prevalează asupra celor negociate.

92. Denunțarea:

a) are loc în orice moment, în cazul contractelor cu executare *uno ictu;*

b) produce, în toate cazurile, efecte în privința prestațiilor executate sau care se află în curs de executare;

c) nu poate avea niciodată loc în cazul în care părțile au stipulat o prestație în schimbul ei;

d) poate avea loc, în cazul contractelor pe durată determinată, doar dacă părțile au stipulat expres o clauză de dezicere în contract.

93. Impreviziunea:

a) este incidentă chiar și în situația în care debitorul și-a asumat posibilitatea schimbării împrejurărilor;

b) poate opera și în cazul în care schimbarea situației a intervenit cu puțin timp înainte de a se încheia contractul dintre cei doi;

c) reprezintă situația în care executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă printr-o schimbare bruscă a împrejurărilor;

d) nu poate duce niciodată la încetarea contractului, ci doar la adaptarea acestuia.

94. Gestiunea de afaceri:

a) nu trebuie continuată de moştenitorii gerantului care cunosc gestiunea începută de acesta din urmă;

b) îl obligă pe gerant să continue gestiunea începută până când o poate abandona fără riscul vreunei pierderi ori până când geratul, personal sau prin reprezentant, ori, după caz, moştenitorii acestuia sunt în măsură să o preia;

c) obligă geratul la restituirea lucrărilor voluptorii realizate pe perioada ei;

d) are loc și atunci când cel care administrează afacerile unei alte persoane acţionează cu intenţia de a o gratifica.

95. Îmbogățirea fără justă cauză:

a) presupune ca restituirea să fie datorată doar dacă îmbogăţirea subzistă la data sesizării instanţei;

b) se aplică și în cazul în care persoana s-a îmbogățit în executarea unei obligaţii valabile;

c) nu poate invoca în cazul unei gestiuni de afaceri;

d) are caracter principal în raport cu drepturile celui prejudiciat la o altă acţiune pentru a obţine ceea ce îi este datorat.

96. Din punctul de vedere al răspunderii:

a) nu sunt valabile clauzele care exclud răspunderea pentru prejudiciile cauzate, printr-o simplă imprudenţă sau neglijenţă, bunurilor victimei;

b) fapta victimei înseşi şi fapta terţului înlătură întotdeauna răspunderea, chiar dacă nu au caracteristicile forţei majore, ci doar pe cele ale cazului fortuit;

c) cel care cauzează un prejudiciu prin chiar exerciţiul drepturilor sale nu este obligat să îl repare în nicio situație;

d) pentru prejudiciul material cauzat altuia printr-o faptă săvârşită cu intenţie sau din culpă gravă, aceasta nu se poate exclude sau limita, prin convenţii sau acte unilaterale.

97. Clauza penală:

a) este singura care poate fi cerută în cazul unei neexecutări, nemaifiind posibilă executarea silită;

b) dacă este nulă, atrage și nulitatea obligaţiei principale;

c) este aceea prin care părțile stipulează că debitorul se obligă la o anumită prestație în cazul neexecutării obligației principale;

d) poate fi cerută în continuare chiar și atunci când executarea obligaţiei a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului.

98. Simulația:

a) presupune încheierea unui act secret ulterior încheierii actului public;

b) produce efecte între părţi, chiar dacă contractul secret nu îndeplineşte condiţiile de fond cerute de lege pentru încheierea sa valabilă;

c) poate fi dovedită de terţi sau de creditori cu orice mijloc de probă;

d) prevede că terții nu pot invoca împotriva părților existența actului secret.

99. În perioada negocierilor precontractuale:

a) părțile pot fi ținute responsabile pentru eșecul negocierilor, chiar dacă au fost de bună credință;

b) părțile pot conveni limitarea sau excluderea obligației de a purta negocieri cu bună-credință;

c) este considerată a fi de rea credință partea care a continuat negocieri fără intenția de a încheia contractul;

d) încălcarea obligației de confidențialitate nu poate atrage răspunderea părții în culpă.

100.Cesiunea de creanță:

a) poate fi realizată doar cu titlu oneros;

b) nu se poate realiza niciodată, în cazul în care aceasta este interzisă sau limitată prin convenţia cedentului cu debitorul;

c) are loc doar cu acordul debitorului;

d) poate fi realizată în parte doar dacă obligaţia este divizibilă, iar cesiunea nu face ca aceasta să devină, în mod substanţial, mai oneroasă pentru debitor.

DREPT CIVIL – ANUL III

1. Vânzarea este:

a) contract real

b) contract solemn

c) contract consensual

d) contract unilateral

2. Prețul în contractul de vânzare trebuie:

a) să fie determinat la data plății

b) să fie determinat sau determinabil la momentul încheierii contractului;

c) să fie stabilit ulterior prin acordul părților

d) să fie apreciat de instanță în lipsa acordului

3. Vânzarea lucrului altuia:

a) este nulă absolut

b) este nulă relativ

c) este valabilă

d) este interzisă

4. Riscul pieirii fortuite a bunului se transferă:

a) la predare

b) la plata prețului

c) la momentul transferului proprietății

d) la înscrierea în cartea funciară, în toate cazurile

5. Garanția contra evicțiunii este:

a) facultativă

b) de ordine publică

c) naturală

d) legală

6. Vânzătorul răspunde pentru viciile ascunse dacă acestea:

a) existau la data vânzării

b) apar ulterior

c) sunt cunoscute de cumpărător

d) sunt aparente

7. Termenul de prescripție al acțiunii privind garanția contra viciilor ascunse la bunurile mobile este, dacă legea nu prevede altfel:

a) 6 luni

b) 1 an

c) 2 ani

d) 3 ani

8. Pactul de opțiune este convenția prin care:

a) una dintre părți își asumă obligația de a încheia contractul, iar cealaltă are dreptul de a opta

b) se transferă imediat proprietatea

c) se încheie o vânzare sub condiție rezolutorie

d) se amână plata prețului

9. Vânzarea bunurilor viitoare:

a) este nulă

b) este permisă

c) este permisă doar între profesioniști

d) este permisă doar dacă bunul există la data predării

10. Vânzarea imobilului este valabilă:

a) prin simplu acord

b) prin act autentic

c) prin înscris sub semnătură privată

d) prin tradițiune

11. Donația este:

a) contract oneros

b) contract aleatoriu

c) contract cu titlu gratuit

d) contract real

12. Donația se încheie:

a) prin simplu acord

b) prin act autentic

c) verbal

d) prin predare

13. Revocarea pentru ingratitudine poate interveni dacă donatarul:

a) refuză plata datoriilor

b) săvârșește fapte grave împotriva donatorului

c) înstrăinează bunul

d) nu îngrijește bunul

14. Revocarea pentru neexecutarea sarcinii:

a) nu este posibilă

b) este posibilă la cererea donatorului

c) operează de drept

d) este nulă

15. Darul manual:

a) necesită formă autentică

b) este nul

c) se realizează prin tradițiune

d) necesită martori

16. Promisiunea de donație:

a) este nulă

b) trebuie să fie autentică

c) este verbală

d) este reală

17. Donația între soți este:

a) irevocabilă

b) revocabilă oricând

c) nulă

d) supusă confirmării

18. Donația este nulă dacă:

a) nu este acceptată

b) nu este autentică

c) nu este gratuită

d) nu este înscrisă în CF

19. Schimbul este:

a) vânzare cu două prețuri

b) două vânzări reciproce

c) donație reciprocă

d) contract real

20. Regulile vânzării se aplică schimbului:

a) niciodată

b) doar dacă părțile prevăd

c) în mod corespunzător

d) doar pentru imobile

21. Împrumutul de folosință (comodatul) este:

a) oneros

b) cu titlu gratuit

c) aleatoriu

d) solemn

22. Comodatul este:

a) consensual

b) real

c) solemn

d) aleatoriu

23. Împrumutul de consumație transferă:

a) posesia

b) proprietatea

c) detenția

d) folosința

24. **În lipsa stipulației exprese privind dobânda, împrumutul de consumație:**

a) este cu dobândă legală

b) nu produce dobândă

c) este nul

d) devine aleatoriu

25. Dobânda în împrumutul de consumație:

a) se prezumă

b) este datorată numai dacă a fost stipulată

c) este obligatorie în toate cazurile

d) poate fi stabilită ulterior unilateral

26. Depozitul este:

a) real

b) consensual

c) solemn

d) aleatoriu

27. Depozitarul trebuie:

a) să folosească bunul

b) să conserve bunul

c) să-l înstrăineze

d) să-l valorifice

28. Depozitul este prezumat:

a) oneros

b) gratuit

c) aleatoriu

d) solemn

29. Contractul este aleatoriu când:

a) prestațiile sunt certe

b) întinderea prestațiilor depinde de un eveniment incert

c) este gratuit

d) este solemn

30. Între contractele aleatorii reglementate de Codul civil se află:

a) locațiunea

b) renta viageră

c) mandatul

d) comodatul

31. Renta viageră este:

a) contract cu titlu gratuit

b) contract aleatoriu

c) contract real

d) contract solemn

32. În renta viageră, durata prestației depinde:

a) de voința debitorului

b) de durata vieții unei persoane

c) de termen fix

d) de data predării bunului

33. Contractul de întreținere este:

a) contract comutativ

b) contract aleatoriu

c) contract real

d) contract unilateral

34. În contractul de întreținere, obligația întreținerii:

a) este determinată anticipat valoric

b) este aleatorie ca întindere

c) este facultativă

d) este nulă dacă nu se cuantifică

35. Contractul de asigurare este calificat ca fiind:

a) comutativ

b) aleatoriu

c) unilateral

d) real

36. Promisiunea bilaterală de vânzare:

a) transferă proprietatea

b) creează obligația de a contracta

c) este nulă

d) este contract real

37. În cazul refuzului nejustificat de a încheia contractul promis, partea interesată poate cere:

a) daune morale doar

b) rezoluțiunea promisiunii

c) pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract

d) nulitatea promisiunii

38. Vânzarea cu rezerva proprietății produce efectul transferului dreptului:

a) la predare

b) la plata integrală a prețului

c) la autentificare

d) la înscrierea în CF

39. În vânzarea pe încercate, contractul se consideră încheiat:

a) la predare

b) sub condiție suspensivă

c) sub condiție rezolutorie

d) la plata prețului

40. În lipsa stipulației contrare, cheltuielile predării sunt în sarcina:

a) cumpărătorului

b) vânzătorului

c) ambelor părți egal

d) notarului

41. Donația cu sarcină:

a) își pierde caracterul gratuit

b) este contract oneros

c) rămâne contract cu titlu gratuit

d) este nulă

42. Revocarea pentru ingratitudine trebuie cerută în termen de:

a) 6 luni

b) 1 an

c) 3 ani

d) 5 ani

43. **Dacă unul dintre bunurile schimbate este un imobil, contractul trebuie:**

a) încheiat verbal

b) încheiat prin act autentic

c) predat material

d) încheiat prin înscris sub semnătură privată

44. Comodatarul răspunde:

a) numai pentru dol

b) pentru orice culpă

c) numai pentru culpa gravă

d) nu răspunde

45. În împrumutul de consumație, restituirea se face: a) prin bunul individual primit

b) prin bunuri de aceeași natură și calitate

c) prin echivalent bănesc obligatoriu

d) la alegerea debitorului

46. Depozitarul nu poate folosi bunul fără:

a) acordul scris al martorilor

b) consimțământul deponentului

c) hotărâre judecătorească

d) notificare prealabilă

47. Depozitul necesar este:

a) voluntar

b) impus de împrejurări fortuite

c) nul

d) aleatoriu

48. Depozitul hotelier atrage răspunderea hotelierului:

a) numai pentru dol

b) pentru bunurile aduse de client, în limitele legii

c) numai pentru bunurile declarate

d) numai pentru bani

49. Renta viageră constituită pe viața unei persoane deja decedate este:

a) valabilă

b) anulabilă

c) nulă absolut

d) rezolubilă

50. În contractul de întreținere, dacă debitorul nu își execută obligația, creditorul poate cere:

a) nulitatea

b) rezoluțiunea

c) anularea

d) conversiunea

51. Moștenirea se deschide:

a) la data întocmirii certificatului de moștenitor

b) la data decesului

c) la data acceptării

d) la data inventarului

52. Locul deschiderii moștenirii este:

a) locul decesului

b) ultimul domiciliu al defunctului

c) domiciliul moștenitorului

d) locul situării bunurilor

53. Capacitatea succesorală presupune:

a) capacitate de exercițiu deplină

b) existența la data deschiderii moștenirii

c) majorat

d) acceptarea moștenirii

54. Copilul conceput la data deschiderii moștenirii:

a) nu poate moșteni

b) moștenește dacă se naște viu

c) moștenește automat

d) are drept doar la rezervă

55. Nedemnitatea succesorală operează:

a) doar prin hotărâre judecătorească

b) de drept, în cazurile prevăzute de lege

c) prin voința defunctului

d) la cererea notarului

56. Reprezentarea succesorală este admisă:

a) în toate cazurile

b) doar în linie colaterală

c) în condițiile prevăzute de lege

d) doar la testament

57. Moștenitorii legali sunt chemați la moștenire:

a) simultan

b) în ordinea claselor de moștenitori

c) prin tragere la sorți

d) prin voința notarului

58. Soțul supraviețuitor moștenește:

a) doar în lipsa descendenților

b) doar bunuri mobile

c) în concurs cu orice clasă de moștenitori

d) doar prin testament

59. Descendenții înlătură de la moștenire:

a) soțul supraviețuitor

b) ascendenții privilegiați

c) rudele din clasele subsecvente

d) toți colateralii

60. Rezerva succesorală reprezintă:

a) partea de moștenire rezervată statului

b) partea din patrimoniu indisponibilă prin liberalități

c) partea atribuită prin testament

d) masa succesorală totală

61. Testamentul este:

a) contract

b) act juridic unilateral

c) act bilateral

d) act solemn obligatoriu în toate formele

62. Testamentul olograf trebuie:

a) autentificat

b) redactat și semnat de testator

c) scris, datat și semnat de testator

d) redactat de notar

63. Testamentul autentic se încheie:

a) în fața notarului

b) în fața martorilor

c) sub semnătură privată

d) verbal

64. Legatul poate fi:

a) doar universal

b) universal, cu titlu universal sau particular

c) doar particular

d) doar cu titlu gratuit

65. Revocarea testamentului poate fi:

a) doar expresă

b) doar tacită

c) expresă sau tacită

d) imposibilă

66. Termenul general de opțiune succesorală este:

a) 6 luni

b) 1 an

c) 3 ani

d) 5 ani

67. Acceptarea moștenirii poate fi:

a) doar expresă

b) doar tacită

c) expresă sau tacită

d) doar prin notar

68. Renunțarea la moștenire:

a) se prezumă

b) trebuie făcută prin act autentic

c) poate fi verbală

d) produce efecte retroactive

69. Moștenitorul acceptant răspunde pentru datorii:

a) nelimitat

b) în limita activului net

c) doar proporțional

d) doar pentru bunurile mobile

70. Dreptul de opțiune succesorală:

a) Se stinge în termen de un an de la data deschiderii moștenirii.

b) Poate fi exercitat doar expres

c) Este revocabil

d) Poate fi exercitat doar tacit

71. Termenul de opțiune succesorală curge:

a) de la data inventarului

b) de la data decesului

c) de la data eliberării certificatului de moștenitor

d) de la data comunicării testamentului

72. Acceptarea tacită intervine atunci când succesibilul:

a) declară verbal că acceptă

b) face un act pe care nu l-ar putea face decât în calitate de moștenitor

c) asistă la deschiderea succesiunii

d) participă la înmormântare

73. Renunțarea la moștenire produce efecte:

a) numai pentru viitor

b) retroactiv de la data deschiderii moștenirii

c) de la data declarației

d) doar între părți

74. Creditorii personali ai succesibilului pot ataca renunțarea acestuia:

a) niciodată

b) prin acțiune pauliană

c) prin cerere la notar

d) prin opoziție simplă

75. Moștenitorul care a ascuns bunuri din masa succesorală:

a) pierde dreptul la moștenire

b) devine nedemn

c) este considerat acceptant pur și simplu

d) este exonerat

76. Clasa I de moștenitori legali cuprinde:

a) ascendenții privilegiați

b) colateralii privilegiați

c) descendenții

d) frații și surorile

77. Ascendenții privilegiați și colateralii privilegiați fac parte din:

a) clasa I

b) clasa II

c) clasa III

d) clasa IV

78. Ascendenții ordinari fac parte din:

a) clasa II

b) clasa III

c) clasa IV

d) nu moștenesc

79. Colateralii ordinari până la gradul al patrulea fac parte din:

a) clasa II

b) clasa III

c) clasa IV

d) nu moștenesc

80. În lipsa oricărui moștenitor legal sau testamentar, moștenirea revine:

a) statului

b) unității administrativ-teritoriale

c) notarului

d) creditorilor

81. Rezervatari sunt:

a) toți moștenitorii legali

b) descendenții, soțul supraviețuitor și ascendenții privilegiați

c) doar descendenții

d) doar soțul supraviețuitor

82. Cotitatea disponibilă reprezintă:

a) partea rezervată moștenitorilor

b) partea din patrimoniu de care testatorul poate dispune liber

c) masa succesorală totală

d) partea atribuită statului

83. Reducțiunea liberalităților excesive poate fi cerută:

a) de orice creditor

b) de rezervatari

c) de notar

d) de stat

84. Reducțiunea se face:

a) proporțional

b) prin anulare totală

c) la alegerea beneficiarului

d) doar asupra donațiilor

85. Partajul poate fi:

a) doar judiciar

b) doar notarial

c) voluntar sau judiciar

d) interzis

86. Partajul produce efect:

a) constitutiv

b) translativ

c) declarativ

d) suspensiv

87. Fiecare coindivizar poate cere partajul:

a) doar cu acordul celorlalți

b) oricând

c) după 5 ani

d) doar prin instanță

88. Convenția de menținere a indiviziunii poate fi încheiată pe o durată maximă de:

a) 1 an

b) 3 ani

c) 5 ani

d) 10 ani

89. Raportul donațiilor are ca scop:

a) anularea donației

b) egalizarea loturilor între descendenți

c) reducerea rezervelor

d) excluderea moștenitorului

90. Raportul se datorează, în principiu, de către:

a) toți moștenitorii

b) descendenți

c) stat

d) soțul supraviețuitor

91. Moștenirea poate fi acceptată sub beneficiu de inventar:

a) nu

b) da, în condițiile legii

c) doar de minori

d) doar prin instanță

92. Inventarul succesoral are rolul de a:

a) stinge datoriile

b) determina activul și pasivul

c) împărți bunurile

d) confirma testamentul

93. Legatarul universal dobândește:

a) un bun determinat

b) o fracțiune din patrimoniu

c) întreg patrimoniul

d) doar bunuri mobile

94. Legatarul cu titlu universal dobândește:

a) bunuri determinate individual

b) o cotă din patrimoniu

c) întreaga moștenire

d) doar bunuri imobile

95. Legatarul particular dobândește:

a) o fracțiune din patrimoniu

b) un bun determinat

c) întreaga masă succesorală

d) o rezervă

96. Testamentul conjunctiv este:

a) permis

b) interzis

c) admis între soți

d) admis între rude

97. Substituția fideicomisară este:

a) permisă nelimitat

b) interzisă

c) permisă în limitele legii

d) obligatorie

98. Indiviziunea succesorală încetează prin:

a) deces

b) partaj

c) inventar

d) acceptare

99. Dreptul de opțiune succesorală este:

a) transmisibil

b) netransmisibil

c) personal și transmisibil moștenitorilor

d) exclusiv intuitu personae

100.Moștenitorii răspund pentru datoriile succesiunii:

a) solidar nelimitat

b) proporțional cu cota lor

c) doar dacă există testament

d) numai pentru bunuri mobile

DREPT PROCESUAL CIVIL

1. În procesul civil:

a) instanţa nu este obligată să supună discuţiei părţilor toate cererile, excepţiile şi împrejurările de fapt sau de drept invocate, ci doar pe cele mai importante;

b) instanța nu poate hotărî asupra unei cereri decât după înfățișarea părților, în nicio situație;

c) părţile nu trebuie să îşi facă cunoscute reciproc şi în timp util, direct sau prin intermediul instanţei, după caz, motivele de fapt și de drept pe care îşi întemeiază pretenţiile şi apărările, fiind suficient să facă referire la ele prin concluziile finale;

d) părţile au dreptul de a discuta şi argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanţă din oficiu.

2. Potrivit principiului rolului judecătorului în aflarea adevărului:

a) judecătorul poate invoca din oficiu încălcarea normelor juridice de ordine publică, mai puțin nulitatea absolută;

b) judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără a depăși limitele învestirii, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel;

c) judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele învestirii, fără nicio excepție;

d) judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor sau faptelor deduse judecății, doar la solicitarea părților.

3. În ceea ce privește acțiunea civilă:

e) interesul, ca și condiție de exercitare a acesteia, trebuie să fie întotdeauna născut și actual;

f) lipsa calității procesuale a autorului atrage respingerea acțiunii ca fiind formulată de o persoană fără calitate;

g) autorul trebuie să aibă capacitate procesuală de folosință, sub sancțiunea nulității relative a cererii formulate de acesta;

h) calitatea de parte ca o condiție de exercitare a acesteia, nu se poate transmite.

4. **Orice cerere poate fi formulată şi susţinută numai dacă autorul acesteia îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:**

i) calitatea și capacitatea procesuală;
j) cauza, calitatea și capacitatea procesuală;
k) cauză, obiect, interes;
l) are capacitate procesuală, în condiţiile legii, are calitate procesuală, formulează o pretenţie, justifică un interes.

5. **Judecătorul se află într-un caz de incompatibilitate absolută atunci când:**

a) există împrejurări care fac justificată temerea că el, soţul său, ascendenţii ori descendenţii lor sau afinii lor, după caz, au un interes în legătură cu pricina care se judecă;
b) soţul sau fostul său soţ este rudă ori afin până la gradul al patrulea inclusiv cu vreuna dintre părţi;
c) soţul, o rudă ori un afin al său până la gradul al patrulea inclusiv a reprezentat sau a asistat partea în aceeaşi pricină înaintea altei instanţe;
d) a pronunțat o încheiere interlocutorie prin care s-a soluţionat cauza și este chemat să judece aceeași pricină în apel sau recurs, cu excepţia cazului în care este chemat să se pronunţe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanţa de apel sau, după caz, de recurs;

6. **Judecătorul aflat într-o situaţie de incompatibilitate:**

a) dacă ştie că există un motiv de incompatibilitate în privinţa sa, este obligat să se abţină de la judecarea pricinii;
b) poate fi recuzat de oricare dintre părţi după începerea dezbaterilor, chiar și pentru motive pe care le-a cunoscut înainte de începerea oricărei dezbateri;
c) poate fi recuzat, chiar dacă nu face parte din completul de judecată căruia pricina i-a fost repartizată pentru soluţionare;
d) ca regulă, poate fi recuzat de către oricare dintre părți și după închiderea dezbaterilor în fond.

7. **Cererea de recuzare:**

a) se poate formula doar în scris, arătându-se cazul de incompatibilitate și probele de care partea înțelege să se folosească;
b) se va judeca de către instanța ierarhic superioară când, din pricina recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată;
c) determină suspendarea judecății, spre deosebire de declarația de abținere;
d) este respinsă ca neîntemeiată dacă este formulată după începerea oricărei dezbateri.

8. Declarația de abținere:

a) se soluționează doar în cazul în care cererea de recuzare este respinsă;
b) indiferent de motivul acesteia, va fi respinsă în caz de admitere a cererii de recuzare, prin aceeaşi încheiere, ca rămasă fără obiect;
c) nu determină suspendarea judecăţii, spre deosebire de cererea de recuzare;
d) poate fi formulată de judecătorul care a fost recuzat și se va soluționa cu prioritate față de cererea de recuzare.

9. În cazul coparticipării procesuale:

a) mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte, doar dacă obiectul procesului este un drept ori o obligaţie comună;
b) mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte, doar dacă drepturile sau obligaţiile lor au aceeaşi cauză;
c) actele de procedură, apărările şi concluziile unuia dintre reclamanţi sau pârâţi le profită și celorlalţi, în toate situațiile;
d) dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziţii a legii, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanţilor ori pârâţilor, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele încuviinţate numai unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură profită şi celorlalţi.

10. Spre deosebire de cererea de intervenție accesorie:

a) cererea de intervenție principală poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac;
b) cererea de intervenție principală se poate admite în principiu de către instanță prin încheiere interlocutorie;
c) judecarea cererii de intervenție principală poate fi disjunsă pentru a fi judecată separat;
d) în cazul cererii de intervenție principală, nu poate fi disjunsă niciodată pentru a fi judecată separat.

11. Cererea de intervenție voluntară principală:

a) va fi judecată chiar dacă judecarea cererii principale s-a stins prin unul dintre modurile prevăzute de lege;

b) nu se judecă odată cu cererea principală, instanța fiind obligată să dispună disjungerea ei pentru a fi judecată separat;
c) se va judeca separat de cererea principală, instanța fiind obligată să dispună disjungerea ei atunci când judecarea cererii de intervenţie ar fi întârziată de cererea principală;
d) poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecăţii, chiar şi în căile extraordinare de atac.

12. În ce privește intervenția forțată:

a) chematul în garanție nu poate să cheme în garanție o altă persoană;
b) spre deosebire de cererea de chemare în garanție, chemarea în judecată a altei persoane poate fi făcută atât de reclamant, cât și de intervenientul principal și se va depune cel mai târziu până la soluționarea definitivă a cauzei;
c) în cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va putea dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc;
d) cererea de arătare a titularului dreptului va fi motivată și se va depune înaintea primei instanțe în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării, chiar dacă aceasta nu e obligatorie.

13. Judecătoria nu judecă:

a) în primă instanţă, toate cererile care nu sunt date prin lege în competenţa altor instanţe;
b) cererile date de Codul civil în competenţa instanţei de tutelă şi de familie, în afară de cazurile în care prin lege se prevede în mod expres altfel;
c) cererile în materie de moştenire, indiferent de valoare;
d) cererile privind uzucapiunea, indiferent de valoare;

14. Tribunalul judecă:

a) orice cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părţilor, profesionişti sau neprofesionişti;
b) ca instanţe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului şi în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;
c) în primă instanţă, cererile în materie de contencios administrativ şi fiscal, potrivit legii speciale;
d) cererile în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept;

15. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu judecă:

a) recursurile declarate împotriva hotărârilor curţilor de apel, precum şi a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege;
b) recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunţate în primă instanţă de tribunale;
c) recursurile în interesul legii;
d) cererile în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept.

16. În ceea ce privește competența după materie și valoare, este adevărat că:

a) în cazul mai multor capete principale de cerere competența se stabilește în raport cu valoarea sau, după caz, cu natura ori obiectul tuturor pretențiilor cumulate;
b) pentru stabilirea valorii se vor avea în vedere accesoriile pretenției principale, precum si dobânzile, penalitățile, fructele, cheltuielile sau altele asemenea, indiferent de data scadenței;
c) judecătoria judecă în primă instanță cererile de evacuare, cererile de declarare judecătorească a morții unei persoane, cererile în materie de moștenire indiferent de valoare, precum și orice alte cereri evaluabile în bani în valoarea de până la 200.000 lei inclusiv;
d) în materia contenciosului administrativ și fiscal competența în primă instanță conform dreptului comun aparține judecătoriei.

17. În materia competenței teritoriale:

a) în materie de asigurări, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face doar la instanța de la domiciliul sau sediul asiguratului.
b) dacă un pârât a fost chemat în judecată doar în scopul sesizării instanței competente pentru el, oricare dintre pârâți poate invoca necompetența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
c) cererea de chemare în judecată împotriva unei entități cu personalitate juridică se va introduce la instanța competentă pentru persoana căreia, potrivit înțelegerii dintre membri, i s-a încredințat conducerea sau administrarea acesteia;
d) cererile privitoare la drepturile reale imobiliare se introduc numai la instanța în a cărei circumscripție se află domiciliul pârâtului.

18. În privința cererilor privitoare la imobile:

a) cererile privitoare la drepturile reale imobiliare se introduc numai la instanţa în a cărei circumscripţie este situat imobilul;

b) când imobilul este situat în circumscripţiile mai multor instanţe, cererea se va face la instanţa domiciliului sau reşedinţei pârâtului, chiar dacă aceasta nu se află în vreuna dintre aceste circumscripţii;

c) când imobilul este situat în circumscripţiile mai multor instanţe, cererea se va face doar la instanţa domiciliului sau reşedinţei reclamantului, dacă aceasta se află în vreuna dintre aceste circumscripţii;

d) în cazul acţiunilor posesorii, acţiunilor în grăniţuire, acţiunilor privitoare la îngrădirile dreptului de proprietate imobiliară, cererile se introduc numai la instanţa domiciliului sau reşedinţei pârâtului.

19. Sunt de competență exclusivă:

a) cererile formulate de un consumator împotriva unui profesionist;

b) cererile îndreptate împotriva autorităţilor şi instituţiilor centrale sau locale;

c) cererile privitoare la insolvență sau concordatul preventiv;

d) cererile în materie de asigurări;

20. În ceea ce privește alegerea competenței:

a) dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competenţa instanţei la care îşi desfăşoară activitatea, poate sesiza această instanță cu o cerere de chemare în judecată;

b) dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competenţa unei instanţe inferioare în raport cu instanța la care îşi desfăşoară activitatea, poate sesiza această instanță cu o cerere de chemare în judecată;

c) dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competenţa instanţei la care îşi desfăşoară activitatea, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea;

d) dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competenţa instanţei la care îşi desfăşoară activitatea, nu va putea sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea;

21. Necompetența este de ordine privată:

a) în cazul încălcării competenţei generale, când procesul nu este de competenţa instanţelor judecătoreşti;
b) în cazul încălcării competenţei materiale, când procesul este de competenţa unei instanţe de alt grad sau de competenţa unei alte secţii sau altui complet specializat;
c) în cazul încălcării competenţei teritoriale exclusive, când procesul este de competenţa unei alte instanţe de acelaşi grad şi părţile nu o pot înlătura;
d) în cazul încălcării competenţei teritoriale, în afară de cazul când această competență este exclusivă.

22. Excepția de necompetență:

a) nu e de ordine publică în cazul încălcării competenței materiale;
b) teritorială exclusivă trebuie invocată de părți ori de judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii;
c) este doar de ordine publică;
d) fiind o excepție de ordine publică, poate fi invocată de terți în orice stare a pricinii.

23. Conflictul de competență:

a) nu există când două sau mai multe instanţe se declară deopotrivă competente să judece acelaşi proces;
b) nu există când două sau mai multe instanţe şi-au declinat reciproc competenţa de a judeca acelaşi proces sau, în cazul declinărilor succesive, dacă ultima instanţă învestită îşi declină la rândul său competenţa în favoarea uneia dintre instanţele care anterior s-au declarat necompetente;
c) nu se poate crea cu Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;
d) ivit între o instanţă judecătorească şi un alt organ cu activitate jurisdicţională se rezolvă de instanţa judecătorească aflată în conflict.

24. În cazul declarării necompetenței, dovezile adiministrate în fața instanței necompetente:

a) se vor reface în totatlitate;
b) rămân castigate judecății și instanța competentă învestită cu soluționarea cauzei nu va dispune refacerea lor decât pentru motive temeinice;
c) judecătorul instanței necompetente va decide în ce măsură se vor păstra dovezile administrate cauzei;
d) vor rămâne la latitudinea instanței declarată competentă;

25. Excepția litispendenței:

a) este de ordine publică;
b) sancționează pronunțarea unor hotărâri diferite;
c) încheierea prin care s-a soluționat excepția este lipsită de cale de atac;
d) poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond, asemeni excepției conexității.

26. Excepția litispendenței:

a) poate fi invocată de părţi sau de instanţă din oficiu în orice stare a procesului, chiar și în căile extraordinare de atac;
b) se invocă înaintea instanţei sesizate ulterior, când instanţele sunt de acelaşi grad;
c) se invocă înaintea instanței primei instanțe sesizate, când instanţele sunt de acelaşi grad;
d) se soluționează prin încheiere, care poate fi atacată doar pe cale separată.

27. Excepţia conexităţii:

a) nu poate fi invocată de către instanță din oficiu, în nicio situație;
b) în cazul admiterii, dosarul va fi trimis primei instanțe, în toate cazurile;
c) poate fi invocată de părţi sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanţei ulterior sesizate, care, prin încheiere, se va pronunţa asupra excepţiei;
d) în cazul admiterii, procesele conexate nu mai pot fi disjunse şi judecate separat.

28. Excepția conexității, spre deosebire de excepția de litispendență:

a) se poate invoca doar în fața instanței ulterior sesizate;
b) poate fi invocată și din oficiu;
c) poate fi invocată în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond;
d) poate fi invocată dacă una dintre pricini se află în faza recursului.

29. În materia strămutării:

a) cererea de strămutare suspendă obligatoriu judecarea procesului;
b) încheierea de respingere se poate atac doar cu apel;
c) instanțele competente să soluționeze cererile de strămutare sunt: tribunalul, curtea de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție;
d) strămutarea pe motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică se poate cere în orice fază a procesului.

30. Excepția strămutării:

a) se soluționează de către curtea de apel, în toate cazurile;
b) se soluționează de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în toate cazurile;
c) pentru motiv de siguranță publică, poate fi invocată de către orice parte interesată;
d) întemeiată pe motiv de siguranţă publică, numai de către procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

31. Nulitatea actului de procedură:

a) nu poate fi acoperită în situația în care vătămarea subzistă;
b) este relativă atunci când cerința nerespectată este instituită printr-o normă care ocrotește un interes public;
c) are ca efect desființarea, în tot sau în parte a acestuia pentru viitor;
d) împiedică faptul ca acesta să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie.

32. În materia nulității actelor de procedură:

a) nulitatea relativă nu poate fi invocată direct ca motiv de apel sau recurs dacă intervine la ultimul termen de judecată, iar partea nu e prezentă;
b) nulitatea absolută poate fi invocată de orice parte din proces, de judecător, sau după caz, de procuror, în orice stare a judecății cauzei, cu excepția cazului în care legea prevede altfel;
c) partea interesată poate renunța la dreptul de a invoca nulitatea relativă doar printr-o mențiune expresă;
d) excepția nulității în cursul procesului se respinge prin încheiere preparatorie.

33. Termenele procedurale:

a) încep să curgă întotdeauna de la data comunicării actelor de procedură, fără excepții;
b) se clasifică după durata lor în termene pe: ore, zile, săptămâni, luni, ani;
c) se clasifică după caracterul lor în termene imperative (dilatorii) și prohibitive (peremptorii);
d) sunt stabilite doar de lege.

34. Tribunalul judecă:

a) cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă;
b) cererile posesorii;
c) cererile de evacuare;

d) în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe.

35. Curtea de apel judecă, în primă instanță:

a) toate cererile care nu sunt date expres prin lege în competența altor instanțe;
b) toate cererile în materie de contencios administrativ și fiscal, potrivit legii speciale;
c) toate cererile evaluabile în bani în valoare de peste 200.000 lei;
d) toate cererile de împărțeală judiciară.

36. Conflictul de competență:

a) este pozitiv atunci când două secții își declină reciproc competența;
b) este negativ atunci când două instanțe se declară deopotrivă competente;
c) pozitiv între o judecătorie și un tribunal se soluționează de instanța imediat superioară și comună instanțelor aflate în conflict;
d) între Înalta Curte de Casație și Justiție și Curtea de Apel București se soluționează de Completul de 5 judecători.

37. Când se pune în discuție din oficiu sau la cererea părților competența instanței:

a) aceasta va soluționa excepția necompetenței prin hotărârea asupra fondului;
b) aceasta este obligată să se pronunțe asupra excepției de necompetență până cel târziu la închiderea dezbaterilor, dar poate administra probatoriul în același timp;
c) la primul termen judecătorul este obligat să verifice și să stabilească dacă instanța este competentă general, material și teritorial;
d) în cazul în care instanța se declară necompetentă, dosarul este trimis instanței judecătorești superioare.

38. Atrage nulitatea cererii de chemare în judecată:

a) lipsa obiectului;
b) lipsa motivelor de drept;
c) lipsa codului numeric personal al pârâtului;
d) lipsa contului bancar al reclamantului.

39. În procedura regularizării cererii de chemare în judecată:

a) reclamantul va remedia lipsurile în termen de cel mult 30 de zile de la primirea comunicării, sub sancțiunea nulității condiționate de vătămare;

b) reclamantul poate formula apel împotriva încheierii de anulare în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii;
c) completul căruia i-a fost repartizată cererea de chemare în judecată, dacă nu este competent dispune prin încheiere trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secţiei specializate competente din cadrul instanţei sesizate;
d) cererea de reexaminare se soluționează prin încheiere definitivă în ședință publică, cu citarea părților.

40. Modificarea cererii de chemare în judecată:

a) poate interveni numai până la primul termen la care pârâtul este legal citat;
b) poate interveni numai până la primul termen la care reclamantul este legal citat;
c) poate interveni oricând în cursul procesului când se înlocuiește o cerere în constatare printr-o cerere în realizare a dreptului, chiar dacă cererea în constatare nu e admisibilă;
d) nu poate interveni niciodată peste termenul legal imperativ.

41. Întâmpinarea:

a) este întotdeauna obligatorie;
b) se comunică reclamantului, dacă legea nu prevede altfel;
c) nu este scutită de taxă de timbru, cu excepțiile prevăzute de lege;
d) nedepusă în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca orice excepții, inclusiv celor de ordine publică;

42. Cererea reconvențională:

a) se depune, sub sancţiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată;
b) de regulă, nu se comunică reclamantului;
c) nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale în nicio situație;
d) este obligatorie și este scutită de taxă de timbru.

43. Încheierea:

a) prin care instanța respinge excepția necompetenței materiale, de regulă, nu are caracter interlocutoriu;
b) este un act de procedură care are forța probantă a unui început de dovadă scrisă;
c) se redactează de grefier în cel mult 3 zile de la data şedinţei de judecată;

d) se semnează și de procuror când participă la judecată.

44. Este definitivă:

a) hotărârea prin care se constată că a intervenit perimarea;
b) hotărârea prin care se constată renunțarea la judecată în fața unei secții a ÎCCJ;
c) hotărârea prin care se constată renunțarea la dreptul pretins în fața unei secții a ÎCCJ.
d) hotărârea pronunțată în revizuire, pentru hotărâri potrivnice;

45. Excepțiile procesuale:

a) se clasifică în absolute și relative după natura interesului ocrotit prin norma a cărei încălcare se invocă pe calea excepției;
b) pot fi unite cu fondul cauzei numai dacă pentru judecarea lor este necesar să se administreze dovezi asemănătoare ca şi pentru finalizarea etapei cercetării procesului sau, după caz, pentru soluţionarea fondului;
c) relative pot fi invocate de partea care justifică un interes, cel mai târziu la primul termen de judecată după săvârşirea neregularităţii procedurale, în etapa cercetării procesului, chiar şi după închiderea dezbaterilor în fond;
d) absolute nu pot fi ridicate înaintea instanţei de recurs în nicio situație;

46. Sunt excepții care încep printr-un efect dilatoriu și tind spre un efect peremptoriu:

a) excepția de necompetență;
b) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant;
c) excepția lipsei de interes;
d) excepția lipsei calității procesuale.

47. În ceea ce privește probele:

a) acestea se propun de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea nulității dacă legea nu dispune altfel;
b) dacă nu sunt îndestulătoare instanța poate dispune administrarea altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc, însă doar după punerea în discuție a părților;
c) administrarea lor se face în camera de consiliu, dacă legea nu dispune altfel;
d) instanța nu mai poate reveni în nicio situație asupra probelor încuviințate.

48. Dacă una dintre părți renunță la o probă:

a) cealaltă parte nu și-o poate însuși;
b) instanța va putea să o administreze din oficiu;
c) este necesar acordul expres al ambelor părți;
d) este necesară înlocuirea probei la care se renunță cu o altă probă.

49. Înscrisul:

a) autentic face deplină dovadă, faţă de orice persoană, până la declararea sa ca fals, cu privire la constatările făcute personal de către cel care a autentificat înscrisul, în condiţiile legii;
b) autentic nul absolut face deplină dovadă ca început de dovadă scrisă dacă este semnat de părți;
c) sub semnătură privată care nu îndeplinește cerințele prevăzute de lege nu poate fi socotit nici ca început de dovadă scrisă;
d) autentic care este întocmit fără respectarea formelor prevăzute pentru încheierea sa valabilă ori de o persoană incompatibilă este lovit de nulitate relativă.

50. Proba cu martori:

a) este admisibilă în cazul în care legea cere forma scrisă pentru validitatea actului juridic a cărui dovadă se cere;
b) nu este admisibilă dacă valoarea obiectului actului juridic a cărui dovadă se cere, este mai mică de 250 lei;
c) e inadmisibilă dacă legea cere forma scrisă pentru dovedirea unui act juridic, chiar și atunci când părțile convin tacit să folosească această probă numai privitor la drepturile de care ele pot să dispună;
d) va fi administrată potrivit legii în vigoare la data administrării ei.

51. Nu poate fi ascultat ca martor:

a) Concubinul uneia dintre părți;
b) Medicul uneia ditre părți;
c) avocatul;
d) verișorul uneia dintre părți.

52. Nu este scutit de a fi martor:

a) Preotul cu privire la faptele de care au luat cunoştinţă în cadrul serviciului ori în exercitarea profesiei;

b) Judecătorul cu privire la faptele de care au luat cunoştinţă în cadrul serviciului ori în exercitarea profesiei;
c) asistentul medical cu privire la faptele de care au luat cunoştinţă în cadrul serviciului ori în exercitarea profesiei lor;
d) persoana condamnată pentru mărturie mincinoasă.

53. Prezumțiile:
a) sunt consecințele pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut;
b) sunt doar judiciare și relative;
c) sunt doar judiciare și absolute;
d) judiciare sunt cele care izvorăsc din lege.

54. Este adevărat că:
a) cercetarea la fața locului se face fără citarea părților;
b) mărturisirea extrajudiciară poate fi invocată și în cazurile în care proba cu martori nu este admisă;
c) experții pot fi recuzați pentru aceleași motive ca judecătorii, însă nu în aceleași condiții;
d) dacă partea, fără motive temeinice, refuză să răspundă la interogatoriu sau nu se înfățișează, instanța va socoti automat aceste împrejurări ca o mărturisire deplină ori numai ca un început de dovadă în folosul aceluia care a propus interogatoriul.

55. Nu este adevărat că:
a) pentru sumele datorate periodic, instanța îl va putea obliga pe pârât, la cererea reclamantului, după achitarea taxelor de timbru, potrivit legii, și la plata sumelor devenite exigibile după introducerea cererii;
b) dacă în timpul deliberării, instanța găsește că sunt necesare probe sau lămuriri noi va dispune repunerea pe rol a cauzei cu citarea părților;
c) data hotărârii este aceea la care minuta este pronunțată, potrivit legii;
d) instanța poate acorda termen de grație debitorului chiar dacă acesta fusese pus în întârziere de către creditor să execute și nu a făcut-o.

56. Identificați afirmația eronată:
a) deliberarea are caracter secret în toate cazurile;
b) deliberarea, de regulă, se finalizează în aceeași zi în care s-au desfășurat dezbaterile;

c) hotărârea membrilor completului de judecată se ia, prin excepție, cu unanimitate;
d) înainte de a se lua hotărârea, instanța întocmește minuta care va cuprinde soluția și care arată, când este cazul, opinia separată a judecătorilor aflați în minoritate.

57. Spre deosebire de renunțarea la judecată, renunțarea la dreptul pretins:
a) este un act de dispoziție;
b) nu poate fi efectuată prin declarație verbală în fața instanței de judecată;
c) nu necesită acordul tacit sau expres al pârâtului, în situația în care intervine ulterior primului termen la care părțile sunt legal citate;
d) se constată prin hotărâre.

58. Suspendarea procesului:
a) intervine când niciuna dintre părți, nelegal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei;
b) intervine de drept când persoana juridică este dizolvată, până la desemnarea lichidatorului;
c) este dispusă de instanță prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac;
d) este facultativă până la soluționarea declarației de abținere.

59. Perimarea:
a) lipseşte de efect toate actele de procedură făcute în acea instanţă;
b) operează doar prin invocarea excepției perimării de către reclamant;
c) presupune, în toate cazurile, pasivitatea culpabilă a părților, fiind o sancțiune de drept procesual, însă nu produce efecte împotriva incapabililor;
d) cererii de chemare în judecată intervine în 3 luni de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță.

60. Identificați varianta corectă privind excepția autorității de lucru judecat:
a) poate fi invocată în orice stare a procesului, chiar și înaintea instanței de recurs;
b) nu poate fi invocată de instanță din oficiu, fiind o excepție de ordine privată;
c) poate fi invocată în orice stare a procesului, mai puțin înaintea instanței de recurs;
d) invocată de pârât nu îi poate crea în propria cale de atac o situaţie mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

61. Indicați varianta care nu este falsă:
a) hotărârea prin care se consfințește tranzacția părților nu are nicio cale de atac;

b) tranzacția va fi încheiată în formă scrisă şi va alcătui dispozitivul hotărârii;
c) părțile se pot înfățișa exclusiv până la primul termen, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se dea o hotărâre care să consfințească tranzacția lor;
d) hotărârea prin care se consfințește tranzacția părților poate fi atacată cu apel la instanța ierarhic superioară.

62. În privința cheltuielilor de judecată:

a) instanța nu poate, chiar și motivat, să reducă onorariile avocaților;
b) pârâtul care a recunoscut, la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate, pretenţiile reclamantului nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepţia cazului în care, prealabil pornirii procesului, a fost pus în întârziere de către reclamant sau se afla de drept în întârziere;
c) instanța poate, chiar și din oficiu, să reducă plata sumelor cuvenite martorilor pentru deplasare și pierderile cauzate de necesitatea prezenței la proces;
d) partea care pierde procesul va fi obligată automat la plata cheltuielilor de judecată către partea care a câștigat.

63. În ce privește căile de atac, care din următoarele afirmații este falsă:

a) achiesarea poate fi doar expresă;
b) în cazul în care prin aceeași hotărâre au fost soluționate mai multe capete de cerere principale, dintre care unele sunt supuse apelului, iar altele recursului, hotărârea în întregul ei este supusă apelului, iar hotărârea dată în apel este supusă recursului;
c) căile extraordinare de atac pot fi exercitate și concomitent, în condițiile legii;
d) apelul este o cale extraordinară de atac, de reformare, devolutivă, suspensivă de executare.

64. Este adevărată următoarea afirmație:

a) citarea este facultativă, la aprecierea instanței;
b) citarea este obligatorie, instanța neputând hotărî asupra unei cereri dacă părțile nu au fost legal citate;
c) citarea este facultativă, la aprecierea părților;
d) citarea este obligatorie numai în fața primei instanțe.

65. Achiesarea:

a) poate fi numai expresă;

b) poate fi numai totală;

c) nu poate fi tacită;

d) condiționată, produce efecte numai dacă este acceptată expres de partea adversă.

66. Hotărârea:

a) nu se comunică părților, putând fi consultată la dosarul cauzei;

b) se comunică părților în original;

c) se va comunica părților din oficiu, în copie, chiar dacă este definitivă;

d) se comunică părților numai la cerere.

67. Lămurirea hotărârii și înlăturarea dispozițiilor contradictorii:

a) se realizează de către instanța care a pronunțat hotărârea, din oficiu;

b) se poate cere pentru a lămuri dispozitivul sau a înlătura dispozițiile contradictorii din dispozitiv;

c) se poate cere și pentru a înlătura neconcordanța dintre considerente și dispozitiv;

d) se va realiza pe ambele exemplare ale hotărârii.

68. Instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor privitoare la:

a) despăgubiri pentru accidente de muncă;

b) hotărârile pronunțate în temeiul recunoașterii de către pârât a pretențiilor reclamantului;

c) bunuri, ori de câte ori măsura este necesară în raport cu temeinicia vădită a dreptului;

d) desființarea de construcții.

69. Se poate agrava situația părții în propria cale de atac:

a) în orice situație în care partea adversă sau instanța invocă, din oficiu, o excepție absolută;

b) dacă partea adversă sau instanța, din oficiu, invocă excepția lipsei calității procesuale;

c) dacă partea adversă sau instanța, din oficiu, invocă excepția autorității de lucru judecat;

d) dacă partea adversă sau instanța, din oficiu, invocă excepția lipsei capacității procesuale de folosință.

70. Nu poate fi invocată în apel, pentru prima dată:

a) excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului din fața primei instanțe;

b) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe;

c) compensația legală;

d) excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu.

71. În ceea ce privește apelul, este adevărat că:

a) apelul incident se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă;

b) apelul provocat de depune la instanța învestită cu judecarea apelului;

c) apelul principal se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea decăderii;

d) apelul poate fi respins ca nemotivat.

72. Este adevărat că:

a) apelul incident este limitat la obiectul apelului principal și nu poate viza alte soluții cuprinse în dispozitivul hotărârii atacate;

b) în apel se poate schimba cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată;

c) în apel se pot formula pretenții noi;

d) în apel va putea fi invocată compensația legală, precum și dreptul de retenție.

73. Constituie motive de recurs:

a) grava netemeinicie a hotărârilor pronunțate de către instanțele de fond;

b) există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad, care încalcă autoritatea de lucru judecat;

c) depășirea atribuțiilor puterii judecătorești de către instanță;

d) participarea la judecata în primă instanță a unui judecător incompatibil, indiferent de cazul de incompatibilitate, chiar dacă nu a fost invocată în fața instanțelor de fond.

74. În calea de atac a recursului:

a) casarea unei hotărâri se poate cere doar pentru motivele de nelegalitate prevăzute expres de lege;

b) cererea va fi respinsă ca inadmisibilă în cazul în care aceasta nu este motivate;

c) se poate administra proba cu interogatoriul;

d) nu se poate dispune casarea hotărârii și trimiterea acesteia spre rejudecare.

75. Cererea de revizuire:

a) suspendă executarea hotărârii a cărei revizuire se cere;

b) va fi admisibilă, chiar dacă partea interesată nu a exercitat calea de atac a apelului;

c) introdusă pe motivul existenței hotărârilor potrivnice, prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, prin care se solicită anularea primei hotărâri pronunțate, este admisibilă;
d) poate fi introdusă pentru îndreptarea erorilor în legătură cu starea de fapt.

76. În materia procedurii necontencioase judiciare:
a) apelul împotriva încheierii de primă instanță poate fi exercitat de către părțile citate la soluționarea cererii;
b) cererea se judecă în ședință publică, cu citarea petentului și a persoanelor indicate în cerere;
c) verificarea competenței, din oficiu, nu va viza și competența teritorială de ordine privată;
d) încheierile pronunțate nu au autoritate de lucru judecat.

77. În cadrul procedurii speciale a ordonanței de plată:
a) creditorul îi va comunica debitorului o somație prin care îi va pune în vedere să plătească suma datorată în termen de 15 zile de la primirea acesteia;
b) calea de atac este întotdeauna apelul;
c) calea de atac se va soluționa de către instanța superioară în grad;
d) întâmpinarea nu este obligatorie.

78. Nu constituie titluri executorii:
a) titlurile de credit;
b) înscrisurile sub semnătură privată, înregistrate în registrele publice, în cazurile și condițiile prevăzute de lege;
c) înscrisul autentificat de către notar, care constată o creanță lichidă, exigibilă și incertă;
d) contractile de credit, încheiate de o instituție de credit.

79. Cererea de încuviințare a executării silite:
a) se soluționează prin încheiere, care nu are autoritate de lucru judecat;
b) în termen de maxim 3 zile de la înregistrarea cererii, creditorul va solicita încuviințarea executării;
c) se soluționează prin hotărâre care, în caz de respingere, poate fi atacată numai cu apel, de către executorul judecătoresc;
d) încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată de către debitor.

80. În ceea ce privește contestația la executare, este adevărat că:

a) se va depune la instanța superioară în grad instanței de executare;
b) întâmpinarea nu este obligatorie;
c) până la soluționarea contestației se poate dispune suspendarea executării, cu condiția plății unei cauțiuni;
d) se judecă conform procedurii de judecată a apelului

81. Cererea de sechestru asigurător:

a) va fi soluționată prin încheiere, care se va comunica părților;
b) poate fi soluționată doar de către instanța de la locul în care sunt situate bunurile;
c) nu va putea fi încuviințată în lipsa unui proces de fond;
d) se va introduce la instanța care este competentă să judece procesul în primă instanță.

82. Potrivit principiului bunei-credințe:

a) drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți;
b) dacă cererea de chemare în judecată a fost respinsă, în toate cazurile, reclamantul va fi tras la răspundere pentru că a invocat pretenții nejustificate;
c) partea care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv răspunde numai pentru prejudiciile materiale cauzate, nu și pentru cele morale;
d) litigiul se limitează la cererile și apărările părților.

83. Cererile făcute de o persoană care nu are capacitate procesuală se sancționează cu:

a) nulitate relativă;
b) nulitate absolută;
c) nulitate relativă sau nulitate absolută, după caz;
d) inopozabilitate.

84. Excepția de necompetență:

a) este mijlocul procedural prin care se poate invoca necompetența instanței;
b) poate viza numai necompetența de ordine publică;

c) poate fi invocată și de către reclamant, atât în cazul necompetenței de ordine publică, cât și al necompetenței de ordine privată;
d) poate viza numai necompetența de ordine privată.

85. Nulitatea actului de procedură nu intervine dacă:
a) până la momentul pronunțării asupra excepției de nulitate a dispărut cauza acesteia;
b) a fost încălcată o dispoziție legală referitoare la reprezentarea procesuală;
c) este încălcată o dispoziție legală referitoare la publicitatea ședinței de judecată;
d) se încalcă o normă care ocrotește un interes privat.

86. Cererea reconvențională:
a) este formulată de reclamant;
b) cuprinde apărările aduse față de cererea de chemare în judecată;
c) se poate depune până la închiderea dezbaterilor;
d) cuprinde pretenții proprii ale pârâtului în legătură cu același raport juridic sau strâns legate de acestea.

87. Excepțiile procesuale:
a) nu pot fi unite cu fondul;
b) vor fi întotdeauna soluționate după administrarea probelor pe fond;
c) pot fi invocate de reclamant împotriva propriei cereri de chemare în judecată;
d) pot fi absolute sau relative.

88. Prezumțiile:
e) pot fi numai legale și absolute;
f) pot fi numai judiciare și relative;
g) legală, poate fi înlăturată prin proba contrară;
h) judiciare sunt cele care izvorăsc din lege.

89. Suspendarea voluntară intervine:
a) când una dintre părți o cere, pentru motive subiective, chiar dacă cealaltă parte nu este de acord;
b) la decesul uneia dintre părți;

c) când ambele părți o cer;
d) ori de câte ori instanța de judecată consideră necesar.

90. Excepția autorității de lucru judecat:
a) nu poate fi invocată de instanță din oficiu;
b) poate fi invocată în orice stare a procesului;
c) nu poate fi invocată în fața instanței de recurs;
d) poate fi invocată numai de reclamant.

91. Încheierea interlocutorie:
a) are aceleași efecte precum încheierea preparatorie;
b) este aceea prin care se soluționează excepții procesuale;
c) este aceea prin care se amână judecata pentru neprezentarea părților;
d) este numai încheierea de la primul termen de judecată.

92. Reprezintă elemente ale acțiunii civile:
a) părțile, care se numesc întotdeauna reclamant și pârât, indiferent de mijloacele procesuale;
b) cauza, care este aceeași cu cauza cererii de chemare în judecată;
c) temeiul de drept și împrejurările de fapt pe care se întemeiază cererea de chemare în judecată;
d) obiectul, care constă în protecția unui drept subiectiv sau a unei alte situații juridice.

93. Înainte de primul termen de judecată, grefierul de ședință:
a) verifică dacă judecătorul s-a pronunțat anterior în cadrul aceluiași proces;
b) redactează un referat cu privire la constatările personale privind existența sau inexistența incompatibilității judecătorului, în toate cazurile;
c) verifică dacă judecătorul se află în unul din cazurile de incompatibilitate relativă și, dacă este cazul, formulează cerere de recuzare;
d) întreabă părțile dacă înțeleg să formuleze cereri de recuzare cu privire la judecător.

94. Intervenția voluntară principală:
a) poate fi făcută în căile extraordinare de atac numai cu acordul expres al pârâtului;

b) nu poate fi făcută în apel, în nicio situație;
c) poate fi făcută în fața primei instanțe numai înainte de închiderea dezbaterilor în fond;
d) sprijină apărarea uneia dintre părți.

95. Judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane:
a) numai dacă ambele părți sunt de acord;
b) chiar dacă părțile se împotrivesc, în temeiul principiului rolului activ și al aflării adevărului care prevalează asupra principiului disponibilității;
c) în procedura necontencioasă, chiar dacă părțile se împotrivesc;
d) dacă există acordul expres al pârâtului, chiar dacă reclamantul se împotrivește.

96. Excepția de necompetență:
a) poate viza numai competența de ordine publică;
b) este mijlocul procedural prin care se poate invoca necompetența instanței;
c) poate fi invocată numai de pârât în toate cazurile;
d) poate fi invocată și de reclamant, indiferent că se referă la competența de ordine publică sau de ordine privată.

97. Întâmpinarea nu este obligatorie:
a) în procedura ordonanței președințiale;
b) în niciunul din cazurile de intervenție voluntară sau forțată;
c) în toate cazurile în care pârâtul solicită numai administrarea probei cu înscrisuri;
d) în toate procesele care se judecă, potrivit legii, de urgență și cu precădere.

98. Asupra excepției, instanța se pronunță:
a) prin încheiere interlocutorie supusă aceloraşi căi de atac ca și hotărârea pronunțată asupra fondului, în toate situațiile;
b) prin încheiere sau, după caz, sentință ori decizie;
c) prin încheiere preparatorie care poate fi atacată numai odată cu fondul, indiferent dacă admite sau respinge excepția invocată;

d) prin încheiere dacă se soluționează excepții de fond și prin sentință sau, după caz, decizie, dacă se soluționează excepții de procedură.

99. Probele care nu au fost propuse prin întâmpinare vor putea fi cerute de pârât și încuviințate de instanță dacă:

a) nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească, iar pârâtul nu putea să o prevadă în mod rezonabil, însă numai dacă există acordul reclamantului;
b) există acordul expres al reclamantului, chiar dacă prin administrarea probei se amână judecata;
c) cererea de încuviințare a probatoriului este depusă până la închiderea dezbaterilor, fără a fi necesară îndeplinirea niciunei alte condiții;
d) pârâtul invocă dreptul său la apărare și egalitatea de arme, chiar dacă reclamantul se împotrivește, iar instanța apreciază că probele deja administrate sunt suficiente.

100. Renunțarea la dreptul pretins poate avea loc:

a) numai în fața primei instanțe;
b) și în căile extraordinare de atac, fără a fi necesar acordul pârâtului;
c) numai verbal în ședință, consemnându-se în încheiere;
d) în apel, numai cu acordul pârâtului.

DREPT PENAL – PARTEA GENERALĂ

1. În cazul pedepselor complementare:

a) Executarea acestora nu se prescrie în cazul persoanelor juridice;
b) Executarea acestora nu se prescrie în cazul persoanelor fizice;
c) Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost aplicată;
d) Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor fizice se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

2. Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii se face:

a) dacă amenda a fost definitiv aplicată anterior intrării în vigoare a Codului penal nou, înlocuirea se face în baza codului penal nou;
b) dacă amenda a fost aplicată după data intrării în vigoare a Codului penal pentru infracțiuni comise anterior acestei date, înlocuirea se va face potrivit codului penal nou;
c) numai dacă legea prevede pedeapsa închisorii pentru infracțiunea săvârșită alternativ cu pedeapsa amenzii;
d) dacă persoana condamnată, cu rea-credință, nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte.

3. Pedepsele complementare:

a) În cazul degradării militare, pot fi aplicate obligatoriu sau facultativ.
b) Nu se pot dispune dacă pedeapsa principală stabilită este detențiunea pe viață;
c) Nu pot fi aplicate dacă infractorul este cetățean străin;
d) În cazul interzicerii exercitării unor drepturi, perioada interzicerii nu poate depăși în nicio situație 5 ani.

4. Degradarea militară:

a) Se dispune obligatoriu dacă pedeapsa rezultantă a pluralității de infracțiuni este mai mare de 10 ani, chiar dacă pedeapsa aplicată pentru fiecare infracțiune componentă a pluralității este mai mică de 10 ani;
b) Se pune în executare de la data executării sau considerării ca executată a pedepsei principale;
c) Se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă, în cazul unei succesiuni de legi penale în timp;

d) Ca efect al reabilitării dispare această decădere cu consecința obligaţiei de redare a gradului militar pierdut.

5. Publicarea hotărârii de condamnare:

a) Presupune atât publicarea, cât și afișarea hotărârii de condamnare, în cazul persoanei fizice;
b) Executarea se face prin publicarea în extras, în forma stabilită de instanţă, într-un cotidian local sau naţional, de cel puțin două ori, numărul de publicări fiind stabilit instanță, în cazul persoanei fizice, dar nu mai mult de 10;
c) Se poate dispune când, ţinând seama de natura şi gravitatea infracţiunii, împrejurările cauzei şi persoana condamnatului, instanţa apreciază că publicarea va contribui la prevenirea săvârşirii altor asemenea infracţiuni;
d) Se face pe cheltuiala persoanei condamnate, putându-se dezvălui identitatea altor persoane în scop preventiv.

6. Publicarea hotărârii de condamnare în cazul persoanei fizice:

a) Este întotdeauna facultativă;
b) Poate fi atât obligatorie, cât și facultativă;
c) Se poate dispune în cazul amânării aplicării pedepsei;
d) Se pune în executare după executarea pedepsei principale.

7. Pedeapsa accesorie:

a) Se aplică atât în cazul persoanei fizice, cât și în cazul persoanei juridice;
b) Constă numai în interzicerea exercitării unor drepturi;
c) Constă în interzicerea exercitării unor drepturi, degradarea militară și publicarea hotărârii de condamnare, aplicate pe lângă pedeapsa detențiunii pe viață sau închisorii;
d) Se poate aplica alături de pedeapsa amenzii.

8. Măsurile de siguranță:

a) Fiind sancțiuni de drept penal, se aplică numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni;
b) Se pot aplica în cazul săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală cu vinovăție;
c) Se pot aplica în cazul săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, nejustificată;
d) Se pot aplica în cazul săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, imputabilă.

9. Interzicerea ocupării unei funcţii sau a exercitării unei profesii:

a) Este o măsură de siguranță, dacă făptuitorul este incapabil, nepregătit sau inapt pentru ocuparea unei anumite funcţii, pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru desfăşurarea unei alte activităţi;
b) Este o pedeapsă complementară dacă făptuitorul este incapabil, nepregătit sau inapt pentru ocuparea unei anumite funcţii, pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru desfăşurarea unei alte activităţi;
c) Este o măsură de siguranță dacă făptuitorul este nedemn pentru ocuparea unei anumite funcţii, pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru desfăşurarea unei alte activităţi;
d) Este numai o pedeapsă complementară, nefiind prevăzută printre măsurile de siguranță.

10. În ceea ce privește măsurile de siguranță:

a) Obligarea la tratament medical este întotdeauna facultativă;
b) Se poate dispune confiscarea unui vehicul modificat și adaptat în scopul ascunderii drogurilor transportate, chiar dacă valoarea acestuia este vădit disproporționată față de natura și gravitatea faptei;
c) Sunt supuse confiscării speciale, prezentând pericol pentru societate, bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar dacă aparţin altei persoane, indiferent dacă aceasta a cunoscut scopul folosirii lor sau nu;
d) Sunt supuse confiscării extinse bunurilor dobândite de persoana suspectă sau inculpată într-o perioadă de 5 ani înainte şi, dacă este cazul, după momentul săvârşirii faptei prevăzute de legea penală, nejustificată, dacă instanţa îşi formează convingerea că bunurile respective provin din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

11. Există concurs formal de infracțiuni:

a) Când se săvârșesc, în baza aceleiași rezoluții infracționale, la diferite intervale de timp, mai multe acțiuni sau inacțiuni care îndeplinesc elementele constitutive ale aceleiași infracțiuni;
b) Când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni;
c) Când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea altei infracțiuni;
d) Când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru ascunderea altei infracțiuni.

12. Concursul de conexitate consecvențională:

a) Presupune săvârșirea ambelor infracțiuni din componența concursului cu intenție;

b) Presupune comiterea unei infracțiuni pentru săvârșirea altei infracțiuni;
c) Este o formă a concursului ideal de infracțiuni;
d) Presupune comiterea unei infracțiuni pentru ascunderea altei infracțiuni, iar infracțiunea săvârșită ulterior, spre deosebire de prima infracțiune, poate fi comisă numai cu intenție.

13. Sancționarea concursului de infracțiuni:

a) Se face potrivit sistemului absorbției, dacă pedepsele aplicate pentru infracțiunile componente sunt închisoarea și amenda;
b) Se face potrivit sistemului cumulului juridic cu spor facultativ și variabil, dacă pedepsele aplicate pentru infracțiunile componente sunt închisoarea și amenda;
c) Se face potrivit sistemului cumulului aritmetic, dacă pedepsele aplicate pentru infracțiunile componente sunt închisoarea și amenda;
d) Se face potrivit sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, dacă pedepsele aplicate pentru infracțiunile componente sunt închisoarea și amenda.

14. Stabilirea valorii unei zile-amendă, în vederea sancționării concursului de infracțiuni în cazul mai multor pedepse cu amenda, unde valoare unei zile-amendă este diferită în cazul fiecărei infracțiuni se face:

a) Prin împărțirea cumulului juridic al pedepsei amenzii totale (amenda cea mai grea sporită cu sporul de o treime din totalul celorlalte amenzi stabilite) la cumulul juridic al zilelor-amendă (cumularea numărului cel mai mare al zilelor-amendă stabilite pentru o infracțiune cu sporul de o treime din totalul zilelor-amendă corespunzătoare celorlalte amenzi);
b) Prin împărțirea sumei zilelor-amendă la numărul de infracțiuni, stabilind media ponderată a unei zile-amendă;
c) Prin împărțirea cumulului juridic al zilelor-amendă la cumulul juridic al pedepsei amenzii totale;
d) Potrivit regulii cumulului juridic, se stabilește valoarea cea mai mare a unei zile-amendă, la care se adaugă o treime din totalul celorlalte valori ale unei zile-amendă.

15. În cazul concursului de infracțiuni:

a) Dacă se stabilesc mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică sistemul cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix;
b) Dacă se stabilesc mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică sistemul absorbției;

c) Dacă se stabilesc mai multe pedepse complementare de natură diferită sau de aceeași natură dar cu conținut diferit, se aplică sistemul cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix;
d) Dacă se stabilesc mai multe pedepse complementare de natură diferită sau de aceeași natură dar cu conținut diferit, se aplică sistemul absorbției.

16. Recidiva în reglementarea română este:

a) Generală, relativă, perpetuă;
b) Specială, perpetuă, absolută;
c) Generală, absolută, temporară;
d) Generală, relativă, temporară.

17. Există recidivă postcondamnatorie dacă:

a) După condamnarea definitivă pentru o infracțiune intenționată la pedeapsa închisorii de 2 ani, cel condamnat săvârșește, în timpul executării pedepsei, o nouă infracțiune cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare;
b) După condamnarea definitivă pentru o infracțiune intenționată la pedeapsa închisorii de 1 an, cel condamnat săvârșește, în timpul executării pedepsei, o nouă infracțiune cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare;
c) După condamnarea definitivă pentru o infracțiune intenționată la pedeapsa închisorii de 2 ani, cel condamnat săvârșește, după executarea pedepsei, o nouă infracțiune cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare;
d) După condamnarea definitivă pentru o infracțiune intenționată la pedeapsa închisorii de 1 an, cel condamnat săvârșește, după executarea pedepsei, o nouă infracțiune cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

18. Recidiva postexecutorie:

a) Se sancționează potrivit cumulului aritmetic;
b) Nu este susceptibilă să se aplice alături de recidiva postcondamnatorie;
c) Se pedepsește cu detențiunea pe viață, dacă s-ar depăşi cu mai mult de 10 ani maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puţin una dintre infracţiunile săvârşite pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare;
d) Se sancționează prin majorarea limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracţiune cu jumătate.

19. În cazul în care o infracţiune (A) este concurentă atât cu infracţiunea ce reprezintă primul termen (B), cât şi cu infracţiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii:

a) Operaţiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracţiuni între pedepsele stabilite pentru infracţiunile (A) şi (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracţiunea (C);

b) Operaţiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracţiuni între pedepsele stabilite pentru infracţiunile (B) şi (C), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracţiunea (A);

c) Fiind cauze de agravare care se aplică succesiv, se va stabili pedeapsa rezultantă pentru concurs între infracțiunile (A) și (B), respectiv (A) și (C), după care se va stabili pedeapsa rezultantă pentru recidiva postcondamnatorie potrivit regulilor cumulului aritmetic;

d) Fiind cauze de agravare care se aplică succesiv, se va stabili pedeapsa rezultantă pentru concurs între infracțiunile (A) și (B), respectiv (A) și (C), după care se va stabili pedeapsa rezultantă pentru recidiva postcondamnatorie prin majorarea cu jumătate a limitelor de pedeapsă pentru noua infracțiune.

20. Există pluralitate intermediară de infracțiuni:

a) Când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de renunțare la aplicarea pedepsei pentru o infracțiune intenționată, infractorul săvârșește o nouă infracțiune din culpă;

b) Când după condamnarea pentru o infracțiune intenționată la pedeapsa închisorii de 1 an, cel condamnat săvârșește în timpul executării pedepsei o nouă infracțiune cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare;

c) Când după condamnarea pentru o infracțiune din culpă la pedeapsa închisorii de 2 ani, cel condamnat săvârșește după executarea pedepsei o infracțiune intenționată pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mică de un an;

d) Când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de amânarea aplicării pedepsei pentru o infracțiune intenționată, infractorul săvârșește o nouă infracțiune din culpă în termenul de supraveghere.

21. Legea penală temporară:

a) Ultraactivează, aplicându-se infracţiunilor săvârşite în timpul cât era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp;

b) Retroactivează, aplicându-se infracţiunilor săvârşite anterior intrării sale în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp;
c) Este de regulă o lege de dezincriminare;
d) Este guvernată de principiul activităţii, neputându-se aplica nici anterior intrării în vigoare, nici după ieşirea sa din vigoare.

22. O persoană este condamnată la pedeapsa închisorii de 6 ani, limitele de pedeapsă în legea în vigoare la acea dată fiind între 3 şi 10 ani. Ulterior executării pedepsei, dar până la împlinirea termenului de reabilitare, apare o lege nouă care prevede limite de pedeapsă cuprinse între 1 şi 5 ani pentru infracţiunea săvârşită. Condamnatul cere reducerea pedepsei corespunzător prevederilor legale. În cauză:
a) instanţa va respinge cererea, invocând autoritatea de lucru judecat;
b) instanţa va admite cererea, reducând pedeapsa la 3 ani, pe baza dispoziţiilor privind aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive;
c) instanţa va admite cererea, reducând pedeapsa la 5 ani, pe baza dispoziţiilor privind aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive;
d) instanţa va respinge cererea, invocând lipsa de interes, deoarece pedeapsa a fost deja executată.

23. M.I., cetățean austriac este otrăvit de R.A., concubina sa, de aceeaşi cetăţenie, într-un restaurant din Bucureşti. M.I. se deplasează cu o cursă Aeroflot la Moscova, unde decedează după trei zile datorită otrăvirii. În cauză:
a) se poate aplica legea penală română în baza principiului teritorialităţii;
b) se poate aplica legea penală română în baza principiului universalităţii, făptuitorul aflându-se în ţară;
c) nu se poate aplica legea penală română, neexistând interes şi nici relaţii sociale afectate în România;
d) se poate aplica legea penală română în baza principiului realității.

24. Legea penală română se aplică infracţiunilor săvârşite în afara teritoriului ţării de către un cetăţean român sau o persoană juridică română, fără îndeplinirea condiției dublei incriminări, dacă pedeapsa prevăzută de legea penală română este închisoarea:
a) de cel mult 10 ani;
b) mai mare de 10 ani;
c) de 10 ani sau mai mare;
d) nu se prevede o limită pentru pedeapsa închisorii.

25.Infracţiunea este:

a) fapta prevăzută de legea penală, care prezintă pericol social şi este săvârşită cu vinovăţie;
b) fapta prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie, justificată şi imputabilă persoanei care a săvârşit-o;
c) fapta prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie, nejustificată şi imputabilă persoanei care a săvârşit-o;
d) fapta prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie, nejustificată şi neimputabilă persoanei care a săvârşit-o.

26. Tentativa perfectă (terminată) nu este posibilă la:

a) infracţiunile de rezultat;
b) infracţiunile de pericol abstract;
c) infracţiunile de pericol concret;
d) infracţiunile continuate.

27.În ipoteza în care pentru o infracţiune este prevăzută pedeapsa detenţiunii pe viaţă alternativ cu pedeapsa închisorii, iar instanţa s-ar orienta spre pedeapsa detenţiunii pe viaţă, cum se pedepseşte tentativa:

a) cu închisoare de la 10 la 25 ani;
b) cu închisoare de la 15 la 30 de ani;
c) cu închisoare de la 10 la 20 de ani;
d) cu închisoare de la 15 la 25 ani.

28.Constituie forme ale unităţii de infracţiune:

a) infracţiunea continuă, infracţiunea continuată, infracţiunea cu conținuturi alternative;
b) infracţiunea deviată, infracţiunea progresivă, instigarea;
c) infracţiunea simplă, infracţiunea deviată, recidiva;
d) infracţiunea continuă, infracţiunea simplă, infracţiunea continuată.

29. Cum se va aplica pedeapsa principală în caz de concurs de infracţiuni, atunci când instanţa a stabilit numai pedepse cu închisoarea:

a) se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de până la 5 ani închisoare;
b) se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

c) se aplică pedeapsa cea mai grea care poate fi sporită până la maximul ei special, iar când acest maxim nu este îndestulător se poate adăuga un spor de până la 5 ani închisoare;
d) se aplică pedeapsa cea mai grea care poate fi sporită până la maximul ei special, iar când acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite.

30. S-a reţinut că inculpatul C.H. a săvârşit o infracţiune de ucidere din culpă, pentru care a fost condamnat la doi ani închisoare. După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, dar înainte de începerea executării, acesta mai săvârşeşte o infracţiune de furt. În speţă există:

a) concurs ideal de infracţiuni;
b) recidivă postcondamnatorie;
c) pluralitate intermediară;
d) concurs real de infracţiuni;

31. În cazul în care după condamnarea definitivă la detenţiunea pe viaţă pentru o infracțiune intenționată, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia ori în stare de evadare, cel condamnat săvârşeşte din nou o infracţiune cu intenţie, pentru care legea prevede o pedeapsă cu închisoarea de un an sau mai mare ori detenţiunea pe viaţă:

a) există recidivă postcondamnatorie;
b) nu există recidivă, deoarece a fost condamnat la pedeapsa maximă;
c) există pluralitate intermediară din cauza celui de-al doilea termen;
d) există recidivă postexecutorie.

32. Prescripţia răspunderii penale este o:

a) cauză care înlătură răspunderea penală;
b) cauză care înlătură sau modifică executarea pedepsei;
c) cauză care înlătură consecinţele condamnării;
d) cauză care înlătură caracterul penal al faptei.

33. Amnistia este o:

a) cauză care înlătură răspunderea penală;
b) cauză care înlătură sau modifică executarea pedepsei;
c) cauză care înlătură consecinţele condamnării;
d) cauză justificativă.

34. În cazul în care o persoană urmează să fie condamnată pentru săvârşirea unei infracţiuni la pedeapsa detenţiunii pe viaţă, dar la data pronunţării unei astfel de condamnări, aceasta împlineşte vârsta de 65 de ani, instanţa urmează să aplice o pedeapsă cu închisoarea. Care va fi pedeapsa ce va trebui să o aplice instanţa într-o astfel de situaţie:

a) 25 ani închisoare şi interzicerea exercitării unor drepturi pe timp de 10 ani;
b) 30 ani închisoare şi interzicerea exercitării unor drepturi pe timp de 5 ani;
c) 30 ani închisoare şi interzicerea exercitării unor drepturi pe timp de 10 ani.
d) 25 ani închisoare şi interzicerea exercitării unor drepturi pe timp de 5 ani.

35. Momentul punerii în executare a pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi este:

a) momentul începerii executării pedepsei închisorii pe lângă care a fost aplicată pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi;
b) momentul pronunţării hotărârii de condamnare;
c) momentul în care pedeapsa principală a închisorii a fost în întregime executată sau considerată ca executată;
d) momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

36. Care este momentul începerii executării pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi în cazul unei hotărâri de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere:

a) momentul în care pedeapsa principală a închisorii a fost în întregime executată sau considerată ca executată;
b) momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare;
c) momentul pronunţării hotărârii de condamnare;
d) momentul încarcerării condamnatului în penitenciar.

37. Care este momentul începerii executării pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi în cazul unei hotărâri de condamnare la pedeapsa amenzii:

a) momentul în care pedeapsa principală a amenzii a fost în întregime executată sau considerată ca executată;
b) momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare;
c) momentul pronunţării hotărârii de condamnare;
d) momentul plății primei rate a amenzii, în cazul achitării amenzii în rate.

38. Degradarea militară este obligatorie atunci când:

a) pedeapsa principală aplicată militarilor sau rezerviştilor este închisoarea mai mare de 5 ani;
b) pedeapsa principală aplicată militarilor sau rezerviştilor este închisoarea mai mare de 8 ani;
c) pedeapsa principală aplicată militarilor sau rezerviştilor este închisoarea mai mare de 10 ani sau detenţiunea pe viaţă;
d) degradarea militară nu este obligatorie, această pedeapsă complementară fiind lăsată întotdeauna la aprecierea instanței.

39. Concursul de circumstanţe atenuante reţinute în favoarea unui inculpat provoacă:

a) o singură atenuare, indiferent câte circumstanţe se reţin în favoarea lui;
b) atenuări succesive;
c) atâtea atenuări câte circumstanţe atenuante se reţin în favoarea lui;
d) anularea efectului atenuărilor succesive, aplicându-se pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea în forma consumată, în cazul reținerii și a unor circumstanțe agravante.

40. Nu se poate dispune amânarea aplicarea pedepsei dacă, între altele, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este închisoarea:

a) de cel mult 5 ani;
b) de 5 ani sau mai mare;
c) de cel mult 7 ani;
d) de 7 ani sau mai mare.

41.Constituie măsuri de siguranţă:

a) obligarea de a nu părăsi localitatea;
b) internarea într-un centru educativ;
c) interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii;
d) asistarea zilnică.

42.În cazul în care o persoană obligată la tratament medical nu se prezintă regulat la tratament:

a) se poate dispune internarea într-un institut medical educativ;
b) se poate dispune internarea medicală;
c) se poate dispune condamnarea la închisoare de cel mult un an;
d) este obligatorie condamnarea la închisoare de cel mult un an.

43. Confiscarea extinsă este o:

a) pedeapsă principală;
b) pedeapsă complementară;
c) măsură educativă;
d) măsură de siguranţă.

44. Constituie măsuri educative neprivative de libertate:

a) Mustrarea;
b) Aplicarea unei amenzi administrative;
c) Supravegherea;
d) Internarea într-un centru de detenție.

45. Consemnarea la sfârșit de săptămână:

a) Se dispune pe o durată cuprinsă între două și 6 luni;
b) Constă în obligația minorului de a nu părăsi locuința în zilele de sâmbătă și duminică;
c) Se dispune pe o durată cuprinsă între două și 12 săptămâni;
d) Nu poate înlocui pedeapsa amenzii executabilă, aplicată pentru infracţiuni comise în timpul minorităţii în baza Codului penal din 1969 şi neexecutată în tot sau în parte până la intrarea în vigoare a noului cod penal.

46. Dacă minorul nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare a măsurii educative a supravegherii, instanţa poate dispune:

a) înlocuirea măsurii luate cu asistarea zilnică
b) înlocuirea măsurii luate cu internarea într-un centru educativ
c) înlocuirea măsurii luate cu stagiul de formare civică
d) prelungirea măsurii educative, chiar și cu depășirea maximului prevăzut de lege pentru aceasta.

47. Prescripția răspunderii penale a minorului infractor:

a) Se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză;
b) Se întrerupe prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni;
c) Operează, oricâte întreruperi ar interveni, dacă cursul termenului prescripției a fost depășit cu încă o dată;
d) Începe să curgă de la data producerii rezultatului definitiv în cazul infracțiunilor progresive.

48. Prescripția executării măsurilor educative:

a) Se întrerupe prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni;
b) Se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză;
c) Intervine într-un termen de 3 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, în cazul măsurilor educative neprivative de libertate;
d) Intervine într-un termen de 3 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, în cazul măsurilor educative privative de libertate.

49. Prin autorizaţia primarului unei localităţi, a fost aprobată deversarea apelor reziduale ale unei întreprinderi într-un râu de pe raza localităţii, deşi întreprinderea nu respecta condiţiile legale privind protecţia mediului înconjurător, împrejurare cunoscută şi de primar. Ca urmare a deversării s-a produs poluarea mediului înconjurător. În speţă, cu privire la emiterea autorizaţiei:

a) poate fi atrasă atât răspunderea penală a primarului, cât şi a unității administrativ teritoriale, ca persoană juridică, pentru săvârşirea infracţiunii;
b) poate fi incidentă numai răspunderea penală a unității administrativ teritorială, persoană juridică;
c) persoana juridică nu răspunde penal în dreptul penal român;
d) răspunde numai primarul, în calitate de persoană fizică, pentru fapta comisă.

50. În caz de neexecutare cu rea-credinţă a pedepsei complementare a afişării sau difuzării hotărârii de condamnare instanţa dispune:

a) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni;
b) interzicerea de a participa la procedurile de achiziţii publice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni;
c) suspendarea activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni;
d) plasarea sub supraveghere judiciară, până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

DREPT PENAL – PARTEA SPECIALĂ

1. Omorul calificat se poate comite numai cu intenţie directă în următoarele împrejurări:

a) cu premeditare;
b) din interes material;
c) pentru a înlesni sau a ascunde săvârşirea altei infracţiuni;
d) asupra a două sau mai multor persoane.

2. Elementul material al infracţiunii de omor se poate realiza:

a) numai prin acte comisive;
b) numai prin acte omisive;
c) numai prin ameninţarea subiectului pasiv;
d) prin acte comisive sau omisive, în condiţiile art. 17 C. pen.

3. Reprezintă o modalitate normativă a infracţiunii de omor calificat, omorul săvârşit în vreuna dintre următoarele împrejurări:

a) profitând de starea de neputinţă a victimei de a se apăra;
b) prin cruzimi;
c) prin mijloace ce pun în pericol viaţa mai multor persoane;
d) în public.

4. Pentru ca acţiunea de ucidere la cererea victimei să intre sub incidenţa art. 190 (uciderea la cererea victimei) este necesar, între altele, ca cererea acesteia să fie:

a) implicită;
b) repetată;
c) inconştientă;
d) unică.

5. Retragerea plângerii prealabile până la soluționarea definitivă a procesului penal înlătură răspunderea penală dacă intervine în cazul infracţiunii de:

a) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
b) vătămare corporală;
c) amenințare;

d) șantaj.

6. Pluralitatea de subiecţi pasivi nu afectează unitatea de infracţiune (fapta rămâne unică) în cazul:

a) uciderii la cererea victimei;
b) determinării sau înlesnirii sinuciderii;
c) omorul calificat;
d) lovirilor sau vătămărilor cauzatoare de moarte.

7. Pluralitatea de subiecţi pasivi determină o pluralitate de fapte penale egală cu numărul acestora în cazul infracţiunilor de:

a) omor calificat;
b) ucidere din culpă;
c) vătămare corporală;
d) vătămare corporală din culpă.

8. Uciderea, în aceeaşi împrejurare, cu intenţie, a două persoane reprezintă:

a) două infracţiuni de omor simplu aflate în concurs;
b) o infracţiune de omor;
c) o infracţiune de omor calificat;
d) o infracţiune de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

9. Uciderea nou-născutului săvârşită de către mamă, în condiţiile art. 200, are ca element subiectiv:

a) intenţia directă sau indirectă;
b) numai intenţia indirectă;
c) praeterintenţia;
d) culpa cu prevedere.

10. Tentativa se sancţionează în cazul infracţiunii de:

a) vătămare corporală, în varianta tip (art. 194 alin. 1);
b) omor (art. 189);
c) lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte (art. 195);

d) uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă (art. 200).

11. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă dacă este comisă:

a) prin simulare de calităţi oficiale;
b) de două persoane împreună;
c) în timpul nopţii;
d) punând în pericol sănătatea sau viaţa victimei.

12. La infracţiunea de ameninţare pedeapsa aplicată subiectului activ nu poate depăşi:

a) pedeapsa aplicată pentru infracţiunea care a format obiectul ameninţării;
b) minimul special prevăzut pentru infracţiunea care a format obiectul ameninţării;
c) maximul special prevăzut pentru infracţiunea care a format obiectul ameninţării;
d) închisoarea de 3 luni.

13. Tentativa este posibilă şi se pedepseşte la infracţiunea de:

a) şantaj;
b) vătămare corporală, în varianta de bază – art. 194 alin. (1);
c) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
d) lipsire de libertate în mod ilegal, în varianta simplă – art. 205 alin. (1).

14. Tentativa este posibilă, dar nu se pedepseşte la infracţiunea de:

a) şantaj;
b) lipsire de libertate în mod ilegal care are ca urmare moartea victimei – art. 205 alin. (4);
c) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
d) violul care a avut ca urmare moartea victimei.

15. Tentativa nu este posibilă şi nu se pedepseşte la infracţiunea de:

a) determinare sau înlesnire a sinuciderii;
b) vătămarea corporală din culpă;
c) ameninţare;
d) ucidere ori vătămare a nou-născutului.

16. Dobândirea în mod injust a unui folos patrimonial reprezintă o cerinţă esenţială care califică intenţia în cazul infracţiunii de:

a) tăinuire;
b) violarea sediului profesional;
c) favorizarea făptuitorului;
d) şantaj, în variantă agravată – art. 207 alin. (3).

17. Praeterintenţia (intenţia depăşită) caracterizează elementul subiectiv la infracţiunea de:

a) lipsirea de libertate în mod ilegal, în varianta tip;
b) ucidere din culpă;
c) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
d) ameninţare.

18. Coautoratul nu este posibil la infracţiunea de:

a) ameninţare;
b) violarea sediului profesional;
c) violare de domiciliu;
d) divulgarea secretului profesional.

19. Violul care are ca urmare moartea victimei se poate săvârşi numai cu:

a) intenţie;
b) intenţie indirectă;
c) intenţie depăşită;
d) culpă cu prevedere.

20. Comiterea violului de două sau mai multe persoane împreună presupune cel puţin:

a) un autor şi un complice anterior;
b) un autor şi un complice concomitent;
c) un autor şi un complice posterior;
d) un autor şi un instigator, care nu este prezent la locul faptei, în momentul comiterii ei de către autor.

21. Realizarea un raport sexual, prin constrângere, de către soţ asupra soţiei:

a) nu constituie infracţiune;
b) reprezintă viol, în varianta tip – art. 218 alin. (1);
c) constituie infracţiunea de viol, în variantă agravată – art. 218 alin. (3);
d) este infracţiunea de agresiune sexuală.

22. Violul asupra unei rude în linie directă reprezintă:

a) o faptă care nu este prevăzută de legea penală;
b) o agresiune sexuală;
c) o infracţiune de viol, în variantă agravată – art. 218 alin. (3) lit. b) teza I;
d) o infracţiune de viol în concurs ideal cu cea de incest.

23. Violarea de domiciliu este mai gravă dacă este săvârşită:

a) prin simulare de calităţi oficiale;
b) de două persoane împreună;
c) prin simulare de calităţi mincinoase;
d) de două sau mai multe persoane împreună.

24. Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate în cazul infracţiunii de:

a) vătămare corporală;
b) rele tratamente aplicate minorului;
c) loviri sau alte violențe;
d) şantaj.

25. În cazul în care subiectul pasiv este membru de familie, acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu în cazul infracţiunii de:

a) vătămare corporală din culpă;
b) vătămare corporală;
c) rele tratamente aplicate minorului;
d) hărţuire.

26. Coautoratul este posibil la:

a) uzurparea de calităţi oficiale, în varianta agravată;
b) divulgarea secretului profesional;
c) uzurparea de calităţi oficiale, în varianta simplă;
d) uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă.

27. Nu poate fi obiect material al infracţiunii de furt:

a) corpul persoanei în viaţă;
b) energia electrică;
c) un animal;
d) un înscris.

28. Furtul devine calificat dacă este comis în vreuna dintre următoarele împrejurări:

a) într-un mijloc de transport;
b) în public;
c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;
d) de două sau mai multe persoane împreună.

29. Infracţiunea de furt se consumă:

a) în momentul deposedării victimei de bun;
b) în momentul începerii executării actelor de sustragere;
c) odată cu pregătirea acţiunii de luare;
d) în momentul împosedării autorului infracţiunii cu bunul sustras

30. Tâlhăria (art. 233) absoarbe infracţiunea de:

a) lovire sau alte violenţe;
b) vătămare corporală;
c) violare de domiciliu;
d) omor.

31. Împăcarea înlătură răspunderea penală la infracţiunea de:

a) furt în scop de folosinţă;
b) tâlhărie;

c) abuz de încredere;
d) gestiune frauduloasă.

32. Elementul material al infracţiunii de tâlhărie constă în:

a) furtul săvârşit prin întrebuinţare de insulte;
b) furtul urmat de întrebuinţarea de ameninţări pentru păstrarea bunului furat;
c) furtul săvârşit asupra victimei aflate în stare de inconştienţă sau neputinţă de a se apăra;
d) furtul comis prin înşelăciune.

33. Tâlhăria calificată presupune săvârşirea tâlhăriei:

a) în public;
b) de o persoană neînarmată;
c) prin violare de domiciliu sau sediu profesional;
d) prin simulare de calităţi mincinoase.

34. Intenţia directă calificată prin scop caracterizează elementul subiectiv al infracţiunii de:

a) abuz de încredere;
b) înşelăciune;
c) gestiune frauduloasă, în variantă simplă;
d) însuşirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor.

35. Nu poate constitui obiect material al infracţiunii de abuz de încredere:

a) un bun imobil prin destinaţia sa;
b) un înscris;
c) o sumă de bani;
d) o energie care are o valoare economică.

36. În condiţiile contextualităţii, pluralitatea de subiecţi pasivi ai infracţiunii de înşelăciune determină:

a) aplicarea regulilor concursului ideal de infracţiuni;
b) reţinerea unei unice infracţiuni de înşelăciune;
c) aplicarea regulilor concursului real de infracţiuni;

d) aplicarea regulilor pluralităţii intermediare de infracţiuni.

37. Elementul subiectiv al infracţiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată este:

a) intenţia directă sau indirectă;
b) intenţia directă calificată prin scop;
c) intenţia depăşită;
d) culpa cu prevedere.

38. Obiectul material al infracţiunii de gestiune frauduloasă este reprezentat:

a) de o universalitate de bunuri mobile şi/sau imobile;
b) doar un bun imobil;
c) doar o sumă de bani;
d) doar un bun mobil.

39. Înşelăciunea se reţine în variantă agravată dacă:

a) se săvârşeşte prin folosire de nume sau calităţi mincinoase;
b) se comite cu prilejul încheierii sau executării unui contract;
c) se realizează prin emiterea unor file de cec fără acoperire;
d) nu produce consecinţe deosebit de grave.

40. Producerea unor consecinţe deosebit de grave, reprezintă un element circumstanţial agravant în cazul infracţiunii de:

a) abuz de încredere;
b) gestiune frauduloasă;
c) distrugere;
d) tulburare de posesie.

41. Este o faptă materială şi de rezultat infracţiunea de:

a) ameninţare;
b) racolarea minorilor în scopuri sexuale;
c) înşelăciune;
d) hărţuire sexuală.

42. La infracţiunea de tulburare de posesie obiectul material poate consta:

a) într-un înscris;
b) într-un bun imobil;
c) doar într-un bun mobil;
d) într-un bun imobil prin destinaţie.

43. Tentativa se pedepseşte la infracţiunea de:

a) favorizarea făptuitorului;
b) tortură, în variantă simplă;
c) tăinuire;
d) mărturie mincinoasă.

44. Împăcarea înlătură răspunderea penală la infracţiunea de:

a) înşelăciune;
b) distrugere din culpă;
c) tulburare de posesie;
d) distrugere.

45. Nedenunţarea are ca element subiectiv:

a) intenţia şi culpa;
b) intenţia, directă sau indirectă;
c) doar intenţia indirectă;
d) culpa cu prevedere.

46. În cazul în care prin acelaşi denunţ sunt învinuite mincinos mai multe persoane cu privire la comiterea aceleiaşi infracţiuni, se va reţine:

a) o infracţiune de mărturie mincinoasă;
b) mai multe infracţiuni de inducere în eroare a organelor judiciare în concurs;
c) o infracţiune de inducere în eroare a organelor judiciare, în varianta tip;
d) o infracţiune de inducere în eroare a organelor judiciare, în varianta agravată;

47. Producerea sau ticluirea de probe nereale, în scopul de a dovedi existenţa unei fapte prevăzute de legea penală constituie infracţiunea de:

a) favorizarea făptuitorului;
b) tăinuire;
c) inducerea în eroare a organelor judiciare;
d) mărturie mincinoasă.

48. Coautoratul nu este posibil la infracţiunea de:

a) favorizarea făptuitorului;
b) tăinuire;
c) supunerea la rele tratamente;
d) mărturie mincinoasă, în varianta tip.

49. Reprezintă un element circumstanţial de agravare, mărturia mincinoasă comisă de un:

a) investigator sub acoperire;
b) organ de cercetare penală;
c) organ de constatare;
d) procuror.

50. Lovirea unui avocat în legătură cu exercitarea profesiei reprezintă infracţiunea de:

a) lovire sau alte violenţe;
b) ultraj;
c) ultraj judiciar;
d) purtare abuzivă.

DREPT PROCESUAL PENAL

1. Prezumția de nevinovăție:

a) poate fi încălcată și după rămânerea definitivă a hotărârii de achitare;

b) constituie numai o garanție procedurală, nu și un veritabil drept subiectiv;

c) nu se poate încălca prin comportamentul unui judecător sau al unei instanțe, ori prin comportamentul reprezentantului unui organ nejudiciar;

d) niciuna din variantele de mai sus.

2. **Urmărirea penală parcurge:**

a) trei etape procesuale;

b) două faze procesuale;

c) două etape procesuale;

d) niciuna din variantele de mai sus.

3. În cadrul procedurii de cameră preliminară:

a) judecătorul de cameră preliminară evaluează temeinicia sau netemeinicia trimiterii în judecată;

b) inculpatul poate contesta temeinicia acuzației formulate de procuror;

c) procedura este nepublică, contradictorie și scrisă;

d) niciuna din variantele de mai sus.

4. În cursul urmăririi penale acțiunea penală se stinge prin:

a) renunțare la urmărire penală, doar;

b) clasare sau prin renunțare la urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege;

c) renunțare la aplicarea pedepsei;

d) niciuna din variantele de mai sus.

5. Partea civilă poate:

a) mări sau micșora întinderea pretențiilor, până la terminarea cercetării judecătorești;

b) mări sau micșora întinderea pretențiilor, până la începerea cercetării judecătorești;

c) îndrepta erorile materiale din cuprinsul cererii de constituire ca parte civilă, până la începerea cercetării judecătorești

d) niciuna din variantele de mai sus.

6. Punerea în mișcare a acțiunii penale:

a) se face de către procuror, prin ordonanță;

b) se poate face prin încheierea instanței;

c) se poate face de către procuror, prin rezoluție

d) niciuna din variantele de mai sus.

7. Judecătoria judecă în primă instanță:

a) infracțiunea de trafic de influență (art. 291 C. pen.);

b) toate infracțiunile, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe;

c) infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare;

d) niciuna din variantele de mai sus.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție:

a) nu judecă în primă instanță infracțiunea de înaltă trădare (art. 398 C. pen.);

b) judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de generali;

c) judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de senatori;

d) niciuna din variantele de mai sus.

9. Potrivit noului Cod de procedură penală, Tribunalul va judeca în primă instanță:

a) infracțiunea de violare a vieții private (art. 226 C. pen.);

b) toate infracțiunile în privința cărora urmărirea penală a fost efectuată de către D.I.I.C.O.T. sau D.N.A., dacă nu sunt date prin lege în competența altor instanțe ierarhic superioare;

c) infracțiunea de violare a sediului profesional (art. 225 C. pen.);

d) niciuna din variantele de mai sus.

10. Tăinuirea, favorizarea infractorului și nedenunțarea unor infracțiuni se judecă în primă instanță de:

a) tribunal;

b) instanța care judecă infracțiunea la care acestea se referă;

c) curtea de apel;

d) niciuna din variantele de mai sus.

11. Instanța este obligată să dispună reunirea cauzelor:

a) în cazul în care la săvârșirea unei infracțiuni au participat în calitate de coautori, instigatori, complici două sau mai multe persoane;

b) în cazul concursului formal de infracțiuni;

c) când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană;

d) niciuna din variantele de mai sus.

12. Excepția de necompetență:

a) materială sau după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente potrivit legii poate fi invocată în tot cursul judecății, până la pronunțarea hotărârii definitive;

b) teritorială poate fi invocată în cursul judecății, după începerea cercetării judecătorești;

c) poate fi invocată din oficiu, de către procuror, părți sau de către persoana vătămată;

d) niciuna din variantele de mai sus.

13. Constituie probe:

a) orice element de fapt ce servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni;

b) efectuarea unei expertize;

c) declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente;

d) niciuna din variantele de mai sus.

14. Suspectul sau inculpatul este obligat să comunice, în scris, orice schimbare a adresei sale:

a) în termen de 48 de ore;

b) în termen de 3 zile;

c) de îndată;

d) niciuna din variantele de mai sus.

15. Constituie mijloace de probă:

a) fotografiile;

b) confruntările;

c) efectuarea unei expertize;

d) niciuna din variantele de mai sus.

16. Mandatul de percheziție domiciliară se poate folosi:

a) o singură dată;

b) ori de câte ori este necesar, în intervalul de timp determinat de judecător;

c) pe o durată de cel mult 30 de zile de la momentul emiterii;

d) niciuna din variantele de mai sus.

17. În cadrul procesului penal, minorul:

a) nu poate fi ascultat ca martor;

b) poate fi ascultat ca martor, însă până la împlinirea vârstei de 14 ani ascultarea acestuia are loc în prezența unuia dintre părinți, a tutorelui sau a persoanei ori a reprezentantului instituției căreia îi este încredințat minorul spre creștere și educare;

c) care la data audierii în calitate de martor nu a împlinit vârsta de 14 ani, i se comunică obligația de a da declarații conforme cu realitatea, atrăgându-i-se atenția că legea pedepsește infracțiunea de mărturie mincinoasă;

d) niciuna din variantele de mai sus.

18. Percheziția domiciliară:

a) nu poate fi începută niciodată după ora 20,00;

b) nu se poate efectua decât în prezența martorilor asistenți;

c) poate fi începută înainte de ora 6,00 sau după ora 20,00 când aceasta urmează să se efectueze într-un local deschis publicului la acea oră;

d) niciuna din variantele de mai sus.

19. Declarațiile suspectului:

a) se consemnează în scris;

b) se consemnează în scris sau se înregistează cu mijloace audio-video;

c) se pot consemna în scris de către suspect sau de către avocatul acestuia;

d) niciuna din variantele de mai sus.

20. Delegarea efectuării unui act procedural poate fi dispusă:

a) de o instanță de judecată unui procuror;

b) de o instanță de judecată unui organ de cercetare penală;

c) de un organ de cercetare penală căruia i s-a delegat, anterior, efectuarea unui act de către procurorul care supraveghează urmărirea penală, altui organ de cercetare penală dintr-o localitate vecină;

d) niciuna din variantele de mai sus.

21. În cazul în care a fost dispusă confruntarea:

a) persoanele confruntate sunt obligate să își pună reciproc întrebări;

b) declarațiile se consemnează în scris, în procese-verbale separate pentru fiecare persoană;

c) întrebările și răspunsurile se consemnează într-un proces-verbal;

d) niciuna din variantele de mai sus.

22. Măsurile preventive se pot lua în scopul:

a) asigurării tragerii la răspundere civilă a inculpatului;

b) împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată sau de la executarea pedepsei;

c) asigurării bunei desfășurări a procesului penal;

d) niciuna din variantele de mai sus.

23. Arestarea preventivă:

a) poate fi înlocuită cu măsura reținerii;

b) nu poate fi înlocuită cu măsura internării nevoluntare în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice;

c) poate fi înlocuită cu internarea medicală provizorie;

d) niciuna din variantele de mai sus.

24. Măsura controlului judiciar:

a) poate fi dispusă de către procuror prin rechizitoriu;

b) poate fi luată de către procuror, prin ordonanță împotriva căreia se poate formula plângere la procurorul ierarhic superior celui care a dispus măsura;

c) poate fi luată în cursul judecății, prin încheiere, procedura desfășurându-se în ședință publică;

d) niciuna din variantele de mai sus.

25. Măsura arestului la domiciliu:

a) nu se poate dispune în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii alternativ cu pedeapsa amenzii penale;

b) se poate dispune dacă există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie;

c) poate fi dispusă numai față de persoana inculpatului;

d) niciuna din variantele de mai sus.

26. Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

b) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme;

c) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta;

d) niciuna din variantele de mai sus.

27. Măsura arestului la domiciliu:

a) poate fi dispusă cu privire la inculpatul față de care există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie;

b) nu poate fi dispusă cu privire la inculpatul care a fost anterior condamnat definitiv pentru infracțiunea de evadare;

c) nu este o măsură preventivă privativă de libertate;

d) niciuna din variantele de mai sus.

28. Reținerea poate fi luată:

a) de organul de cercetare penală sau de procuror, în cursul fazei de urmărire penală ori de instanță, în cursul fazei de judecată;

b) doar în cursul fazei de urmărire penală;

c) atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății;

d) niciuna din variantele de mai sus.

29. Durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul fazei de urmărire penală, este de:

a) 180 de zile;

b) 6 luni;

c) 120 de zile;

d) niciuna din variantele de mai sus.

30. Procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, în vederea luării măsurii arestării preventive față de inculpatul reținut:

a) cu cel puțin 6 ore înainte de expirarea duratei reținerii acestuia;

b) cu cel puțin 4 ore înainte de expirarea duratei reținerii acestuia;

c) cu cel puțin 5 ore înainte de expirarea duratei reținerii acestuia;

d) niciuna din variantele de mai sus.

31. Potrivit Codului de procedură penală:

a) procurorul este obligat să procedeze la audierea inculpatului înaintea formulării propunerii de arestare preventivă;

b) măsura arestării preventive se poate dispune în mod legal și fără audierea inculpatului;

c) măsura arestării preventive nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate ori pentru care este posibilă împăcarea;

d) niciuna din variantele de mai sus.

32. Poate dispune restituirea cauțiunii:

a) instanța de judecată, doar;

b) și procurorul;

c) și organul de cercetare penală;

d) niciuna din variantele de mai sus.

33. Cauțiunea se restituie:

a) când se dispune restituirea cauzei la parchet de către judecătorul de cameră preliminară;

b) dacă măsura controlului judiciar pe cauțiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive în ipoteza în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul a încălcat, cu rea-credință, obligațiile care îi reveneau;

c) când se dispune renunțarea la urmărirea penală;

d) niciuna din variantele de mai sus.

34. Instanța de judecată poate dispune măsura arestării preventive inculpatului:

a) prin încheiere motivată;

b) prin rezoluție;

c) doar prin sentință;

d) niciuna din variantele de mai sus.

35. Contestația formulată de către inculpat împotriva încheierilor prin care judecătorul de cameră preliminară dispune asupra măsurilor preventive se soluționează în termen de:

a) 5 zile de la înregistrare;

b) 3 zile de la înregistrare;

c) 48 de ore de la înregistrare;

d) niciuna din variantele de mai sus.

36. Contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive:

a) este, în toate cazurile, suspensivă de executare;

b) este suspensivă de executare numai dacă este declarată de procuror;

c) nu este suspensivă de executare;

d) niciuna din variantele de mai sus.

37. Împotriva ordonanței organului de cercetare penală prin care s-a dispus luarea măsurii preventive a reținerii, suspectul sau inculpatul poate formula plângere la:

a) șeful ierarhic al organului de cercetare penală;

b) procurorul ierarhic superior celui care supraveghează urmărirea penală;

c) procurorul care supraveghează urmărirea penală;

d) niciuna din variantele de mai sus.

38. Reținerea poate fi dispusă:

a) pentru cel mult 24 de ore;

b) pentru cel mult 48 de ore;

c) numai după audierea suspectului sau inculpatului, chiar dacă audierea a avut loc în absența avocatului ales sau desemnat din oficiu;

d) niciuna din variantele de mai sus.

39. Termenul procedural:

a) poate fi un termen de regresiune;

b) poate fi suspendat;

c) poate fi întrerupt;
d) niciuna din variantele de mai sus.

40. În cursul judecății, asistența juridică este obligatorie:
a) numai când legea prevede pentru infracțiunea ce face obiectul judecății pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani;
b) când legea prevede pentru infracțiunea ce face obiectul judecății pedeapsa închisorii mai mare de 3 ani;
c) când instanța apreciază că inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea;
d) niciuna din variantele de mai sus.

41. Plângerea:
a) în formă electronică îndeplinește condițiile de formă numai dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale;
b) nu se poate formula oral;
c) pentru persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă se face de reprezentantul legal;
d) niciuna din variantele de mai sus.

42. Organele de urmărire penală strâng probele:
a) în defavoarea suspectului sau inculpatului, iar în favoarea acestuia doar când există cerere în acest sens;
b) atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului;
c) doar în defavoarea suspectului sau inculpatului;
d) niciuna din variantele de mai sus.

43. Procedura audierii anticipate se desfășoară:
a) fără citarea părților și a subiecților procesuali principali;
b) în ședință publică;
c) cu participarea obligatorie a procurorului;
d) niciuna din variantele de mai sus.

44. În procedura de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară exercită funcția de:
a) judecată;

b) acuzare;

c) verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată;

d) niciuna din variantele de mai sus.

45. După terminarea cercetării judecătorești se trece la dezbateri, dându-se cuvântul în următoarea ordine:

a) procurorului, persoanei vătămate, părții civile, părții responsabile civilmente și inculpatului;

b) procurorului, inculpatului, persoanei vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente;

c) procurorului, persoanei vătămate, părții responsabile civilmente, părții civile și inculpatului.

d) niciuna din variantele de mai sus.

46. Judecata:

a) este publică, de regulă;

b) nu se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței;

c) poate avea loc numai în prezența inculpatului;

d) niciuna din variantele de mai sus.

47. După pronunțare, o copie a minutei hotărârii se comunică:

a) subiecților procesuali principali;

b) procurorului și părților, doar;

c) persoanei vătămate;

d) niciuna din variantele de mai sus.

48. Hotărârea judecătorească este lovită de nulitate absolută în cazul în care:

a) aceasta este semnată de către grefier;

b) minuta nu este semnată de unul dintre membrii completului de judecată;

c) inculpatului nu i s-a acordat ultimul cuvânt;

d) niciuna din variantele de mai sus.

49. Participarea procurorului la judecarea apelului:

a) nu este obligatorie;

b) este obligatorie numai în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani;

c) este obligatorie;

d) niciuna din variantele de mai sus.

50. Asupra renunțării la apel:

a) se poate reveni înăuntrul termenului pentru declararea apelului, cu excepția apelului care privește latura penală a cauzei;

b) se poate reveni înăuntrul termenului pentru declararea apelului, cu excepția apelului care privește latura civilă a cauzei;

c) se poate reveni înăuntrul termenului pentru declararea apelului, atât în privința apelului care privește latura penală, cât și în privința apelului care privește latura civilă a cauzei;

d) niciuna din variantele de mai sus.

TEMATICĂ ŞI BIBLIOGRAFIE
DREPT CIVIL – ANUL I

Tematică (Partea Generală)

1) Aplicarea legii civile;
2) Clasificarea normelor de drept civil;
3) Izvoarele dreptului civil;
4) Raportul juridic civil: noțiune, caractere, structura; subiectele, conținutul si obiectul;
5) Actul juridic civil: noțiunea si clasificarea actului juridic civil, condițiile actului juridic civil, efectele actului juridic civil, modalitățile actului juridic civil, nulitatea actului juridic civil;
6) Prescripția extinctivă: domeniul, termenele, cursul prescripției;
7) Decăderea.

Bibliografie

1. G. Boroi, C. A. Anghelescu - *Curs de drept civil. Partea generală*, ed. a III-a, Editura Hamangiu, București, 2021;
2. Ș. Diaconescu, P. Vasilescu - *Introducere în dreptul civil*, Ed. Hamangiu, 2022;
3. O. Ungureanu, C. Munteanu - *Drept civil. Partea generală,* Ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2017;
4. Fl. A. Baias s.a. - *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, Ed. a 2-a, Ed. C.H.Beck, București, 2021;
5. G. Boroi , C. A. Anghelescu , I. Nicolae, *Fise de drept civil. Ed. a 8-a, Partea generala. Persoanele. Familia. Drepturile reale principale,* Ed. Hamangiu, București, 2024.

Tematică (Persoanele)

1) Noţiunea, istoricul şi rolul persoanei fizice;
2) Identificarea persoanei fizice;
3) Drepturile personalității;
4) Capacitatea civilă a persoanei fizice;
5) Ocrotirea persoanei fizice prin mijloace de drept civil;
6) Noţiunea, istoricul şi rolul persoanei juridice;
7) Identificarea persoanei juridice;
8) Înfiinţarea persoanei juridice;
9) Capacitatea civilă a persoanei juridice;
10) Reorganizarea persoanei juridice;
11) Încetarea persoanei juridice.

Bibliografie

1. Marian Nicolae (coord.), Vasile Bîcu, George-Alexandru Ilie, Radu Rizoiu, Drept Civil. Persoanele, Editura Universul Juridic, București, 2016.
2. Marian Nicolae (coord.), George-Alexandru Ilie, Cristian Paziuc, Radu Rizoiu, Drept Civil. Persoanele, Ediția a II-a, Editura Solomon, București, 2025.

3. Carmen Tamara Ungureanu, Ionuț Alexandru Toader, Drept Civil. Partea generală. Persoanele, ediția a 6-a revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2024, pp.386-534
4. Gabriel Boroi, Carla Anghelescu, Ioana Nicolae, Fișe de drept civil, Ediția a 5-a. Partea generală. Persoanele. Familia. Drepturi reale principale. Obligațiile. Contractele. Moștenirea, editura Hamangiu, București, 2020, pp.235-312.
5. Cornelia Munteanu, Sevastian Cercel (coord.), Vasile Bîcu, Irina Olivia Călinescu, Sevastian Cercel, Șerban Diaconescu, Luiza Cristina Gavrilescu, George Alexandru Ilie, Raluca Ștefania Lazăr, Cornelia Munteanu, Lavinia Tec, Persoanele. Fișe de drept civil, Editura Universul Juridic, București, 2020
6. Codul civil.
7. Petrică Trușcă, Andrada Mihaela Trușcă, Drept civil. Persoanele. Curs universitar, Ediția a4-a, revizuită și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2024
8. Eugen Chelaru, Drept civil. Persoanele, Ediția 5, Editura C.H. Beck, București, 2020
9. Dumitru Lupulescu, Ana Maria Lupulescu, Atributele de identificare ale persoanei fizice, Editura Universul Juridic, București 2015
10. Dumitru Lupulescu, Ana Maria Lupulescu, Subiectele dreptului civil, Editura Universul Juridic, București, 2017

DREPT CIVIL – ANUL II

Tematică (Drepturi reale)

1) Patrimoniul;
2) Dreptul de proprietate publică;
3) Dreptul de proprietate privată;
4) Modalităţile juridice ale dreptului de proprietate privată;
5) Dezmembrămintele dreptului de proprietate;
6) Acţiunea în revendicare imobiliară și mobiliară;
7) Accesiunea imobiliară;
8) Posesia;
9) Fiducia și administrarea bunurilor altuia;
10) Uzucapiunea.

Bibliografie

1. Gabriel Boroi, Carla Alexandra Anghelescu, Bogdan Nazat, Curs de drept civil. Drepturile reale principale, Ediția a 2-a revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2013;
2. Gabriel Boroi, Carla Alexandra Anghelescu, Bogdan Nazat, Curs de drept civil. Drepturile reale principale, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2025;
3. Gabriel Boroi, Mona-Maria Pivniceru, Carla Alexandra Anghelescu, Dragoș-Nicolae Dumitru, Bogdan Nazat, Ioana Nicolae, Teona Rădulescu, Tudor-Vlad Rădulescu, Fișe de drept civil: partea generală, persoane, drepturi reale principale, obligații, contracte, succesiuni, familie, Ediția a II-a, Editura Hamangiu, București, 2017;
4. Gabriel Boroi, Mona-Maria Pivniceru, Tudor Vlad Rădulescu, Carla Alexandra Anghelescu, Drept civil. Drepturile reale principale. Note de curs, jurisprudență relevantă, spețe, teste grilă, Ediția a 2 a, Editura Hamangiu, București, 2011;

5. Corneliu Bîrsan, Drept civil. Drepturile reale principale, Ediția a 5-a revizuită și actualizată, Editura Hamangiu, București, 2023;
6. Valeriu Stoica, Drept civil. Drepturile reale principale, Ediția a 4- a, Editura C.H. Beck, București, 2021;
7. Flavius-Antoniu Baias, Eugen Chelaru, Rodica Constantinovici, Ioan Macovei (coord.), Noul Cod civil. Comentariu pe articole, Ediția a 2-a, Editura C.H. Beck, București, 2014;
8. Cod civil.
9. Irina Sferidan, Drept civil. Drepturile reale principale, studiu aprofundat, Editura Hamangiu, București, 2021
10. Eugen Chelaru, *Drept civil. Drepturile reale principale*, Ediția 5, Editura C.H. Beck, București, 2019.

Tematică (Teoria generală a obligaţiilor)

1) Obligațiile civile;
2) Contractul (Noțiune și clasificare, Modalități și etape de încheiere a contractului, Negocierile precontractuale. Oferta și acceptarea, Încheierea contractului, Efectele contractului între părți și față de terți;
3) Faptul juridic licit (Gestiunea de afaceri, Plata nedatorată, Îmbogățirea fără justă cauză);
4) Răspunderea civilă delictuală (Răspunderea pentru fapta proprie, Răspunderea pentru fapta altuia, Răspunderea pentru prejudiciile cauzate de lucruri, de animale și de ruina edificiului, Efectele răspunderii civile delictuale. Repararea prejudiciului;
5) Efectele (executarea) obligațiilor (Plata, Executarea silită în natură, Executarea indirectă sau prin echivalent;
6) Rezoluțiunea, rezilierea și reducerea prestațiilor;
7) Cauze justificate de neexecutare a obligațiilor contractuale;
8) Mijloace de protecție a drepturilor creditorilor (acțiunea oblică, acțiunea revocatorie);
9) Transmisiunea si transformarea obligatiilor (Cesiunea de creanță. Subrogația. Preluarea de datorie. Novația);
10) Stingerea obligatiilor (Compensația, Confuziunea, Darea în plată, Remiterea de datorie).

Bibliografie

1. B. Oglindă, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor,* Ed. Universul Juridic, București, 2021;
2. C.E. Zamșa, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, Ed. Hamangiu, București, 2023;
3. L. Pop, L.-F. Popa, S.I. Vidu, *Curs de drept civil. Obligațiile*, ed. a 2-a*,* Ed. Universul Juridic, București, 2020;
4. Fl. A. Baias s.a. - Noul Cod civil. Comentariu pe articole, Ediția 2, Ed. C.H.Beck, București, 2021;
5. G. Boroi, C. A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fise de drept civil. Editia a 8-a, Obligatiile. Contractele. Mostenirea,* Ed. Hamangiu, București, 2024.

DREPT CIVIL – ANUL III

Tematică (contracte)

1) Contractul de vânzare;
2) Contractul de schimb;
3) Donația;
4) Contractul de locațiune;
5) Contractul de mandate;
6) Contractul de împrumut;
7) Contractele aleatorii.

Bibliografie

1. Francisc Deak, Lucian Mihai, Romeo Popescu, *Tratat de drept civil. Contracte speciale.* Vol. I (*Vânzarea. Schimbul*), ediţia a V-a actualizată de Romeo Popescu, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2017;
2. Francisc Deak, Lucian Mihai, Romeo Popescu, *Tratat de drept civil. Contracte speciale,* Vol.II (*Locaţiunea. Închirierea locuinţei. Arendarea. Mandatul*), ediţia a V-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2021;
3. Francisc Deak, Lucian Mihai, Romeo Popescu, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, Vol. III (*Depozitul. Împrumutul de folosinţă. Împrumutul de consumaţie. Tranzacţia. Donația*), ediţia a V-a actualizată de Romeo Popescu, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2018;
4. Flavius-Antoniu Baias, Eugen Chelaru, Rodica Constantinovici, Ioan Macovei (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole,* Ediția a 3-a, Editura C.H. Beck, București, 2021;
5. Codul civil.

Tematică (succesiuni)

1) Reguli generale privind dreptul la moștenire;
2) Moștenirea legală;
3) Moștenirea testamentară;
4) Transmiterea și împărțeala moștenirii.

Bibliografie

1. Francisc Deak, Romeo Popescu, *Tratat de drept succesoral,* ediția a IV-a actualizată și completată, vol. I (*Moştenirea legală*), vol.II (*Moştenirea testamentară*), vol. III (*Transmisiunea şi partajul moştenirii*), Editura Universul Juridic, București, 2019;
2. Flavius A. Baias, Eugen Chelaru, Rodica Constantinovici, Ioan Macovei (coordonatori), *Codul civil. Comentariu pe articole*, Ediția a 3-a revizuită și adăugită, Editura C. H. Beck, București, 2021;
3. Codul civil roman.

DREPT PROCESUAL CIVIL

Tematică

1) Principiile fundamentale ale procesului civil;
2) Aplicarea legii de procedură civilă;
3) Acțiunea civilă;
4) Participanții la procesul civil;
5) Competența instanțelor judecătorești;
6) Actele de procedură;
7) Termenele procedural;
8) Procedura în fața primei instanțe;
9) Căile de atac (Apelul, Recursul, Revizuirea);
10) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept
11) Procedurile speciale;
12) Executarea silită

Bibliografie

1. V. M. Ciobanu, T. C. Briciu, C. C. Dinu, *Drept procesual civil: curs de bază pentru licență, seminare și examene*, Ed. Universul Juridic, București, 2023;
2. G. Boroi, M. Stancu, *Drept procesual civil*, Ediția a 6-a rev. și adăug., vol. 1 și vol. 2, Ed. Hamangiu, București, 2023;
3. Gheorghe-Liviu Zidaru, Paul Pop, *Drept procesual civi*l, Ed. Universul Juridic, București, 2020;
4. G. Boroi, C. A. Anghelescu, Fișe de procedură civilă, Ediția a 2-a rev. și adăug., Ed. Hamangiu, București, 2021.

DREPT PENAL. PARTEA GENERALĂ

Tematică

1) Legea penală şi limitele ei de aplicare ;
2) Infracţiunea (dispoziţii generale, cauzele justificative, cauzele de neimputabilitate, tentativa, unitatea şi pluralitatea de infracţiuni, autorul şi participanţii);
3) Pedepsele. Individualizarea pedepselor;
4) Măsurile de siguranţă;
5) Minoritatea;
6) Răspunderea penală a persoanei juridice;
7) Cauzele care înlătură răspunderea penală;
8) Cauzele care înlătură sau modifică executarea pedepsei;
9) Cauzele care înlătură consecinţele condamnării.

Bibliografie

1. Codul penal al României din anul 2009, cu modificările şi completările de până la data de 01.01.2025.
2. Norel Neagu, Drept penal, partea generală, Editura Universul Juridic, București, 2024
3. Constantin Duvac, Norel Neagu, Nicolae Gamenț, Vasile Băiculescu – Drept penal. Partea generală. Editura Universul Juridic, București, 2019
4. Mihail Udroiu, Drept penal. Partea generală. Noul Cod penal, Editura C.H. Beck, București, 2021;
5. Florin Streteanu, Daniel Nițu, Drept penal, Partea generală, vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2014.

DREPT PENAL. PARTEA SPECIALĂ

Tematică

1) Infracţiuni contra persoanei [cap. I – Infracţiuni contra vieţii (art. 188-192); cap. II – Infracţiuni contra integrităţii corporale sau sănătăţii (art. 193-198); cap. III – Infracţiuni săvârşite asupra unui membru de familie (art. 199-200); cap. VI – Infracţiuni contra libertăţii persoanei (art. 205-208); cap. VIII – Infracţiuni contra libertăţii şi integrităţii sexuale (art. 218-223); cap. IX – Infracţiuni ce aduc atingere domiciliului şi vieţii private (art. 224-225)];
2) Infracţiuni contra patrimoniului [cap. I – Furtul (art. 228-232); cap. II – Tâlhăria şi pirateria (art. 233-237); cap. III – Infracţiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii (art. 238, art. 242-244, art. 248); cap. V – Distrugerea şi tulburarea de posesie (art. 253-256, art. 2561)];
3) Infracţiuni contra autorităţii (art. 257-258);
4) Infracţiuni contra înfăptuirii justiţiei (art. 266-273, art. 279-283, art. 285-286);
5) Infracţiuni de corupţie şi de serviciu [cap. I – Infracţiuni de corupţie (art. 289-292); cap. II – Infracţiuni de serviciu (art. 295-298, art. 308-309)];
6) Infracţiuni de fals [cap. III – Falsuri în înscrisuri (art. 320-323, art. 326-327)] 81
7) Infracţiuni care aduc atingere unor relaţii privind convieţuirea socială [cap. I – Infracţiuni contra ordinii şi liniştii publice (art. 371, art. 375); cap. II – Infracţiuni contra familiei (art. 377-379)].

Bibliografie

1. Codul penal al României adoptat prin Legea nr. 286/2009, cu modificările şi completările de până la data de 01.01.2025;
2. Constantin Duvac, Drept penal. Parte specială, vol. I, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2015;
3. Vasile Dobrinoiu, Norel Neagu, Drept penal. Parte specială, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014;
4. Mihail Udroiu, Drept penal. Partea specială. Noul Cod penal, ed. 7, Editura C.H. Beck, Bucureşti, 2020.

DREPT PROCESUAL PENAL

Tematică

Partea generală

1) Principiile şi limitele aplicării legii procesuale penale;
2) Acţiunea penală şi acţiunea civilă în procesul penal;
3) Participanţii în procesul penal;
4) Competenţa;
5) Probele, mijloacele de probă şi procedeele probatorii;
6) Măsurile preventive şi alte măsuri procesuale;
7) Acte procesuale şi procedurale comune;

Partea specială

1) Urmărirea penală;
2) Camera preliminară;
3) Dispoziţii generale privind judecata;
4) Judecata în primă instanţă;
5) Apelul şi contestaţia;
6) Căile extraordinare de atac;
7) Proceduri speciale;
8) Executarea hotărârilor penale;

Bibliografie

1. Codul de procedură penală al României, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, cu modificările ulterioare;
2. Ion Neagu, Mircea Damaschin, *Tratat de procedură penală*. Partea generală, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014;
3. Ion Neagu, Mircea Damaschin, *Tratat de procedură penală*. Partea specială, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2015;
4. Mihai Olariu, Cătălin Marin, *Drept procesual penal. Partea generală*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2020;
5. Mihai Olariu, Cătălin Marin, *Drept procesual penal. Partea specială*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2019;
6. Mihai Olariu, Cătălin Marin, *Drept procesual penal. Teste-grilă pentru admiterea în magistratură şi avocatură*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2017;
7. Mihail Udroiu, Procedură penală. Partea generală, ediţia a 3-a, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2017;
8. Mihail Udroiu, Procedură penală. Partea specială, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, 2015.

RĂSPUNSURI

Nr. crt.	Drept civil anul I	Drept civil anul II	Drept civil anul III	Drept procesual civil	Drept penal parte generală	Drept penal parte specială	Drept procesual penal
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.	C	A	A	A	A	C	A
7.	C	D	B	B	B	C	B
8.	A	A	A	D	C	C	C
9.	B	A	B	D	A	A	B
10.	B	A	B	C	B	B	B
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							
16.	B	D	B	C	D	D	A
17.	A	D	B	B	A	C	B
18.	D	C	B	A	D	D	C
19.	D	D	B	C	A	C	A
20.	C	B	C	C	B	B	A
21.							
22.							
23.							
24.							
25.							
26.	C	C	A	C	B	C	A
27.	B	A	B	A	C	A	B
28.	B	C	B	D	D	C	B
29.	C	B	B	D	B	D	A
30.	B	A	B	A	C	A	A
31.							
32.							
33.							
34.							
35.							
36.	B	A	B	C	B	B	C

37.	B	B	C	A	B	B	C
38.	C	C	B	C	C	A	A
39.	D	D	B	B	A	A	A
40.	A	D	B	B	D	B	C
41.							
42.							
43.							
44.							
45.							
46.	C	B	B	B	A	B	A
47.	B	C	B	B	C	C	C
48.	B	A	B	A	A	D	B
49.	A	A	C	D	D	A	C
50.	D	B	B	A	C	C	B
51.							
52.							
53.							
54.							
55.							
56.	D	A	C	C			
57.	C	A	B	B			
58.	A	A	C	A			
59.	C	D	C	A			
60.	C	B	B	B			
61.							
62.							
63.							
64.							
65.							
66.	D	C	B	B			
67.	C	B	C	C			
68.	D	D	B	C			
69.	C	B	B	B			
70.	B	B	A	B			
71.							
72.							
73.							
74.							
75.							
76.	A	D	C	A			
77.	D	B	B	C			
78.	A	C	B	A			

79.	A	A	C	C			
80.	C	C	A	C			
81.							
82.							
83.							
84.							
85.							
86.	C	C	C	D			
87.	A	B	B	D			
88.	D	C	C	C			
89.	C	A	B	C			
90.	B	C	B	B			
91.							
92.							
93.							
94.							
95.							
96.	B	D	B	B			
97.	B	C	C	A			
98.	A	C	B	B			
99.	B	C	C	B			
100.	C	D	B	B			